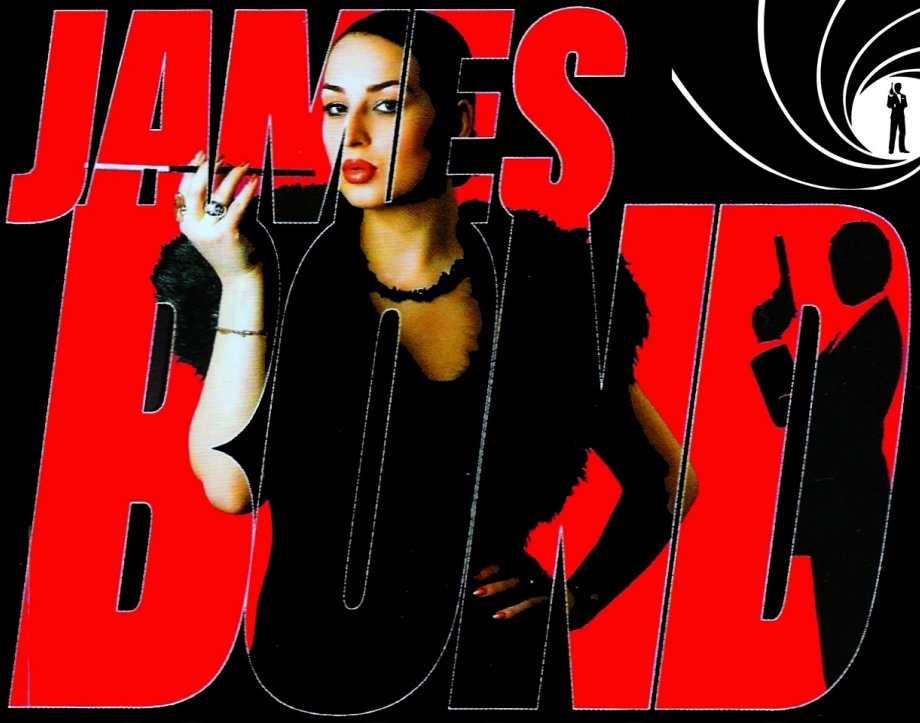

IAN FLEMING

DIN RUSIA, CU DRAGOSTE

VOLUMUL 6

www.virtual-project.eu

IAN FLEMING

Seria James Bond

Volumul 6

DIN RUSIA, CU DRAGOSTE

Original: *From Russia With Love* (1957)

Traducere de:
RADU COJOCARU

virtual-project.eu

BIBLIOTECA UNIVERSALĂ

2010

• NOTA AUTORULUI

Nu este neapărat important, dar o mare parte a informațiilor de ansamblu din acest roman sunt adevărate.

SMERȘ – o prescurtare de la *Smiert Șpionam* – Moarte Spionilor – există și, până în ziua de azi, reprezintă unul dintre cele mai tainice departamente ale guvernului sovietic.

La începutul anului 1956, când am scris această carte, efectivul SMERȘ număra peste 40.000 de oameni, răspândiți pe întreg teritoriul, dar și în străinătate, sub conducerea generalului Grubozaboișcikov. Descrierea înfățișării sale este bazată pe realitate.

Astăzi, sediul SMERȘ se află în locul în care l-am plasat în Capitolul 4 – pe Strada Sretenka nr. 13, în Moscova. Camera de conferință este descrisă fidel, iar șefii serviciilor de informații care se așază la acea masă nu sunt personaje fictive, ci adevărații oficiali care sunt frecvent chemați la astfel de ședințe, pentru a dezbate subiecte similare celui relatat în această carte.

I.F.

• PARTEA ÎNTÂI: PLANUL

• Capitolul 1: Roseland

Bărbatul care zăcea gol lângă piscină, întins pe burtă cu fața în jos, putea fi mort.

Putea să se fi înecat, să fi fost pescuit din piscină și întins pe iarbă la uscat, cât timp cineva contacta poliția sau rudele cele mai apropiate. Chiar și cele câteva obiecte din iarbă, lângă cap, ar fi putut fi bunuri personale, înșirate în așa fel încât să nu creadă nimeni că salvatorii ar fi furat ceva.

Judecând după cum sclipea grămăjoara în soare, bărbatul fusese, sau poate încă era, un om bogat. Se puteau observa indicii clare în acest sens – o agrafă pentru bani confecționată dintr-o monedă mexicană în valoare de cincizeci de dolari, burdușită cu un teanc gros de bancnote, o brichetă Dunhill din aur, o tabacheră ovală, din aur, cu colțuri netede și un bumb de aur Fabergé, plus un roman tipic de citit în grădină, pentru un om bogat – *The Little Nugget* – un clasic P.G. Wodehouse. De asemenea, mai era un ceas de mână butucănos, tot din aur, prins cu o curea maro roasă, din piele de crocodil – un model Girard-Perregaux, special lucrat pentru oamenii care apreciază mecanismele ingenioase. Cadranul era prevăzut cu secundar și ferestre micuțe de afișaj pentru data calendaristică și fazele lunii. În acest moment, ceasul indica ora 2:30 ziua 10 iunie, aproape de lună plină.

O libelulă albastru cu verde țâșni din tufișurile de trandafiri din fundul grădinii, plutind pe deasupra șoldurilor bărbatului, la câțiva centimetri în aer. Fusese atrasă de sclipirile aurii ale pielii acoperite de fire blonde de păr, în dreptul osului coccis. O briză blândă suflă dinspre mare, răscolind puful bălai. Libelula plană ezitant într-o parte și se înălță deasupra umărului stâng, privind în jos. O picătură mare de transpirație se rostogoli de-a lungul nasului cărnos și ateriză sclipind în iarbă. Destul pentru libelulă, care țâșni înapoi printre trandafiri și peste zidul înalt al grădinii,

acoperit de sticlă zimțată. Poate că ar fi fost o masă copioasă, dar se mișcase.

Grădina în care zăcea bărbatul avea în jur de patru mii de metri pătrați, cu un gazon bine întreținut, iar din trei părți era împrejmuită de tufișuri dese de trandafiri, scăldate într-un zumzet continuu de albine. Marea fremăta ușor, acoperind zgomotul albinelor, la baza stâncii care mărginea grădina.

Nu exista o priveliște directă spre mare – nu puteai vedea nimic în afară de cerul și norii de deasupra zidurilor înalte de peste trei metri. Singurele locuri din care puteai privi dincolo de ziduri erau cele două dormitoare de la etajul vilei din capătul opus al acestei curți ferite de ochii lumii. De acolo de sus puteai vedea apa albastră a mării, ferestrele de la etajele vilelor învecinate și coroanele copacilor din grădină, majoritatea mediteraneeni: stejari veșnic verzi, pini și din loc în loc un palmier rătăcit.

Vila era modernă – mai mult lungă și fără ornamente exterioare. În partea dinspre grădină, fațada era de un roz spălăcit, cu patru ferestre cu cadru de fier, iar în mijloc o ușă de sticlă ce dădea înspre un mic scuar cu dale verzi care se confundau cu gazonul. Pe partea cealaltă, la doar câțiva metri, trecea un drum plin de praf. Fațada era aproape la fel ca prima, însă cele patru ferestre aveau gratii și ușa din mijloc era din lemn de stejar.

Vila avea două dormitoare de mărime medie la etaj, iar la parter se aflau camera de zi și bucătăria. O parte din bucătărie fusese transformată într-un closet, separat de un perete. Nu exista nicio baie.

Liniștea moleșitoare a acelui început de după-amiază fu întreruptă de zgomotul unei mașini venind pe drum în jos. Cineva trânti portiera, apoi mașina porni mai departe. Soneria de la ușă sună de două ori. Bărbatul gol de lângă piscină nu se mișcă deloc, dar, la auzul soneriei și al zgomotului făcut de mașina care se îndepărta, își deschise ochii larg, dintr-o dată, asemenea unui animal de pradă care-și ciulește brusc urechile. Bărbatul își aminti instantaneu unde se afla și ce zi era. Identificase zgomotele. Ochii săi albaștri, opaci, adânciți în orbite, cu gene nisipii, se închiseră leneș. Buzele mici și nemiloase se depărtară într-un căscat imens, umplându-i gura de salivă. Bărbatul scuipă în iarbă și rămase așteptând.

O femeie tânără, îmbrăcată cu o cămașă albă din bumbac și o banală fustă scurtă albastră, ținând în mână o geantă micuță, ieși pe ușa de sticlă și păși hotărât peste dale și gazon înspre bărbatul dezbrăcat. Ajunsă la câțiva metri de el, lăsă geanta să cadă în iarbă, se așeză și se descălță de pantofii ieftini, prăfuiți. Apoi se ridică în picioare, își descheie cămașa și o împături grijuliu lângă geantă.

Fata nu purta nimic pe dedesubt. Era bronzată uniform, iar umerii și sânii ei radiau sănătate. Descheind nasturii dintr-o parte ai fustei, la subraț se iviră mici smocuri de păr. Impresia unei fete de la țară, sănătoasă tun, era întărită mai ales de șoldurile plinuțe încadrate de slipul albastru spălăcit și de coapsele și picioarele groase și scurte, pe care le dezvăluise când se dezbrăcase. Fata împături fusta cu grijă, o așeză lângă tricou și scoase din geanta de rafie o sticlă de apă minerală cu un lichid gros, incolor. Se îndreptă spre bărbat și se așeză în genunchi pe iarbă, lângă acesta. Apoi turnă un pic din lichid, un ulei de măsline cu aromă de trandafiri – caracteristică acelui colț al lumii – peste omoplații bărbatului și, dezmorțindu-și degetele precum un pianist, începu să-i maseze mușchii trapezi și mușchiul stenomastoidian de la baza gâtului.

Avea mult de lucru. Bărbatul era incredibil de puternic, iar mușchii bine reliefați de la baza gâtului cedau cu greu sub apăsarea degetelor ei, chiar și atunci când se lăsa cu toată greutatea asupra lui. Fata urma să fie transpirată și epuizată la finalul ședinței de masaj, plănuind să se arunce în piscină și apoi să se culce la umbră, așteptând să vină mașina după ea. Dar nu la acest lucru se gândea acum, pe măsură ce frământa mecanic spatele bărbatului. Fata era îngrozită de perfecțiunea nemaivăzută a corpului de sub ochii ei.

Fața dreaptă, impasibilă a masezei nu lăsa să se vadă acest lucru, iar ochii oblici, negri, ce se iveau de sub bretonul brunet, tuns scurt, erau la fel de goi ca două pete de petrol pe mare. Pe dinăuntru însă, se simțea ca un animal speriat, iar pulsul, dacă s-ar fi gândit să-l măsoare, era extrem de ridicat.

Pentru a mia oară în ultimii doi ani, se întrebă de ce ura acest corp minunat și încercă vag să analizeze repulsia pe care o simțea față de el. Poate de această dată reușea să scape de acele sentimente vinovate care o bântuiau și care i se păreau cu

siguranță mult mai neprofesionale decât unele porniri sexuale pe care anumiți pacienți le trezeau în ea.

Începu cu lucrurile mărunte: părul bărbatului. Fata se uită în jos la capul micuț și rotund prins de gâtul musculos. Era acoperit de cârlionți roșii-aurii, care ar fi putut să-i trezească amintirea plăcută a buclelor tipice de pe capetele statuilor antice. Dar cârlionții erau cumva prea deși, prea strâns prinși între ei și lipiți prea tare de craniu. O enervau la fel de tare ca zgomotul făcut de unghii pe tablă. Iar cârlionții blonzi coborau atât de jos pe ceafă, încât (fata gândea în termeni profesionali) aproape că ajungeau la a cincea vertebră cervicală. Apoi dispăreau brusc, într-o înșiruire dreaptă de fire de păr tari și aurii.

Fata luă o scurtă pauză pentru a-și odihni mâinile și se așeză pe vine. Corpul ei frumos sclipea de transpirație. Își șterse brațul de frunte și întinse mâna după sticluța cu ulei. Turnă un pic la baza coloanei vertebrale, își dezmorți degetele și se aplecă din nou asupra bărbatului.

Dâra aurie de puf pierzându-se între fese ar fi putut fi o imagine excitantă pe trupul iubitului ei, însă pe trupul acestui bărbat i se părea animalică. Ba nu, reptiliană. Dar șerpii nu aveau păr. Ei bine, nu avea ce să facă. Pentru ea imaginea era reptiliană. Fata își coborî mâinile pe mușchii gluteali. Acesta era momentul în care mulți dintre pacienții ei, de regulă tinerii sportivi, începeau să glumească. Apoi, dacă nu era atentă, aceștia urmau să bată apropouri. Uneori fata le curma elanul apăsând puternic în zona nervului sciatic. Alteori, în special dacă bărbatul din fața ei era atrăgător, chicotea, opunea în joacă rezistență, ca apoi să cedeze voluptății.

Dar cu acest bărbat totul era diferit. Încă de prima dată păruse a nu fi mai mult decât o simplă masă de carne. În doi ani de zile nu-i adresase niciun cuvânt. Când termina de masat spatele și bărbatul se întorcea cu fața, nici ochii și nici corpul lui nu dădeau semne că ar fi câtuși de puțin interesat de ea. Când îl bătea ușor pe umăr, se răsucea pur și simplu pe partea cealaltă, uitându-se la cerul albastru printre gene, căscând din când în când prelung, acestea fiind singurele reacții umane de care părea în stare. Fata își schimbă poziția și îi masă ușor piciorul drept, mâinile sale coborând înspre tendonul lui Ahile. Când ajunse în acel punct, se uită în lungime la corpul perfect pe care lucra. Repulsia ei era *doar* fizică, oare? Bronzul roșiatic al pielii

albe în mod natural să fi fost un alt factor? Culoarea pielii sale era culoarea cărnii fripte. Sau să fi fost textura pielii, porii adânci de pe suprafața lucioasă? Pistruii portocalii care îi acopereau umerii? Sau poate sexualitatea bărbatului? Indiferența mușchilor săi superbi, deranjant de bine conturați? Ori poate ceva pe plan spiritual, ceva ce-i spunea că în acest corp perfect se ascundea o persoană malefică.

Maseza se ridică în picioare, își întinse mușchii gâtului și își contractă umerii. Apoi întinse brațele în lateral, le ridică în aer, așteptând ca sângele să coboare din ele. Păși înspre geantă, scoase un prosop și se șterse de transpirație atât pe față, cât și pe corp.

Când se întoarse la bărbat, acesta era deja întins pe spate, cu capul sprijinit într-o mână, privind în gol către cer. Mâna lui liberă era întinsă pe iarbă, așteptând-o pe ea. Fata păși înspre el, se așeză în genunchi pe iarba din spatele lui, turnă ulei în palme, ridică mâna moale a bărbatului și începu să-i maseze degetele butucănoase.

Fata aruncă o privire neliniștită spre fața arsă de soare, ascunsă sub claia de șuvițe blonde. La o primă impresie superficială, totul părea în regulă – bărbatul era prezentabil, chiar frumos, cu o alură de tip dur, dar fraged, cu obraji plini și roz, nas cârn și bărbie rotundă. Dar, uitându-se mai atent, trăsăturile lui erau aspre, buzele subțiri, încordate emanau cruzime, nările late, ca de porc și ochii palizi și albaștri, cu privirea lor goală, care era de fapt imaginea întregii sale fețe, îi dădeau o tentă macabră. Era ca și cum, gândi ea, cineva ar fi luat o păpușă de porțelan și i-ar fi vopsit fața în chip înspăimântător.

Maseza frământă brațul, ajungând la bicepsul imens. De unde avea bărbatul asemenea musculatură? Să fi fost boxer? La ce își folosea trupul acesta fantastic? Erau zvonuri cum că vila aparținea poliției. Cei doi servitori erau cu siguranță un fel de paznici, cu toate că se ocupau cu bucătăria și treburile casnice. În fiecare lună, bărbatul pleca pentru câteva zile, iar atunci i se comunica să nu vină. Din când în când i se spunea să nu vină la vilă o săptămână, sau două sau chiar o lună. O dată, după o absență îndelungată, gâtul și trunchiul bărbatului deveniseră o masă de vânătăi. Altă dată, fata văzuse colțul unei răni pe jumătate vindecate sub un plasture chirurgical plasat pe coaste,

deasupra inimii. Niciodată nu îndrăznise să întrebe despre el, nici la spital, nici prin oraș. Prima oară când fusese trimisă la vilă, unul dintre servitori îi spusese că va ajunge la închisoare dacă vorbește despre ceea ce urmează să vadă. Directorul spitalului, care nu o băgase până atunci în seamă, o chemase apoi să-i spună același lucru. Urma să ajungă la închisoare dacă vorbea. Degetele puternice ale fetei se înfipseră furioase în mușchiul deltoid, situat pe colțul de sus al umărului. Știa că era o chestiune care ținea de securitatea statului. Poate din acest motiv era atât de revoltată de trupul perfect din fața ei. Poate îi era teamă de organizația care ținea acest corp în custodie. Fata strânse ochii gândindu-se la cine putea fi acest bărbat și la ce putere deținea asupra ei împreună cu oamenii lui. Repede deschise ochii la loc. Poate o observase, gândi ea, dar bărbatul privea în continuare în gol, înspre cer.

Acum – se întinse ea după ulei – am ajuns la față.

Degetele mari ale fetei îi masau globii oculari, în jurul ochilor închiși, când telefonul din casă începu să sune. Zgomotul se împrăștie rapid în grădina liniștită. Bărbatul se ridică brusc într-un genunchi, la fel ca un atlet în așteptarea startului, dar nu mai continuă mișcarea. Telefonul încetă să mai sune, apoi se auzi murmurul unei voci. Fata nu-și dădea seama ce spunea exact, dar tonul vocii părea supus, primind instrucțiuni. Vocea se opri și unul dintre servitori apăru în cadrul ușii, făcându-i semn bărbatului să vină în casă, și apoi dispăru înăuntru. Bărbatul gol se repezise dintr-o dată spre intrare. Fata apucă să-l vadă trecând pragul ușii de sticlă. N-ar fi fost o idee bună s-o găsească tot aici când urma să se întoarcă – stând degeaba sau poate trăgând cu urechea, așa că se ridică în picioare, păși înspre marginea piscinei și se aruncă grațios în apă.

Chiar dacă și-ar fi putut explica sentimentele față de el, era mai bine pentru liniștea ei interioară să nu afle cine era bărbatul.

Numele său real era Donovan Grant, zis „Red” Grant. Dar de zece ani încoace, se prezenta drept Krasno Graniţki, cu numele de cod Granit.

Era executorul șef al SMERȘ, motorul *criminal* al MGB[1], iar în momentul de față primea instrucțiuni direct de la Moscova, din partea lor.

• Capitolul 2: Ucigașul

Grant așează cu grijă receptorul în furcă și rămase cu privirea ațintită asupra lui. Paznicul de lângă el, cu capul său alungit, în formă de glonț, îl privea atent.

— Ar fi bine să pornești.

— V-au spus ceva despre misiune? Grant vorbea rusa excelent, dar avea un accent puternic. Ar fi putut trece drept cetățean al oricărei provincii baltice. Vocea lui era înaltă, iar tonalitatea neutră, ca și cum ar fi recitat ceva dintr-o carte.

— Nu. Doar că ești așteptat în Moscova. Avionul e deja pe drum și va ajunge într-o oră. Jumătate de oră va dura realimentarea, iar apoi, în funcție de vreme, trei sau patru ore până la Harkov. Vei ajunge la miezul nopții în Moscova. Ar fi bine să-ți faci bagajele cât timp chem eu o mașină.

Grant țâșni brusc în picioare.

— Da, ai dreptate. Dar nici măcar n-au spus dacă e o misiune? E bine de știut. Linia telefonică era sigură, ar fi putut să-mi dea măcar un indiciu.

— Ei bine, de data aceasta nu, răspunse paznicul.

Grant ieși încet pe ușa de sticlă, pășind pe gazon. Chiar dacă o văzuse pe fată stând pe marginea piscinei, nu o băgă în seamă. Se aplecă să-și ridice cartea și însemnele de aur ale situației sale, apoi intră înapoi în casă și urcă scările care duceau spre dormitor.

Camera era mohorâtă, mobilată doar cu un pat de metal, cu așternuturile șifonate atârnând pe podea, un scaun de răchită, un dulap de haine nevopsit și un lavoar sărăcăcios din tablă. Pe podea erau împrăștiate reviste americane și britanice, iar mai multe romane polițiste de calitate îndoielnică erau aranjate lângă peretele de sub fereastră.

---

[1] *Ministerstvo Gosudarstvennoi Bezopasnosti*, Ministerul Securității de Stat, denumirea Poliției Politice Secrete din Uniunea Sovietică în perioada 1946-1953. (*n. trad.*).

Grant se aplecă și scoase de sub pat o valiză italiană ponosită. Apoi începu să împacheteze câteva haine sărăcăcioase, dar curate din dulap. Se spălă cu apă rece, inevitabil folosi săpunul cu aromă de trandafir și se șterse cu un așternut de pe pat.

O mașină se auzi afară, iar Grant luă pe el repede niște haine la fel de ponosite ca acelea pe care le împachetase, își puse ceasul la mână, ridică valiza și coborî scările.

Ușa de la intrare era deschisă și îi putea vedea pe cei doi paznici vorbind cu șoferul unei limuzine ZIS hărtănite. „Ce imbecili”, gândi el (în continuare bărbatul gândea în limba engleză). „Probabil că îi spun să mă țină sub observație să vadă că ajung în siguranță în avion. Nici nu se gândesc că un străin ar vrea să trăiască în nenorocita lor de țară”. Grant lăsă valiza în pragul ușii, iar privirea lui disprețuitoare se ațintă asupra hainelor atârnate în cuierul de pe ușa de la bucătărie. Acolo își găsi „uniforma” – impermeabilul și basca neagră care spuneau despre el că este un angajat sovietic –, o puse pe el, își ridică valiza, ieși afară și, după ce își făcu loc cu umărul printre paznici, se așeză lângă șoferul îmbrăcat sărăcăcios.

Cei doi bărbați se traseră un pas în spate, privindu-l cu ochi reci, dar fără să spună vreun cuvânt. Șoferul ridică talpa de pe ambreiaj, iar mașina, deja în viteză, demară rapid pe drumul plin de praf. Vila era situată pe coasta de sud-est a Crimeii, la jumătatea distanței dintre Feodosia și Yalta. Era una dintre numeroasele *dacea*, case de vacanță rusești, de-a lungul lanțului muntos al coastei, parte din riviera rusă. Grant știa că avusese mare noroc să fie cazat acolo, când ar fi putut fi trimis la o vilă dărăpănată de pe lângă Moscova. Pe măsură ce mașina urca înspre munte, bărbatul se gândea că ei se purtaseră cât putuseră de bine cu el, chiar dacă grija lor pentru bunăstarea sa ascundeau altceva.

Drumul de șaizeci și cinci de kilometri până la aeroportul din Simferopol dură o oră. Șoseaua fusese pustie și căruțele de la podgorii, întâlnite din când în când pe parcurs, le făcuseră loc la auzul claxonului. Pretutindeni în Rusia, o mașină însemna o persoană oficială, iar o persoană oficială însemna pericol.

Tot drumul fusese mărginit de câmpuri de trandafiri, alternând cu podgorii, iar înainte de aeroport trona un rond cu trandafiri albi și roșii, plantați astfel încât să formeze un model

de stea roșie pe un fond alb. Grant era sătul până peste cap de trandafiri și abia aștepta să ajungă la Moscova, să scape de mirosul lor dulceag.

Mașina intră pe poarta aeroportului civil și continuă să meargă de-a lungul unui zid încă vreo doi kilometri, până în zona militară a aerodromului. Șoferul ajunse la o poartă înaltă din sârmă ghimpată, prezentă legitimația celor doi paznici înarmați cu mitraliere Thompson și continuă drumul înspre pista de aterizare. Câteva avioane erau în jurul pistei, unele dintre ele fiind avioane militare de transport, evident camuflate, avioane de antrenament cu două motoare, plus două elicoptere. Șoferul se opri și îl întrebă pe un bărbat, cu salopetă de avionul lui Grant. Imediat se auzi un huruit metalic din turnul de control și difuzorul urlă înspre ei:

— La stânga! Mult înainte la stânga! numărul V-BO.

Urmând instrucțiunile, înaintă pe pistă până ce vocea metalică din difuzor erupse din nou:

— Oprește!

Șoferul frână brusc și un zgomot infernal se auzi deasupra mașinii. Ambii bărbați se aplecară instinctiv, în timp ce patru avioane MIG 17, plonjând din lumina apusului, trecură pe deasupra lor, pregătindu-se de aterizare. Avioanele atinseră pista unul după altul, roțile lor frontale fumegând, iar motoarele huruind. Înaintară încet spre capăt, pentru ca apoi să se întoarcă la turnul de control și hangare.

— Continuați!

Aproximativ o sută de metri mai în față îi aștepta un avion Iliușin 12, inscripționat cu literele de recunoaștere V-BO. O scară mică din aluminiu cobora din cabină, iar mașina opri în fața acesteia. Un membru al echipajului apăru în fața ușii, coborî, se uită cu atenție peste actele șoferului și ale lui Grant, apoi îi făcu semn șoferului să plece, iar lui Grant să-l urmeze. Nu se oferi să-l ajute pe Grant cu valiza, dar acesta urcă cu ea de parcă ar fi fost mai ușoară ca un fulg. Omul ridică apoi scara, trânti ușa și intră în cabină.

•

Erau douăzeci de locuri libere, iar Grant îl alese pe cel mai apropiat de ușă și își puse centura de siguranță. Din cabina piloților se auziră indicațiile hârâite ale turnului de control, cele

două motoare porniră anevoios, iar avionul se puse în mișcare rapid, îndreptându-se spre capătul pistei și ridicându-se în aer.

Grant își desfăcu centura, aprinse o țigară scumpă, marca Troika, și se lăsă pe spate, gândindu-se relaxat atât la trecutul, cât și la viitorul carierei sale.

Donovan Grant rezultase din legătura dintre un halterofil german și o chelneriță din sudul Irlandei. Legătura se consumase preț de cincisprezece minute, pe iarba umedă din fața unui cort de circ din Belfast. După consumarea actului sexual, tatăl lui Grant îi dăduse chelneriței jumătate de coroană, iar aceasta se întorsese fericită la patul din bucătăria unei cafenele de lângă gară. Când a aflat că așteaptă un copil, se mutase împreună cu mătușa ei în micuțul sat Aughmacloy de la graniță și șase luni mai târziu murise de febră puerperală, la puțin timp după ce născuse un băiețel de cinci kilograme și jumătate. Înainte să moară, l-a botezat pe băiat Donovan (halterofilul își spunea „Puternicul O'Donovan"), Grant fiind numele ei de fată.

Băiatul a fost dat în grija mătușii și a crescut sănătos și puternic, dar foarte tăcut. Nu avea prieteni. Refuza să comunice cu alți copii și îi bătea când voia ceva de la ei. În școală a continuat să fie temut și urât de ceilalți, dar și-a creat o reputație prin box și wrestling în cluburile locale, unde atacurile sale sângeroase și feroce, la un loc cu șiretenia, îi aduceau victorii asupra unor adversari mult mai mari și mai experimentați.

Astfel, prin lupte, a ajuns să fie remarcat de Sinn-Fein[2], pentru care Aughmacloy era un centru important de contrabandă, dar și de tâlharii locali care acționau în același oraș. După terminarea liceului, a început să lucreze pentru ambele grupări. Îl plăteau bine pentru serviciile lui, dar se întâlneau cu el cât mai rar posibil.

Tot în acea perioadă, începuse să fie chinuit de dorințe nestăvilite în nopțile cu lună plină. La vârsta de 16 ani, într-o seară de octombrie, a simțit prima „Chemare", așa cum o numea chiar el, atunci când a ieșit pe stradă și a sugrumat o pisică, lucru care l-a făcut să se simtă „mai bine" pentru o lună întreagă. În noiembrie a omorât un câine ciobănesc, iar de Crăciun a tăiat gâtul unei vaci, la miezul nopții, în hambarul uni

[2] Partid susținător al mișcării separatiste din Irlanda de Nord. (*n. trad.*).

vecin. „Chemările” acestea îl făceau să se „simtă bine”. Și-a dat seama că lumea din sat avea să înceapă să intre la bănuieli cu privire la morțile misterioase ale animalelor, așa că și-a cumpărat o bicicletă, iar în fiecare lună pleca din sat în căutare de noi victime. De multe ori trebuia să meargă departe pentru a găsi ce dorea, iar după două luni în care a fost nevoit să se mulțumească cu gâște și găini, și-a luat inima în dinți și a ucis un vagabond care dormea pe marginea drumului.

Noaptea erau atât de puțini oameni, încât își permitea să plece cu bicicleta la drum mai devreme, ajungând în sate îndepărtate la asfințit, când oamenii singuratici se întorceau acasă de pe câmp, iar fetele ieșeau afară.

Când omora din când în când câte o fată, nu se „atingea” de cadavrul ei. Nu înțelegea deloc acele lucruri de care auzise, doar minunatul act al uciderii în sine îl făcea să se „simtă mai bine”. Nimic altceva.

Înainte să împlinească optsprezece ani, prin Fermanagh, Tyrone și Armagh începuseră să circule zvonuri înfiorătoare. Când într-o căpiță de fân a fost găsit cadavrul unei femei strangulate în amiaza mare, zvonurile s-au transformat în panică. Satele au început să fie patrulate de polițiști cu câini și de grupuri de oameni, iar poveștile despre „Vârcolac” au strâns jurnaliștii în zonă. De câteva ori prin perindările sale nocturne Grant a fost oprit și luat la întrebări, dar avea relații puternice în Aughmacloy, iar faptul că se antrena din greu pentru a rămâne în formă la meciurile de box era un alibi perfect, căci devenise mândria satului și concura pentru centura națională a Irlandei de Nord, la categoria mijlocie.

Înainte de a fi prea târziu, a fost salvat de instinct din nou, mutându-se la Belfast, unde a început o colaborare cu un promotor bătrân de box, care voia să-l ajute să treacă la profesioniști. Disciplina din sala de sport era foarte strictă. Grant se simțea ca într-o închisoare, iar când sângele îi clocotea în vene, reușea cu greu să nu-și omoare adversarul din ring. După ce de două ori a trebuit să fie luat cu forța de pe adversar, doar prin câștigarea campionatului a reușit să nu fie dat afară de promotor.

Grant a câștigat campionatul în 1945 chiar în ziua în care împlinea optsprezece ani, apoi a fost recrutat în armată și a devenit șofer pentru Trupele Regale de Comunicații.

Antrenamentele din Anglia îl mai potoliseră sau cel puțin îl făcuse să fie mai atent atunci când simțea „Chemări”. În această perioadă, în nopțile cu lună plină se refugia în patima alcoolului. Se ducea în pădurea de lângă Aldershot cu o sticlă de whisky și o dădea gata așteptând să cadă lat. Apoi, dis-de-dimineață, se întorcea înapoi pe trei cărări, pe jumătate mulțumit, dar pașnic. Dacă era oprit de vreun paznic, nu pățea mare lucru, pentru că superiorul lui ținea la buna sa dispoziție în vederea participării la campionatele de box ale armatei.

Dar secția lui Grant a fost mutată la Berlin în perioada conflictului cu Rusia și astfel a ratat campionatele. Era intrigat de pericolul ce pândea la tot pasul în Berlin și pe parcurs a devenit mai atent și mai șiret. Se îmbăta în continuare crunt în serile cu lună plină, dar în restul timpului urmărea situația și planifica diverse lucruri. Îi plăcea tot ce auzise despre ruși. Îi plăcea violența și viclenia lor, lipsa lor de sentimente. Se hotărâse să treacă de partea lor. Dar cum? Ce le putea oferi? Ce doreau?

Incidentul de la campionatul militar de box l-a convins să treacă de partea lor. Întâmplător, campionatul a avut loc într-o seară cu lună plină. Grant apăra culorile Trupelor Regale, a fost avertizat pentru lovituri sub centură și a fost descalificat în runda a treia pentru faulturi repetate. Tot stadionul l-a huiduit la ieșirea din ring – în frunte cu regimentul său iar în dimineața următoare ofițerul la comandă l-a chemat și l-a informat că îl consideră o rușine pentru Trupele Regale și că urmează să fie trimis acasă.

A fost mutat la Coventry și, cum nimeni nu voia să lucreze ca șofer alături de el, a trebuit să fie transferat la secția de motociclete.

Acest transfer picase cum nu se poate mai bine. Grant a așteptat câteva zile, iar într-o seară, după ce a adunat toată corespondența dintre Reichskanzlerplatz și Sediul Central al Serviciului Militar de Informații, a pornit direct spre sectorul rusesc. A așteptat cu motorul pornit ca poarta de control să se deschidă, lăsând să treacă un taxi, apoi a țâșnit afară și nu s-a oprit decât la punctul de frontieră rusesc.

A fost dus direct la corpul de gardă, unde un ofițer impasibil din spatele biroului l-a întrebat ce dorea.

— Vreau la Serviciile Secrete Sovietice, a spus Grant cu tupeu. Vreau la șeful lor!

Ofițerul i-a aruncat o privire rece, iar apoi a rostit câteva cuvinte în rusă. Soldații care îl aduseseră pe Grant în încăpere au început să-l târască afară, dar Grant s-a descotorosit cu ușurință de aceștia. Unul dintre ei și-a ridicat mitraliera.

— Am o grămadă de documente secrete, a continuat Grant neclintit. Afară, în gențile de piele de pe motocicletă. O idee i-a fulgerat prin cap. O să aveți mari probleme dacă nu mă duceți la sediul Serviciilor Secrete.

Ofițerul a rostit ceva către soldați, care s-au dat un pas în spate.

— Nu există Servicii Secrete, spuse ofițerul într-o engleză prețioasă. Așază-te și completează acest formular.

Grant s-a așezat la birou și a început să completeze un lung formular – nume, adresă, scopul vizitei etc. În acest timp, ofițerul vorbea încet la telefon. Până să termine Grant de completat, încă doi subofițeri, cu chipiuri verzi murdare pe cap și însemne ierarhice verzi prinse pe uniforma kaki, intraseră în cameră. Ofițerul de frontieră a luat formularul fără măcar să se uite la el, l-a pasat unuia dintre subofițeri, iar aceștia l-au scos afară pe Grant, l-au urcat cu motocicletă cu tot într-o dubă și l-au încuiat acolo. După un sfert de oră de condus în viteză, duba s-a oprit, iar Grant a coborât într-o curte din spatele unei clădiri impunătoare. Fusese dus înăuntru, urcat în lift, pentru ca în final să se trezească singur într-o cameră fără ferestre. După o oră în care, bănuia el, rușii verificaseră documentele secrete, a fost condus într-un birou unde îl aștepta un colonel plin de decorații.

Pe birou nu se afla decât o vază cu trandafiri.

•

Zece ani mai târziu, Grant privea pe fereastra avionului la aglomerarea de lumini aflate la mai mult de șase mii de metri sub el, probabil Harkov. Zâmbi melancolic spre reflexia din geam. Trandafiri. Din momentul acela, viața lui fusese înecată în parfum de trandafiri. Trandafiri și numai trandafiri.

• Capitolul 3: Studii postuniversitare

— Domnule Grant, să înțeleg că doriți să lucrați pentru Uniunea Sovietică?

Trecuse jumătate de oră, colonelul MGB deja se plictisise de interviu. Părea să fi stors toate informațiile posibile de la acest enervant soldat britanic. Mai urma să-i mulțumească politicos pentru desagile pline de secrete militare, iar apoi putea să-l trimită înapoi în celulă, pentru ca într-una zilele următoare să-l expedieze fie la Vorkuta, fie în alt lagăr.

— Da, aș dori să lucrez pentru voi.

— Și cum ne-ați putea ajuta, domnule Grant? Avem destui muncitori necalificați și nu avem nevoie de șoferi de camion, zâmbi colonelul. Iar dacă este vorba de box, avem destui oameni care sunt în stare să boxeze. Întâmplător, chiar doi cu șanse la titlul olimpic.

— Mă pricep cel mai bine la ucis oameni. Îmi place să fac asta.

Colonelul văzu licărul ochilor de un albastru spălăcit ai bărbatului din fața sa și își dădu seama că acesta vorbea serios. Vorbea serios. Nu e doar enervant, gândi el, ci și nebun. Se uită apoi prelung la Grant, gândindu-se dacă merita să prăpădească porții bune de mâncare pe el. Mai bine ar ordona să fie împușcat. Sau deportat înapoi la britanici, să le dea lor bătăi de cap.

— Nu mă credeți, replică Grant iritat. Nu era în departamentul potrivit, gândi el, și nici în fața omului potrivit. Cine se ocupă de treburile astea aici? Grant era convins că rușii aveau o divizie care se ocupa de asasinate. Toată lumea spunea asta. Lasă-mă să vorbesc cu ei și o să ucid pe cineva pentru ei, spuse Grant. Pe oricine ar dori. Acum.

Colonelul îl privi acru. Poate era mai bine să raporteze lucrurile auzite.

— Așteaptă aici, veni răspunsul lui. Se ridică și ieși din cameră, lăsând ușa deschisă. Un paznic apăru în cadrul ușii și rămase cu privirea ațintită asupra lui Grant și cu mâna pe pistol.

Colonelul intră în camera alăturată. Era complet goală. Pe birou se aflau trei telefoane. Ridică receptorul care făcea conexiunea cu Moscova. Când operatorul militar răspunse,

colonelul rosti „SMERȘ”. De îndată ce SMERȘ intră pe fir, colonelul ceru să fie pus în legătură cu sectorul operativ.

După zece minute, agăță receptorul în furca. Cât noroc! Soluția găsită era simplă și constructivă. Orice s-ar fi întâmplat tot ieșea bine. Dacă englezul reușea să o ducă la bun sfârșit, ar fi fost splendid. Dacă nu reușea, tot ar fi creat suficiente probleme Sectorului de Vest – probleme mari pentru englezi, întrucât Grant era conaționalul lor, probleme cu nemții, întrucât misiunea lui Grant i-ar fi înfricoșat pe spionii lor, probleme cu americanii, care se ocupau de fondurile lui Baumgarten și care ar fi urmat să creadă că securitatea lui lasă de dorit. Mulțumit de el, colonelul intră înapoi în birou și se așează la loc, în fața lui Grant.

— Vorbiți serios?

— În sectorul britanic se află un doctor german pe nume Baumgarten. Locuiește în apartamentul numărul 5, pe strada Kurfurstendamn numărul 22. Știți unde vine asta?

— Da.

— În noaptea aceasta, veți fi plasat înapoi în sectorul britanic, cu tot cu motocicletă. Numerele de înmatriculare vor fi schimbate. Ești căutat de oamenii tăi. Trebuie să-i înmânezi personal un plic doctorului Baumgarten. Cu uniforma și cu plicul în mână, nu ar trebui să ai nicio problemă. Vei spune că mesajul este secret și vei cere o întrevedere cu doctorul între patru ochi, iar apoi îl vei ucide. Colonelul se opri și ridică din sprâncene. Ai înțeles?

— Da, răspunse Grant sigur pe el. Și, dacă fac asta, voi mai primi misiuni de genul acesta?

— Tot ce este posibil, îi răspunse colonelul pe un ton indiferent. Mai întâi trebuie să ne demonstrezi de ce ești în stare. După ce vei încheia misiunea și te vei întoarce în sectorul sovietic, caută-l pe colonelul Boris.

Bărbatul sună dintr-un clopoțel și un om îmbrăcat civil intră pe ușă. Colonelul arătă înspre el și continuă:

— El îți va da de mâncare. Mai târziu îți va da și plicul împreună cu un cuțit produs în America. E o armă foarte bună. Noroc!

Colonelul luă un trandafir din glastră și îl mirosi prelung.

— Mulțumesc, domnule colonel! răspunse Grant încântat.

Colonelul nici nu-i răspunse, nici nu-și luă privirea de la floare. Grant ieși din cameră prin spatele bărbatului îmbrăcat civil.

•

Avionul trecea peste inima Rusiei. În spatele lor rămaseră furnalele la est de Donețk, iar în partea de vest Niprul se bifurca lângă Dniepropetrovsk. Luminile puternice din Harkov marcaseră frontiera cu Ukraina, iar luminile fade ale micului oraș Kursk rămaseră la rândul lui în urmă. Grant știa că sub întunericul nopții se ascundea marea stepă, unde miile de tone de grâne creșteau și fremătau în întuneric. Preț de o oră, pe ultimii patru sute de kilometri până la Moscova, nu avea să se mai vadă nicio oază de lumină jos.

•

Grant știa deja multe despre Rusia. După ce asasinase cu succes un important spion al Germaniei de Vest, se strecurase înapoi și îl găsise cumva pe „colonelul Boris”. I-au dat un set de haine civile și o cască de pilot care să-i ascundă părul și l-au urcat pe un avion MGB gol, spre Moscova.

A urmat un an de semi-închisoare pentru el, timp în care bărbatul s-a antrenat pentru a rămâne în formă și a învățat rusă, iar mai mulți informatori, interogatori și doctori s-au succedat pe lângă el. Tot în acel interval spionii sovietici din Anglia și Irlanda de Nord i-au cercetat amănunțit trecutul.

La finalul anului, Grant a primit undă verde, atât cât i se putea acorda unui străin. Spionii confirmaseră spusele lui. Informatorii englezi și americani declaraseră că acesta era total dezinteresat în politica sau obiceiurile sociale ale oricărei țări din lume, iar doctorii și psihologii confirmaseră căutările lui maniaco-depresiv, în special în nopțile cu lună plină. Pe lângă toate aceste lucruri, precizaseră și faptul că Grant era narcisist, nu avea apetit sexual și suporta extrem de bine durerea. În plus, era într-o formă fizică extraordinară și, deși nivelul său idiomatic era unul foarte scăzut, părea să dispună de o istețime nativă deosebită. Toată lumea era de acord că Grant era un individ periculos, care trebuia exterminat.

Când dosarul lui a ajuns la directorul de personal de la MGB, acesta fusese pe punctul de a scrie *Omorâți-l* pe copertă, ca apoi să se răzgândească.

În URSS e nevoie să omori mulți oameni, nu pentru că rusul obișnuit este o persoană crudă, deși multe rase de pe vastul

teritoriu s-ar încadra în această descriere, ci mai degrabă din motive tactice. Oamenii care se răzvrătesc împotriva statului sunt inamicii acestuia, iar în acest stat nu există loc pentru inamici. Timpul este prea scurt pentru ca cineva să se ocupe de ei. Într-o țară cu o populație de peste 200 de milioane de locuitori poți ucide mii de oameni pe an fără ca cineva să le ducă lipsa. Chiar dacă ar muri un milion de oameni pe an, așa cum se întâmplase deja în trecut, tot nu ar fi o pierdere atât de mare. Singura problemă ar fi numărul mic de călăi. Aceștia au o carieră foarte scurtă, pentru că de regulă se satură de muncă. Sufletele lor se scârbesc de așa ceva. După zece, douăzeci sau o sută de execuții, ființa umană, indiferent cât de inumană ar fi ea, începe să se asocieze cu conceptul morții, concept care intră în corp și începe să-l macine pe dinăuntru ca un cancer. Călăul cade în patima băuturii, a melancoliei, devine tot mai lent, moleșit și îi este greu să se concentreze. Când angajatorul observă aceste semne, nu are de ales și trebuie să ordone execuția călăului și să găsească altul în loc.

Directorul de personal de la MGB era conștient de această problemă și căuta veșnic nu doar un asasin stilat, ci și un măcelar obișnuit. Iar aici avea de-a face cu un bărbat care părea să fie expert în ambele domenii, devotat acestei pasiuni și, dacă doctorii aveau dreptate, făcut pentru așa ceva.

Preț de un minut, bărbatul completă concentrat ceva în dosarul lui Grant, iar apoi trecu „SMERȘ, Otdel II” pe copertă și îl puse în teancul de dosare rezolvate.

Departamentul II al SMERȘ, responsabil cu Operațiuni și Execuții, îl preluă pe Donovan Grant, schimbându-i numele în Granițki.

Următorii doi ani au fost dificili. Trebuise să se întoarcă la școală, iar școala aceasta îl făcea să-și dorească să fie înapoi în băncile micuțe din clasa plină de copii, care reprezentaseră singura sa concepție despre ce înseamnă o școală. Aici, la școala specială pentru străinii din Serviciile de Informații, era înghesuit printre nemți, cehi, polonezi, chinezi și negri, cu toții scriind sârguincioși de zor, în timp cel el se chinuia cu materiile care i se păreau complet străine.

Erau cursuri de „Cunoștințe politice generale”, care includeau istoria clasei muncitoare, a Partidului Comunist și a puterilor industriale ale lumii, plus învățăturile lui Marx, Lenin și Stalin,

toate pline de nume străine, pe care Grant abia era în stare să le scrie. Erau cursuri despre „Inamicii clasei muncitoare”, prelegeri despre capitalism și fascism, săptămâni întregi petrecute învățând „Tactici, mobilizări și propagandă” și alte săptămâni în care se studiau problemele minorităților, ale raselor coloniale, ale negrilor și evreilor. La finalul fiecărei luni era o perioadă de examene la care Grant nu reușea să scrie mai nimic, amestecând bucăți de istorie engleză pe jumătate uitată cu sloganuri comuniste stâlcite, lucrările lui ajungând inevitabil să fie rupte în bucățele, o dată chiar în fața întregii clase.

Nu se lăsă bătut însă, iar când ajunseră la „Materii tehnice” se descurcă mai bine. Învăță rapid noțiunile elementare de codare și încifrare, pentru că dorea să le cunoască. Era bun la „Comunicații” și înțelese din prima legăturile din marea de contacte, cutii poștale și curieri, iar notele sale la „Munca de teren”, unde fiecare student avea de făcut operațiuni în suburbiile Leningrad și împrejurimi, fuseseră excelente. În sfârșit, la testele de „Vigilență”, „Discreție”, „Protecție”, „Spontaneitate”, „Curaj” și „Cumpăt” luase cele mai mari note din toată școala.

La finalul anului, raportul către SMERȘ arăta în felul următor: „Valoare politică – zero. Valoare pe plan operațional – excelent”, iar cei din Otdel II erau interesați exact de acest lucru.

Următorul an l-a petrecut alături de alți studenți străini, printre sute de studenți ruși, la Școala de Terorism și Diversiune din Kuciino, în afara Moscovei. Aici Grant a excelat la cursurile de judo, box, atletism, fotografie și radio, sub supravegherea faimosului colonel Arkadie Fotoiev, părintele spionajului modern rusesc, și a urmat un instructaj în folosirea armelor de calibru mic, sub îndrumarea locotenent-colonelului Nikolai Godlovski, campionul sovietic de tir.

În decursul acestui an, de două ori, o mașină MGB a venit după el fără niciun avertisment în prealabil, pentru a-l duce la una din închisorile din Moscova. Acolo, cu o glugă neagră trasă peste cap, avea voie să ducă la bun sfârșit execuții, prin diverse metode – știreang, topor, mitralieră. De asemenea, i se făceau teste medicale, electrocardiograme, i se lua tensiunea în timp ce se afla acolo, dar și după aceea, fără a-l informa de scopul și constatările acestor măsurători.

A fost un an bun, iar Grant simțise, pe bună dreptate, că eforturile lui erau apreciate.

În 1949 și 1950 Grant a primit permisiunea de a participa la unele mici misiuni cu comandouri sau *avanposturi*, în țările satelite. Erau misiuni de tortură sau asasinate simple ale spionilor ruși suspectați de trădare. Grant își executa sarcinile cu multă grijă și discreție și, cu toate că era urmărit în permanență, nu dădea nici cel mai mic semn de slăbiciune și nici nu se îndepărta câtuși de puțin de standardele impuse. Poate că ar fi fost altcumva dacă trebuia să ucidă într-o noapte cu lună plină, dar superiorii săi, știind că în acele perioade nu l-ar fi putut controla și că nici el nu ar fi reușit acest lucru, alegeau date sigure. Nopțile cu lună plină fuseseră rezervate strict pentru măcelurile în închisoare și din când în când primea misiuni de genul acesta drept recompensă.

Într-un final, eforturile lui Grant au devenii tot mai apreciate chiar și pe plan oficial în 1951 și 1952. Mulțumită muncii sale excelente, în special în sectorul estic din Berlin, a primit cetățenie sovietică și un spor salarial, care în 1953 ajunsese la frumoasa sumă de 5000 de ruble pe lună. În 1953 a primit gradul de maior cu drept de pensie (experiența sa profesională fiind calculată din prima zi în care îl cunoscuse pe „colonelul Boris”) și vila din Crimeea. De asemenea, primise doi paznici, care îl protejau, și aveau grijă în același timp ca nu cumva să se întoarcă împotriva lor, iar o dată pe lună era dus la cea mai apropiată închisoare, unde putea să-și facă de cap cu execuțiile în limita candidaților disponibili.

În mod evident, Grant nu avea prieteni. Toți cei cu care intrase în contact fie îl urau, fie se temeau de el sau îl invidiau. Nu avea nici măcar contacte profesionale care în lumea oficialilor sovietici ar putea trece drept prietenii. Dar fără să-și fi dat seama de acest lucru, tot nu i-ar fi pasat. Pe el îl interesau doar victimele, iar restul vieții era înăuntrul său, alături de gândurile sale bogate.

Însă cei de la SMERȘ erau de partea lui. În Uniunea Sovietică, atunci când ai sprijinul SMERȘ, nu ai nevoie de prieteni și nu ai de ce să-ți faci griji. Tot ce trebuie să faci este să te menții sub aripa lor neagră.

Pe măsură ce avionul începea să piardă altitudine în coborârea spre aeroportul Tușino, aflat la sud de Moscova,

Grant încă se gândea la poziția pe care o ocupa în ochii angajatorilor săi.

Era în vârful piramidei, ca principalul călău al SMERȘ, așadar, al Uniunii Sovietice. Ce mai putea să obțină? O nouă promovare? Mai mulți bani? Mai multe brizbrizuri de aur? Misiuni mai importante? Putea oare să mai evolueze?

Se părea că nu prea mai avea ce să facă. Să fi existat oare cineva, în altă țară, cineva pe care trebuia să-l extermine pentru a obține supremația absolută?

• Capitolul 4: Mogulii morții

SMERȘ este organizația oficială a Uniunii Sovietice care se ocupă cu execuții și asasinate, atât pe teritoriul țării, cât și în străinătate având un efectiv de 40.000 de angajați, atât bărbați, cât și femei, în anul 1955. Denumirea de SMERȘ e o prescurtare de la „Smiert Șpionam” – „Moarte Spionilor”, nume folosit de către oficialii sovietici. Niciun om normal întreg la minte nu ar îndrăzni să folosească această denumire în public. Sediul central SMERȘ e o clădire modernă, imensă, dar urâtă, situată pe Sretenka Ulița la numărul 13. Trecătorii își lasă privirea în pământ când trec pe lângă cei doi paznici cu mitraliere aflați de o parte și de alta a treptelor ce urcă spre uriașa ușă dublă din fier masiv. Dacă își pot aduce aminte la timp unde se află, sau dacă pot să facă asta fără să genereze suspiciuni, traversează strada pentru a-și continua drumul pe cealaltă parte.

Conducerea SMERȘ e situată la etajul al doilea. Cea mai importantă cameră de pe etaj este imensă, cu pereții vopsiți într-o nuanță deschisă de verde oliv, culoare tipică pentru birourile conducătorilor din toată lumea. În spatele ușii bine blindate se află două ferestre de la care se poate observa curtea din spate a clădirii. Pe întregul etaj, podeaua este acoperită de o mochetă caucaziană multicoloră, de calitate superioară. În colțul din stânga al camerei 33 găsim un birou masiv din lemn de stejar, birou acoperit cu catifea roșie presată sub o placă grea de sticlă.

În stânga biroului se află coșurile marcate „PRIMITE” și „DE TRIMIS”, iar în dreapta patru telefoane.

O masă de conferință cu opt scaune cu spătar, din piele roșie, este plasată perpendicular pe mijlocul biroului, la o oarecare distanță. Masa are, de asemenea, un înveliș de catifea roșie, dar fără sticlă de protecție. Pe masă sunt mai multe scrumiere și două carafe mari de apă.

Pe pereți atârnă patru tablouri mari, în rame aurite: un portret al lui Stalin deasupra ușii, față în față cu un portret al lui Lenin aflat între cele două geamuri, unde până la 13 ianuarie 1954 se aflase un portret al lui Beria, iar acum se afla cel al generalului Ivan Aleksandrovici Serov, șeful KGB.

Pe peretele din stânga, sub portretul lui Bulganin, se află un ecran mare de televizor, plasat într-o cutie elegantă din lemn de stejar. Tot acolo este ascuns un aparat de înregistrări, care poate fi activat de la birou. Microfoanele aparatului sunt extinse pe sub masa de conferință, cablurile trecând pe sub picioarele de lemn. Lângă televizor este o ușă care dă înspre closetul de serviciu, dar și spre o cameră mică de proiecție pentru filme secrete.

Sub portretul generalului Serov se află biblioteca ale cărei rafturi de sus cuprind operele lui Marx, Engels, Lenin și Stalin, iar pe rafturile ușor accesibile, cărți de spionaj, contraspionaj, poliție și criminologie în foarte multe limbi. Lângă bibliotecă, lipită de perete, se află o masă lungă și îngustă, pe care sunt puse mai multe dosare legate în piele, cu data aurită ștampilată pe coperți. Acestea conțin fotografii cu cetățeni ai Uniunii Sovietice și străini care au fost asasinați de către SMERȘ.

În timp ce Grant ateriza pe aeroportul din Tușino, cu puțină vreme înainte de miezul nopții, un bărbat cu o înfățișare amenințătoare, la aproape cincizeci de ani, stătea la masă răsfoind volumul datat 1954.

Șeful SMERȘ, general-colonelul Grubozaboișcikov, cunoscut drept „G” în clădire, era îmbrăcat cu o tunică kaki cu guler înalt și pantaloni albaștri închis cu două dungi subțiri și roșii brăzdate pe lateral. Pantalonii erau vârâți în bocanci din piele neagră. Pe piept avea trei rânduri de panglici de medalii – două ordine ale lui Lenin, Ordinul lui Suvorov, Ordinul lui Alexandr Nevski, două ordine Steagul Roșu, medalia pentru servicii meritorii aduse statului și medalii pentru apărarea Moscovei și cucerirea Berlinului. În coada acestora se afla Ordinul Imperiului Britanic,

alături de Medalia Americană pentru Servicii Meritorii. Deasupra trona steaua din aur acordată eroilor Uniunii Sovietice.

Fața îngustă a bărbatului avea trăsături ascuțite, cu pungi sub ochii căprui, rotunzi și sticloși, umbriți de sprâncene groase și negre. Era ras în cap, iar pielea albă strălucea în lumina candelabrului din centrul camerei. Gura mare, macabră se profila deasupra bărbiei cu o gropiță în centru. Fața era dură, înfricoșător de autoritară.

Unul din telefoanele de pe birou sună încetișor, iar general-colonelul se îndreptă cu pași apăsați spre scaunul său înalt din spatele biroului. Se așeză și ridică receptorul telefonului marcat cu literele VCi, prescurtarea de la *vîsokociastoti*, adică frecvență înaltă. Numai în jur de cincizeci oficiali sunt conectați la liniile VCi, fiecare dintre ei fiind fie ministru, fie conducător de departament. Operatorii sunt ofițeri de securitate din Kremlin și nici măcar ei nu pot asculta convorbirile, deși fiecare cuvânt rostit este automat înregistrat.

— Alo?

— Serov la telefon. Ce urmări a avut întâlnirea Prezidiului din dimineața aceasta?

— Am o întâlnire acolo în câteva minute, tovarășe general, cu RUMID[3], GRU[4] și, desigur, MGB. În continuare, dacă ne vom înțelege asupra faptului, mă voi întâlni cu directorul operativ și directorul logistic. Dacă va fi nevoie de lichidări, mi-am luat măsuri de precauție să aduc persoana potrivită la Moscova. Eu însumi voi supraveghea pregătirile. Nu vrem încă un incident de genul Hoklov.

— Sigur că nu. Dați-mi un telefon după prima întâlnire. Vreau să dau raportul la Prezidiu mâine dimineață.

— Desigur, tovarășe general.

Generalul G puse receptorul înapoi în furcă și apăsă o sonerie de sub birou. În același timp, apăsă și pe butonul de înregistrări. Consultantul său în operațiuni defensive, un căpitan MGB, intră înăuntru.

— Au ajuns?

— Da, tovarășe general.

— Cheamă-i înăuntru.

---

[3] Departamentul de servicii de informații al Ministerului de Afaceri Externe (*n. trad.*).

[4] *Glavnoe Razvedivatel'noe Upravlenie*, departamentul de informații al Statului Major General al Armatei Roșii. (*n. trad.*).

În câteva minute, șase oameni, dintre care cinci în uniformă, intrară în cameră și, fără să se uite la bărbatul din spatele biroului, se așezară la masa de conferință. Trei dintre ei erau ofițeri superiori, șefi ai altor departamente, fiecare fiind însoțit de un consultant. În Uniunea Sovietică, nimeni nu se duce singur la o conferință. Pentru protecția sa, dar și pentru liniștea departamentului, oricine participă la o conferință aduce cu el un martor, pentru ca departamentul să aibă două versiuni disponibile, dar mai presus de toate, pentru ca spusele să poată fi verificate. Acest lucru este cu atât mai important dacă are loc o investigație. La conferință nu se iau notițe, iar deciziile ajung înapoi la departamente pe cale orală.

În capătul mesei stătea general-locotenentul Slavin, directorul GRU, departamentul serviciilor de informații ale Armatei, cu un colonel drept consultant. De partea cealaltă se afla generalul Vozdvișenski de la RUMID, departamentul de servicii de informații al Ministerului de Afaceri Externe, însoțit de un bărbat la vreo 40 de ani, îmbrăcat în civil. Cu spatele la ușă era colonelul Securității de Stat Nikitin, directorul serviciilor de informații pentru MGB, serviciile secrete sovietice, cu un maior alături de el.

— Bună seara, tovarăși!

Un murmur politicos se auzi din partea celor trei ofițeri superiori. Fiecare dintre ei știa – și fiecare era convins că doar el știa – că tot ce se vorbea în cameră era înregistrat, și astfel se hotărâseră, fără să-i mai spună însoțitorului, să folosească minimul de cuvinte necesare, totul, desigur, în interesul statului.

— Să fumăm, rosti generalul G, care scoase apoi un pachet de țigări Moskva-Volga și aprinse una cu o brichetă Zippo americană. Brichetele se aprinseră la toată masa. Generalul G prinse filtrul lung, de carton al țigării între dinți, în colțul drept al gurii. Începu să vorbească în propoziții scurte, cuvintele ieșind pe gură printre pufăiturile țigării aprinse.

— Tovarăși, ne-am strâns la instrucțiunile tovarășului general Serov. Generalul Serov, din partea Prezidiului, mi-a dat ordin să vă aduc la cunoștință anumite chestiuni ale politicii statului. În continuare trebuie să ne consultăm în vederea recomandării unui plan de acțiune conform politicii în cauză. Trebuie să ajungem rapid la o concluzie, care va fi de importanță vitală pentru stat. Prin urmare, decizia noastră trebuie să fie corectă.

Generalul G luă o pauză de efect, pentru a sublinia importanța cuvintelor sale, apoi examină pe rând fețele celor trei ofițeri de la masă. Aceștia îi întoarseră privirile nepăsători, dar cu siguranță tulburați, chiar dacă nu lăsau să se vadă acest lucru. Urmau să arunce o privire în abis. Urmau să afle un secret de stat, secret care ar fi putut la un moment dat să aibă consecințe dezastruoase pentru ei. Iar acum, stând în camera tăcută, simțeau cum se scaldă în incandescența teribilă care izvorăște din centrul puterii Uniunii Sovietice – Înaltul Prezidiu.

Țigara scutură ultimul strop de scrum pe tunica generalului G. Acesta îl șterse cu mâna și aruncă mucul în coșul din spatele biroului. Apoi mai aprinse o țigară și continuă:

— Recomandarea noastră are de-a face cu un act de terorism care nu are cum să nu sară în ochi, act care urmează să fie executat în teritoriile inamice în următoarele trei luni.

Șase perechi de ochi goi îl urmăreau pe șeful SMERȘ, așteptând continuarea.

— Tovarăși! continuă generalul G lăsându-se pe spate în scaun și ridicând tonul vocii, politica externă a Uniunii Sovietice a intrat într-o nouă etapă. Cândva era o politică „dură”, o politică (glumi el, referindu-se la numele lui Stalin[5]) de oțel. Politica, oricât de reușită ar fi fost, a stârnit tensiuni periculoase în Vest, în special în America. Americanii sunt oameni imprevizibili, isterici. Rapoartele serviciilor noastre de informații au început să indice că-i împingem pe americani spre declanșarea unui atac atomic nedeclarat asupra noastră. Ați citit rapoartele și știți că tot ce vă spun este adevărat. Noi nu dorim un asemenea război. Dacă urmează să fie un război, noi vom fi cei care vom hotărî data. Câțiva americani puternici, în special gruparea Pentagonului condusă de amiralul Radford, au fost ajutați în planurile lor instigatoare chiar de reușitele procedurii noastre „dure”. Așadar am decis că a venit timpul să ne schimbăm metodele, păstrând țelurile. O nouă procedură a fost creată, una „dură-moale”. Geneva e locul unde a luat naștere procedura. Am fost „moi”. China amenință Quemoy și Matsu. Devenim „duri”. Ne deschidem granițele pentru o grămadă de jurnaliști, actori și artiști, cu toate că știm că mulți dintre ei sunt spioni. Liderii noștri râd și glumesc la recepțiile de la Moscova, iar în mijlocul lor declanșăm marea lovitură. Tovarășii Bulganin,

[5] În limba rusă, *stal'* înseamnă oțel.

Hrușciov și tovarășul general Serov (generalul G incluse numele acestuia special pentru a fi înregistrat pe bandă) fac vizite în Orient și în India și ponegresc Anglia. Când se întorc, poartă o discuție prietenoasă cu ambasadorul britanic despre vizita lor la Londra și lucrurile pot continua. Motivații, zâmbete, iar apoi încruntări și Occidentul devine confuz. Tensiunile se destind înainte să devină grave. Inamicii noștri nu pot reacționa bine, iar strategiile lor sunt dezorganizate. În același timp oamenii de rând râd la glumele noastre, se uită la meciuri și sunt încântați când eliberăm câțiva prizonieri de război pe care risipim mâncare prețioasă.

Oamenii de la masă zâmbiră încântați. Ce procedură genială! Cum ne batem joc de occidentali chiar la ei acasă!

— În același timp, continuă generalul G, zâmbind la rândul său mulțumit de reacțiile provocate, noi continuăm planul – revoluție în Maroc, armate în Egipt, prietenie cu Iugoslavia, probleme în Cipru, revolte în Turcia, greve în Anglia, avantaje pe plan politic în Franța – nu există front pe lumea aceasta unde să nu avansăm încet.

Generalul G observă ochii bărbaților sclipind de lăcomie. Reușise să-i înmoaie, dar acum era timpul să fie dur. Era timpul să-i învețe pe propria lor piele ce înseamnă procedura. Serviciile de Informații trebuiau să se implice la rândul lor în acest joc pe care îl jucaseră alții. Generalul se aplecă încet în față, își propti cotul drept pe birou și ridică pumnul în aer.

— Dar tovarăși, continuă el pe un ton moale, unde a eșuat procedura URSS? Cine a fost slab când ar fi trebuit să fie dur? Cine a avut de pierdut pe când toate celelalte departamente câștigau? Cine a făcut Uniunea Sovietică să fie de râsul lumii prin erorile sale impardonabile? CINE?

Generalul aproape că urla și se gândea cât de bine punea în practică denunțul cerut de Prezidiu. Cât de bine urma să se audă totul pe casetă, când va fi ajuns la Serov!

Se uită apoi la fețele palide, întrebătoare ale bărbaților de la masa de conferință și izbi cu pumnul în birou.

— Întregul Serviciu de Informații al Uniunii Sovietice, tovarăși! urlă acesta cu furie. Noi suntem trântorii, sabotorii, trădătorii! Noi nu suntem în stare să servim Uniunea Sovietică în această glorioasă, măreață luptă. Noi! urlă el încă o dată, agitând mâna în aer. Noi toți! Apoi vocea îi reveni la normal. Tovarăși, uitați-vă

la rapoarte. *Sukin sîn*! își permise el să înjure. Îl pierdem pe Guzenko, iar apoi pe toți funcționarii din Canada, pe omul de știință Fuchs, pe oamenii din America, îl pierdem pe Tokaev, urmează afacerea scandaloasă Hoklov, care a adus numai prejudicii țării noastre, îi pierdem pe Petrov și pe nevasta lui în Australia – doar încurcături. Lista e nesfârșită – înfrângere după înfrângere – și vă garantez că nu am menționat nici măcar jumătate din ea.

Generalul luă o pauză, iar apoi continuă pe tonul cel mai blând posibil:

— Tovarăși, trebuie să vă spun că dacă nu reușim ca în această seară să recomandăm ceva pentru o glorioasă victorie a Serviciilor de Informații, și dacă nu procedăm corect, iar ea este acceptată, va genera probleme.

Generalul se gândi apoi la o frază de încheiere care să marcheze amenințarea fără să fie extrem de direct, și o găsi.

— Va genera – continuă el să vorbească, apoi luă o scurtă pauză, uitându-se cu blândețe spre masă – nemulțumiri.

• Capitolul 5: *Konspirația*

Mujicii fuseseră biciuiți. Generalul G le oferi câteva minute ca să-și revină din șocul biciuirii oficiale ce tocmai fusese dusă la bun sfârșit.

Nimeni nu spusese nimic în apărare. Nimeni nu vorbise în numele departamentului său și nici nu menționase zecile de victorii ale Serviciilor de Informații sovietice care ar fi putut să stea în balanță alături de puținele greșeli. Și nimeni nu punea la îndoială dreptul șefului SMERȘ, care era de altfel la fel de vinovat ca și ei, de a denunța acuzările. Cuvântul, cu literă de lege, venise din partea Tronului, iar generalul G fusese ales drept mesager. Era o mare onoare pentru generalul G să fie el cel ales, un semn al unei posibile avansări în rang, și toată lumea remarcase că în ierarhia comitetului de informații generalul G, cu SMERȘ în spatele său, se ridicase până în vârf. La capătul mesei, reprezentantul Ministerului de Externe, general-locotenentul Vozdvișenski de la RUMID, privea fumul țigării sale Kazbek și se gândea cum Molotov îi spusese în

particular, după moartea lui Beria, că generalul G urma să ajungă departe. Vozdvișenski gândise inițial că Molotov se înșală, cu siguranță. Beria îl detestase încă de la început pe G și îi încetinise promovările pe cât posibil, ținându-l cât mai departe de putere într-un departament minor al Ministerului Securității de Stat de atunci, minister desființat de Beria după moartea lui Stalin. Până în 1952, G fusese asistentul unuia dintre șefii acestui minister. După ce postul a fost desființat, și-a canalizat energia pentru a complota împotriva lui Beria, lucrând sub ordinele fantasticului general Serov, care reușise prin influența sa să-l protejeze.

Serov, un erou al Uniunii Sovietice și un veteran al faimoșilor predecesori MGB – CEKA, OGPU, NKVD și MVD[6] – era mai important decât Beria. Fusese implicat direct în execuțiile în masă din anii ’30 când un milion de oameni au fost uciși, organizase multe din celebrele procese de la Moscova, organizase genocidul sângeros din munții Caucaz, în februarie 1944, și fusese la baza deportărilor în masă din statele baltice, a răpirii savanților germani și a furtului invențiilor acestora, contribuind astfel la importantul salt tehnologic al Rusiei postbelice.

Beria împreună cu oamenii săi fuseseră spânzurați, în timp ce generalul G primise SMERȘ drept recompensă. Iar generalul de armată Ivan Serov, alături de Bulganin și Hrușciov, conduceau acum Rusia. Poate că într-o bună zi urma să rămână singur acolo în vârf. Dar, gândi în continuare generalul Vozdvișenski, uitându-se la reflexia craniului ras pe suprafața mesei, generalul G avea să fie undeva în spatele său.

Craniul se ridică, iar generalul G se uită fix în ochii generalului Vozdvișenski, aflat în capătul opus al mesei. Acesta din urmă reuși să privească înapoi calm, ba chiar cu o urmă de stimă.

Interesant, gândi generalul G. Haide să-l punem în centrul atenției și să vedem ce iese în continuare.

— Tovarăși, zâmbi G, haideți să nu disperăm. Până și cel mai înalt copac urmează să fie tăiat la un moment dat. Niciodată nu am crezut că departamentele noastre pot să fie atât de bune încât să fie ferite de critici. Lucrurile pe care am fost însărcinat să vi le spun nu ar fi trebuit să fie o surpriză pentru noi. Așadar,

---

[6] Denumiri din perioade distincte ale serviciilor secrete sovietice. (*n. trad.*).

să primim această provocare așa cum se cade și să trecem la fapte.

Niciun zâmbet nu veni ca urmare a vorbelor goale ale generalului. Acesta nici nu se așteptase la așa ceva. Își aprinse încă o țigară și continuă.

— Am spus că trebuie să plănuim urgent un act terorist, pe plan informațional, iar unul dintre departamentele noastre – al meu, fără nicio îndoială – va fi responsabil de el.

Un oftat de ușurare înconjură masa. Măcar SMERȘ urma să fie departamentul responsabil. Era ceva.

— Dar nu va fi deloc ușor să ne găsim ținta, adăugă G, iar responsabilitatea alegerii corecte va fi foarte mare.

Moale – dur, dur – moale. Acum mingea era înapoi în terenul celor de la masa de conferință.

— Nu avem de-a face cu aruncarea în aer a unei clădiri sau cu asasinarea unui ministru, rosti G. Nici nu ne gândim la asemenea mișcări convenționale. Operațiunea noastră trebuie să fie delicată și să afecteze inima agenților secreți din Vest. Trebuie să provocăm daune grave dușmanilor – daune care să nu ajungă la cunoștința publicului, dar care să fie subiect de discuții în cercurile guvernamentale. Dar, de asemenea, trebuie să provocăm și un scandal public atât de devastator încât lumea să se minuneze de prostia inamicilor noștri. În mod normal, guvernele vor ști că o conspirație sovietică va fi provocat tot. Acesta e un lucru bun. Va fi dovada durității noastre. Iar agenții și spionii vestici vor cunoaște, la rândul lor, că e opera noastră, se vor minuna și vor tremura de frică. Trădătorii își vor schimba gândurile, conducătorii noștri vor fi motivați. Vor fi încurajați astfel să depună eforturi mai mari, inspirați de puterea și genialitatea noastră. Desigur, vom nega orice implicare și e recomandat ca oamenii de rând din Uniunea Sovietică să nu afle niciodată despre complicitatea noastră.

Generalul G luă o pauză, se uită la reprezentantul RUMID de la masă, care din nou răspunse privirii lui impasibil.

— Iar acum să alegem organizația pe care o vom ataca și să ne alegem și ținta din cadrul acelei organizații. Tovarășe general-locotenent Vozdvișenski, din moment ce puteți să observați scena internațională a serviciilor de informații într-o poziție neutră (aceasta era o mică înțepătură datorată geloziei existente între serviciile militare de informații ale GRU și

serviciile secrete MGB), puteți binevoi să cercetați terenul pentru noi. Am dori să știm opinia dumneavoastră referitoare la serviciile de informații din Vest. Apoi vom alege ținta cea mai periculoasă și pe care dorim cel mai mult să o eliminăm.

Generalul G se lăsă pe spate și își puse coatele pe brațele scaunului cu mâinile împreunate, degetele sprijinindu-i bărbia, precum un profesor pregătit să asculte o interpretare de text. Generalul Vozdvișenski nu fusese luat prin surprindere de sarcina dată. Servise în străinătate serviciile de informații preț de treizeci de ani. Lucrase sub comanda lui Litvinoff la ambasada sovietică de la Londra. Apoi lucrase cu Agenția TASS în New York, înapoi la Londra, iar într-un final la Amtorg, organizația de afaceri sovietică. Timp de cinci ani fusese trimis ca atașat militar la ambasada din Stockholm sub îndrumarea genialei Madame Kollontai, îl antrenase pe Sorge, marele spion sovietic înainte ca acesta să meargă la Tokyo. În timpul războiului fusese director în Elveția sau „Schmidtland”, după cum i se spunea țării în jargonul spionilor, iar acolo pusese bazele rețelei (prost utilizate, din păcate) „Lucy”. Ba chiar ajunsese de câteva ori în Germania pe post de curier pentru „Rote Kapelle” și abia reușise să scape de acolo. După război, transferat fiind la Ministerul de Externe, participase direct la operațiunile Burgess și Maclean și la nenumărate alte planuri de a penetra ministerele de externe din Occident. Fusese un spion profesionist până în măduva oaselor și acum era pregătit să-și expună opiniile referitoare la rivalii săi de o viață.

Secundul din dreapta sa nu era la fel de degajat. Era stresat văzând că RUMID este scos în față prin acest mod, fără să fi fost înștiințați în prealabil. Încerca să-și păstreze mintea limpede și să audă fiecare cuvânt.

— În această situație, spuse generalul Vozdvișenski cu atenție, nu trebuie să facem confuzia între om și departamentul său. Fiecare țară are spioni buni, dar nu întotdeauna cele mai mari țări au cei mai buni sau cei mai mulți spioni. Însă serviciile secrete costă mult și țările mici nu-și permit eforturi financiare coordonate care să susțină servicii de informații integre – departamente de contrafaceri, rețele radio, înregistrări sau departamente de evaluare a agenților. Există agenți în slujba Norvegiei, Olandei, Belgiei și chiar a Portugaliei care ar putea să ne dea mari bătăi de cap dacă țările lor ar ști valoarea

rapoartelor prezentate sau cum să-i folosească cel mai bine. Dar nu știu acest lucru. În loc să paseze informațiile puterilor mai mari preferă să le păstreze pentru ei și să se simtă mai importanți. Deci nu trebuie să ne facem griji cu aceste țări mici. Generalul se opri preț de o secundă, apoi continuă. Asta, până când vine vorba de Suedia. Aceștia ne spionează de secole. Tot timpul au avut informații referitoare la țările baltice mai bune chiar decât Finlanda sau Germania. Sunt periculoși. Aș dori să le oprim activitățile.

— Tovarășe, îl întrerupse generalul G, tot timpul există scandaluri de spionaj în Suedia. Încă unul nu ar fi indicat. Te rog, continuă.

— Italia poate să fie scoasă din calcul, urmă generalul Vozdvișenski, fără să bage în seamă întreruperea. Sunt inteligenți și activi, dar nu ne deranjează nicicum. Sunt interesați doar de teritoriile de lângă ei, de zonele mediteraneene. La fel putem spune și despre Spania, în afara faptului că serviciile lor de contrainformații ne-au pus mari probleme. Am pierdut mulți oameni buni din cauza acestor fasciști. Dar am pierde și mai mulți dacă ei ar fi ținta noastră și nici nu am realiza mare lucru. Încă nu sunt pregătiți pentru o revoluție. În Franța, deși avem oameni infiltrați în majoritatea serviciilor secrete, Deuxième Bureau încă e periculos. Un bărbat pe nume Mathis îl conduce, pus acolo de către Mendes. Ar fi o țintă bună și am avea cum să lucrăm în Franța.

— Francezii știu să aibă grijă de ei, îl întrerupse generalul G.

— Cu Anglia treaba stă altcumva, continuă Vozdvișenski. Presupun că toți avem un dram de respect pentru serviciile lor secrete, spuse generalul privind în jurul mesei. Toată lumea clătină din cap afirmativ, inclusiv generalul G. Serviciile lor sunt excelente, urmă acesta. Anglia, fiind o insulă, are numeroase avantaje de securitate, iar așa-zisul MI5 angajează oameni capabili și bine pregătiți. Serviciile lor secrete sunt însă mai bune. Tot timpul au avut succes, iar în unele tipuri de operațiuni sunt chiar peste nivelul nostru. Agenții lor sunt buni, sunt plătiți puțin – cam în jur de o mie sau două mii de ruble pe lună –, dar își servesc țara. Cu toate acestea, ei nu au niciun fel de privilegii în Anglia, nu sunt scutiți de taxe și nu au magazine speciale, cum avem noi, de unde pot cumpăra bunuri ieftine. În afară nu sunt văzuți foarte bine, iar nevestele lor trebuie să spună că

sunt neveste de funcționari când părăsesc țara. Rareori primesc medalii înainte de retragere, dar, cu toate acestea, acești oameni muncesc din greu. E chiar interesant. Poate că tradiția lor în educație are un cuvânt de spus aici. Poate pasiunea lor pentru aventură. Dar e ciudat că sunt atât de pricepuți, căci altfel nu au complotul în sânge. Generalul simți că vorbele sale sunt prea lingușitoare și continuă. Desigur, o mare parte din forța lor are la bază mitul Scotland Yard, Sherlock Holmes sau Serviciile Secrete. Nu trebuie să ne temem de acești domni. Dar ar fi bine să putem elimina acest mit.

— Dar americanii? întrebă generalul G, dorind să oprească laudele lui Vozdvișenski la adresa serviciilor de informații britanice. Tirada lui referitoare la tradiția învățământului britanic urma să sune bine la tribunal. În continuare, spera G, ar fi trebuit să spună că Pentagonul e mai puternic decât Kremlinul.

— Americanii au cele mai numeroase și mai bogate servicii secrete dintre toți inamicii noștri. Din punct de vedere tehnic, cum ar fi radiouri, arme și echipamente, sunt cei mai buni. Dar nu-și înțeleg îndatoririle așa cum trebuie. Devin entuziasmați atunci când un spion balcanic le spune că are o armată secretă în Ucraina. Îl umplu de bani să cumpere cizme pentru soldați, spionul fuge la Paris și prăpădește banii pe femei. Americanii încearcă să cumpere totul. Spionii buni nu lucrează doar pentru bani – doar cei slabi, care se găsesc în număr mare la ei.

— Dar au suficiente reușite, tovarășe, spuse cu blândețe generalul G. Poate îi subestimați.

Vozdvișenski ridică din umeri.

— Trebuie să aibă o oarecare rată de succes, tovarășe general. Eu unul nu cred că atenția acestei conferințe trebuie ațintită asupra americanilor, remarcă Vozdvișenski, care se lăsă apoi pe spate în scaun și scoase tabachera.

— Un punct de vedere foarte interesant, spuse pe un ton rece generalul G. Tovarășe general Slavin?

Generalul Slavin de la GRU nu avea nicio intenție să preia cuvântul.

— Am ascultat cu deosebit interes spusele tovarășului general Vozdvișenski. Nu am nimic de adăugat.

Colonelul de securitate Nikitin din cadrul MGB gândi că nu ar strica să-i arunce într-o lumină proastă pe cei din GRU, evidențiind lipsa lui de idei, dar în același timp făcând o mică

recomandare cu care probabil toți cei prezenți ar fi fost de acord – și ceva ce cu siguranță generalul G voia să spună chiar el. De asemenea, colonelul Nikitin și serviciile secrete sovietice l-ar fi susținut, ținând cont de propunerea celor din Prezidiu.

— Recomand serviciile secrete Britanice ca obiectiv al operațiunii noastre teroriste, spuse el hotărât. Departamentul meu nu-i vede ca niște adversari de clasă, dar sunt cei mai buni dintre cei mediocri.

Generalul G se enervă pe tonul autoritar al generalului și pentru faptul că-i furase ideea, el urmând să sugereze exact același lucru. Își bătu portțigaretul de birou, pentru a recăpăta controlul asupra discuției.

— Tovarăși, am căzut de acord? Un atac terorist asupra serviciilor secrete britanice?

Toată lumea de la masă încuviință.

— Bun. Susțin acest lucru. Iar acum să stabilim ținta din această organizație. Îmi amintesc că tovarășul general Vozdvișenski ne spunea ceva referitor la mitul puterii acestor servicii secrete, cum putem să demolăm mitul și astfel să izbim organizația din plin? Unde se ascunde acest mit? Nu putem să distrugem toată organizația dintr-o singură lovitură? Să atacăm capul organizației? Cine este la conducerea serviciilor secrete britanice?

Asistentul colonelului Nikitin îi șopti acestuia ceva la ureche, iar colonelul se hotărî că putea și chiar trebuia să răspundă la această întrebare.

— Este un amiral cunoscut sub numele de M. Avem puține informații despre el. Știm că nu consumă mult alcool, este prea în vârstă pentru a fi interesat de femei, iar populația nu este în cunoștință de existența lui. Ar fi dificil să iscăm un scandal în jurul morții sale. Și nici nu ar fi ușor de ucis. Rareori călătorește în afara țării și a-l împușca pe o stradă din Londra n-ar fi foarte elegant.

— Tovarășe, ai multă dreptate, replică generalul G. Dar trebuie să ne găsim ținta. Ei nu au un om care este considerat ca un erou pentru organizație? Cineva admirat atât de mult încât dispariția sa să producă panică? Miturile sunt construite pe fapte eroice și pe oameni considerați a fi eroi. Ei nu au astfel de oameni?

Tăcerea se așternu peste masă, în timp ce toată lumea încerca să găsească un nume. Atât de multe de reținut, atât de multe dosare, atât de multe operațiuni. Oare cine făcea parte din serviciile secrete britanice? Cine era omul care…

Dar colonelul Nikitin de la MGB ezită un pic, iar apoi rupse tăcerea.

— Există un bărbat pe nume Bond.

• Capitolul 6: Condamnare la moarte

— *I*b**mat*! răsună înjurătura preferată a generalului G, în timp ce lovea cu pumnul în masă.

— Tovarășe, cu siguranță „există un bărbat pe nume Bond”, așa cum ați spus, spuse el pe un ton sarcastic. James Bond (pronunțat „Șems”). Și nimeni de aici, nici măcar eu, nu ne-am putut gândi la acest nume. Nici nu-i de mirare că aparatul de informații e atât de criticat.

Generalul Vozdvișenski simți că trebuie să ia măsuri defensive, atât pentru el cât și pentru departamentul său.

— Tovarășe general, începu el, Uniunea Sovietică are nenumărați dușmani. Dacă vreau să le aflu numele, mă interesez la Comisia Centrală. Cu siguranță că știu de Bond. În trecut ne-a creat numeroase probleme. Dar astăzi mă gândesc la alți oameni – oameni care ne creează probleme în prezent, în această săptămână. Îmi place fotbalul, dar nu-mi amintesc numele fiecărui străin care a marcat împotriva lui Dinamo Moscova.

— Văd că vă arde de glume, tovarășe, replică generalul G atrăgându-i atenția asupra tonului deplasat. Aici e vorba de lucruri serioase. Eu, unul îmi recunosc vina de a nu-mi fi amintit numele acestui celebru agent. Tovarășul colonel Nikitin ne va reîmprospăta memoria în continuare, dar îmi amintesc că acest Bond a intervenit de cel puțin două ori în operațiunile SMERȘ. Acestea după ce am preluat eu controlul departamentului, adăugă generalul. Mă refer la incidentul din Franța, din orașul acela cu cazinoul, cu Le Chiffre. Acel excelent lider de partid din Franța, care avea probleme de ordin financiar. Ar fi scăpat cu fața curată dacă nu ar fi intervenit Bond. Îmi amintesc că

departamentul a trebuit să acționeze rapid și să-l elimine pe francez. Asasinul ar fi trebuit să se ocupe și de Bond, dar nu a făcut acest lucru. Iar apoi am avut noi un agent negru în Harlem. Un om extraordinar – unul dintre cei mai buni agenți străini pe care i-am avut vreodată în slujba noastră, un om cu foarte multe legături. A avut loc un incident referitor la o comoară în Caraibe. Nu-mi amintesc toate detaliile. Englezul acesta a fost trimis din partea Serviciilor Secrete, a distrus organizația și ne-a ucis omul. A fost o înfrângere clară pentru noi. Încă o ocazie în care predecesorul meu nu a luat măsurile necesare împotriva acestui spion britanic.

— Am avut experiențe similare, interveni colonelul Nikitin, în incidentul cu neamțul, Drax, și racheta. Cu siguranță vă amintiți, tovarășe general. O *konspirație* extrem de importantă a Statului Major, care a fost zdrobită tot de acest Bond. A fost o problemă de politică de stat care ar fi putut să fie un succes decisiv. Neamțul a fost ucis, iar consecințele au fost dezastruoase. A urmat o perioadă extrem de dificilă și de rușinoasă pentru noi, peste care am trecut cu mare greutate.

Generalul Slavin de la GRU simți că trebuie să contribuie la discuție. Racheta fusese o operațiune militară, iar eșecul fusese atribuit departamentului său. Nikitin știa foarte bine acest lucru. Ca de obicei, MGB încerca să creeze probleme pentru GRU invocând incidente mai vechi.

— Tovarășe colonel, am cerut ca departamentul dumneavoastră să se ocupe de acest individ, replică el rece. Nu-mi amintesc să se fi luat vreo măsură. Dacă ați fi făcut acest lucru, nu ar mai fi trebuit să ne ocupăm de el acum.

Nikitin mocnea de furie, dar se controlă.

— Cu tot respectul, tovarășe general, rosti el sarcastic, cererea GRU nu a fost validată de o comisie superioară. Nu doream să mai avem probleme cu Anglia în continuare. Poate că nu vă amintiți acest detaliu, dar oricum, dacă o decizie a ajuns la MGB, ar fi fost trimisă spre rezolvare în SMERȘ.

— Departamentul meu nu a primit o astfel de cerere, replică generalul G. Altminteri, agentul respectiv ar fi fost eliminat. Dar nu avem timp acum să dezgropam trecutul, continuă el. Incidentul în cauză a avut loc în urmă cu trei ani. Poate că departamentul MGB ne poate furniza mai multe detalii cu privire la activitățile mai recente ale lui Bond.

Colonelul Nikitin se consultă în șoaptă cu subalternul său, apoi se întoarse cu fața la masă.

— Nu avem multe informații, tovarășe general, spuse el pe un ton defensiv. Credem că anul trecut a fost implicat într-o afacere dintre Africa și America, legată de traficul de diamante. Pe noi nu ne-a interesat acest lucru. De atunci nu mai aveam nicio informație referitoare la el. Poate dosarul său ne poate spune mai multe lucruri.

Generalul G încuviință din cap, iar apoi ridică receptorul telefonului de lângă el, linia specială *Kommandant*, aparținând MGB-ului. Toate liniile erau directe, deci nu era nevoie să i se facă legătura de către un operator. Generalul formă un număr și vorbi.

— Arhiva centrală? Generalul Grubozaboișcikov la telefon. *Zapiska*[7] lui Bond – spion englez. Urgent. Așteptă confirmarea ordinului, puse receptorul înapoi în furcă și se întoarse spre cei de la masă privind autoritar.

— Tovarăși, din multe puncte de vedere acest spion pare să fie o țintă potrivită. Este un dușman periculos pentru stat, iar eliminarea lui va aduce beneficii tuturor departamentelor serviciilor noastre de informații. Sunteți de acord?

Toată lumea mormăi aprobator.

— Iar pierderea lui va afecta Serviciile Secrete din Anglia. Dar poate fi oare mai mult de atât? Le va produce daune serioase? Va ajuta la demolarea mitului despre care am discutat în prealabil? Acest bărbat este considerat un erou pentru organizația sa și pentru Anglia?

Generalul Vozdvișenski simți că întrebarea îi era adresată lui și preluă cuvântul.

— Englezii nu sunt interesați de eroi decât dacă este vorba de fotbaliști, jucători de cricket sau jochei. Un alpinist sau un atlet pot să devină eroi pentru unii oameni, dar nu pentru tot poporul. Regina Angliei este o eroină națională, iar Churchill la fel. Însă englezii nu sunt interesați de eroi militari. Acest Bond este necunoscut publicului larg. Și dacă ar fi fost cunoscut, tot nu ar fi un erou. În Anglia războaiele, secrete sau nu, nu promovează eroi. Lor nu le place să se gândească la războaie, odată ce s-au încheiat, numele eroilor de război sunt uitate cât de repede posibil. În cadrul Serviciilor Secrete, acest bărbat ar fi considerat

[7] Dosarul. (rus.).

un erou local. Va depinde de înfățișarea și de caracteristicile sale, lucruri despre care nu știu nimic. Ar putea să fie gras și urât. Niciun astfel de om nu ajunge vreodată erou, indiferent de succesele sale.

— Spionii englezi capturați, interveni Nikitin, au avut doar cuvinte de laudă despre el. Într-adevăr, este foarte respectat în cadrul Serviciilor Secrete. Se spune despre el că este un lup singuratic, foarte chipeș.

Telefonul de pe birou sună încet, generalul G ridică receptorul, dădu un ordin și îl puse la loc. La ușă se auzi o bătaie scurtă și un asistent intră cu un dosar gros în mână. Acesta se îndreptă spre masă așeză dosarul în fața generalului și ieși din cameră închizând discret ușa în urma sa. Dosarul avea coperți negre lucioase, cu o dungă albă groasă pe diagonală. În partea stângă sus erau scrise cu alb literele „S.S.”, iar sub ele „SOVERȘENNO SEKRETNO”, echivalentul lor pentru „*Strict secret*”. Pe centru erau trecute tot cu litere albe „JAMES BOND”, iar dedesubt „*Angliski Spion*”.

Generalul G deschise dosarul și scoase un plic masiv plin cu fotografii, pe care le înșiră pe masă, ridicându-le apoi una câte una. Le examină cu atenție, de câteva ori privind printr-o lupă pe care o scosese din sertar, apoi le pasă lui Nikitin, care îi urmă exemplul.

Prima fotografie era datată din 1946. Un bărbat tânăr și bronzat, la masa unei terase însorite. Lângă el avea un pahar înalt și o sticlă de sifon. Cotul drept era sprijinit pe masă, iar între degete ținea neglijent o țigară. Avea picioarele încrucișate în acea manieră tipic englezească, cu glezna dreaptă sprijinită de genunchiul stâng și cu mâna stângă pe gleznă. Bărbatul fusese fotografiat într-o postură total indiferentă. Nu avea nici cea mai mică idee că cineva îi făcea o poză de la numai șase metri depărtare.

Următoarea era datată în 1950. Fotografia nu părea foarte reușită, se vedeau doar umerii și fața, însă era același om. Bond se uita cu ochi mici înspre ceva, probabil la fața fotografului, fix deasupra lentilei. O minicameră foto fusese folosită pentru captura aceasta, gândi generalul G.

A treia poză era din 1951 și înfățișa același bărbat din semiprofil. Bond era îmbrăcat la costum, fără pălărie, mergând pe o stradă latră, pustie. Trecea pe lângă un magazin închis pe a

cărui vitrină se putea citi „Charcuterie”. Părea să se grăbească undeva. Profilul era perfect reliefat, iar mâna dreaptă căuta ceva în buzunarul sacoului. Generalul G se gândi că poza fusese făcută cel mai probabil dintr-o mașină. Observă privirea hotărâtă a bărbatului, postura amenințătoare, părând să se grăbească undeva în josul străzii, unde se petrecea ceva necurat.

A patra și ultima fotografie era marcată *Passe* și data din 1953. Sigiliul Regal se putea observa în colțul din dreapta jos, lângă cuvintele „... REIGN OFFICE”. Fotografia, mult mărită, fusese făcută undeva la un punct de frontieră sau la recepția unui hotel, în orice caz într-un loc unde Bond își prezentase pașaportul. Generalul G îi studie atent trăsăturile feței cu ajutorul lupei. Avea un ten măsliniu, era bine îngrijită cu o cicatrice de aproximativ zece centimetri brăzdându-i pielea arsă a obrazului drept. Avea ochii mari conturați de sprâncene lungi și negre, părul negru pieptănat cu neglijență pe partea stângă astfel încât o șuviță groasă și neagră îi acoperea sprânceana dreaptă. Nasul era lung și drept, buzele mici, și gura lui inspira cruzime. Bărbia îi era de asemenea frumos reliefată. Costumul negru, cămașa albă și cravata neagră completau restul imaginii.

Generalul G ridică fotografia și o studie preț de o secundă. Putere de decizie, autoritate și lipsă de scrupule. Acestea erau calitățile pe care le putea observa la Bond. Nu-l interesa altceva. Pasă fotografia mai departe și se întoarse la dosar, răsfoind pagină după pagină.

Fotografiile ajunseră înapoi la el, iar generalul G se uită iarăși spre masă și vorbi.

— Arată ca un om care ar putea să ne creeze probleme. Biografia lui confirmă acest lucru. O să vă citesc câteva pasaje, iar apoi va trebui să luăm o decizie. Se face târziu. Bărbatul reveni la prima pagină și începu să citească amănuntele importante:

— „Prenume: James. Înălțime: 183 de centimetri, greutate: 76 de kilograme; suplu; culoarea ochilor: albaștri; părul: negru; cicatrice pe obrazul drept și pe umărul stâng. Semne de chirurgie plastică pe mâna dreaptă (vezi Anexa A); atlet desăvârșit; expert în manevrarea armelor de foc, aruncător de cuțite; nu folosește deghizări. Limbi străine cunoscute: franceză și germană, fumător înrăit (N.B.: țigări speciale cu trei dungi pe

ele); vicii: băutura, dar nu în exces, și femeile. Pare să nu accepte mită.”

Generalul trecu la pagina următoare și continuă:

— „Acest bărbat poartă tot timpul asupra sa un pistol automat Beretta de calibru 25, ținut într-un toc la subsuoară, pe partea stângă. Magazia în capacitatea de opt gloanțe. De asemenea poartă un cuțit legat de antebrațul stâng, poartă pantofi cu vârf de metal și are noțiuni de bază în judo. De regulă se luptă cu tenacitate și are o rezidență mărită la durere (vezi Anexa B).”

Generalul mai frunzări câteva pagini extrăgând informațiile esențiale din rapoartele mai multor agenți. Se opri la ultima pagină de dinaintea anexelor care documentau întâlnirile cu Bond. Se uită în josul paginii și începu să citească:

— „Concluzie. Acest bărbat este un terorist profesionist și spion periculos. Încă din anul 1946 lucrează pentru Serviciile Secrete, iar acum (vezi dosarul Highsmith, decembrie 1950) deține titulatura de „007”. Acel dublu 0 este simbolul unui agent care a ucis și care are dreptul de a ucide în timpul misiunii. Se pare că mai există doar doi alți agenți britanici ce dețin aceeași autoritate. Faptul că Bond a fost decorat cu ordinul CMG[8] în anul 1953, decorație care de regulă se oferă unui agent la retragerea din serviciile secrete, demonstrează cât de apreciate sunt realizările lui. În cazul unei întâlniri pe teren, toate detaliile trebuie raportate la bază (vezi ordinele SMERȘ, MGB și GRU începând cu anul 1951).”

Generalul închise dosarul, trântindu-și mâna peste copertă.

— Ei bine, tovarăși, sunteți cu toții de acord?

— Da, spuse cu glas tare colonelul Nikitin.

— Da, răspunse plictisit generalul Slavin.

Generalul Vozdvișenski își privea unghiile. Era sătul de atâtea crime și în plus îi plăcuse viața din Anglia.

— Da, replică el într-un final. Cred că da.

Generalul G ridică receptorul și îi comunică asistentului său:

— Condamnare la moarte, spuse el pe un ton aspru. Pe numele de „James Bond”, continuă el dictându-i asistentului numele pe litere. Descriere: *Angliski Spion*. Crima: Inamic al statului. Puse receptorul înapoi în furcă și se aplecă în față: Iar acum trebuie să punem la cale *konspirația*. *Konspirația* nu poate

---

[8] *Companion of the Order of St. Michael and St. George* – decorație britanică acordată de regulă pentru merite deosebite în relațiile externe. (*n. trad.*).

da greș, adăugă el zâmbind macabru. Nu ne putem permite un alt caz Hoklov.

Ușa se deschise, iar asistentul intră cu o hârtie galbenă în mână, pe care o așează în dreptul generalului și plecă. Generalul G se uită peste ea și completă în colțul de sus al foii: „Spre a fi ucis. Grubozaboișcikov”. Pasă foaia reprezentantului MGB, care o citi și adăugă: „Ucideți-l. Nikitin”. Foaia ajunse la șeful GRU, care, la rândul său, scrise: „Ucideți-l. Slavin”. Unul dintre asistenți preluă foaia și o duse înspre bărbatul îmbrăcat în civil, care stătea lângă reprezentantul RUMID. Asistentul puse foaia în fața generalului Vozdvișenski și îi pasă un stilou.

Generalul Vozdvișenski citi cu atenție ce scria pe foaie, apoi își ridică privirea spre generalul G, care era cu ochii pe el, și, fără a se mai uita în jos, scrise: „Ucideți-l”, urmat de numele său, lângă celelalte semnături. Apoi se ridică în picioare, lăsând foaia pe masă.

— Asta e tot, tovarășe general? întrebă împingându-și scaunul în spate.

Generalul G era mulțumit. Presupunerile sale în legătură cu acest om fuseseră corecte. Trebuia să urmărească mai atent și să-i comunice suspiciunile sale generalului Serov.

— Un moment, tovarășe general, veni replica. Trebuie să mai adaug ceva.

Foaia îi fu pasată înapoi, iar el își scoase stiloul și tăie cu o linie ceea ce scrisese inițial. Apoi completă, silabisind: „Spre a fi ucis ÎN MOD DEZONORANT. Grubozaboișcikov”.

Își ridică nasul din foaie, zâmbind:

— Mulțumesc, tovarăși! Asta a fost tot. Vă voi anunța decizia luată de Prezidiu pe baza recomandărilor noastre. Noapte bună.

•

După ce sala de conferințe se golise, generalul se ridică în picioare, se întinse și căscă. Apoi se așeză înapoi la birou, deconectă aparatul de înregistrări și își chemă asistentul. Acesta intră în cameră și se așeză lângă biroul său.

Generalul îi întinse foaia galbenă.

— Trimite-o îndată generalului Serov. Află unde este Kronstin și trimite o mașină după el. Nu mă interesează dacă s-a culcat, trebuie să se prezinte aici. Otdel II știe unde poate fi găsit. Și organizează să mă întâlnesc cu colonelul Klebb în zece minute.

— Am înțeles, tovarășe general, replică asistentul și părăsi camera.

Generalul G ridică receptorul liniei speciile VCi și ceru să i se facă legătura cu generalul Serov. Se consultară în șoaptă preț de cinci minute.

— Urmează să le transmit ordinele colonelului Klebb și lui Kronstin, Planificatorul. Vom discuta demersul unei *konspirații* favorabile, continuă el, iar ei îmi vor trimite detaliile mâine. Este în regulă, tovarășe general?

— Da, răspunse generalul Serov, membru al Înaltului Prezidiu. Ucide-l. Dar totul să decurgă ca la carte. Prezidiul va ratifica decizia mâine dimineață.

Legătura se întrerupse, un alt telefon sună, generalul răspunse cu un „da” scurt și închise. O secundă mai târziu asistentul intră pe ușă și anunță sosirea colonelului Klebb. O persoană cu față de broscoi, îmbrăcată într-o uniformă verde măslinie pe care se putea vedea decorația Ordinul lui Lenin, intră în cameră și se îndreptă cu pași mici spre birou.

Generalul G se ridică în picioare și o pofti să ia loc la masa de conferință.

— Bună seara, tovarășă!

— Bună seara, tovarășe general, zâmbi mieros Klebb.

Directoarea Otdel II, departamentul SMERȘ responsabil cu Operațiuni și Execuții, își netezi fusta și se așează.

• Capitolul 7: Vrăjitorul de gheață

Cele două cadrane din spatele sticlei de proiecție a ceasului dublu sclipeau în dreptul tablei de șah, asemenea ochilor bulbucați ai unui monstru marin uriaș, ce părea să pândească partida ascuns pe jumătate sub masă.

Timpul afișat era diferit pe cele două cadrane mici. Ceasul din dreptul lui Kronstin arăta unu fără douăzeci de minute. Pendulul roșu, încă se mișca sacadat în jumătatea inferioară, numărând secundele. De partea cealaltă, ceasul aștepta tăcut, cu pendulul suspendat în repaus. Ceasul lui Maharov arăta însă unu și cinci minute. Irosise secunde prețioase la mijlocul jocului, iar acum mai avea doar cinci minute la dispoziție. Era în criză de timp.

Singura lui scăpare ar fi fost o greșeală inexplicabilă din partea lui Kronstin, ceva de neconceput. Altfel jocul era pierdut.

Kronstin stătea drept, nemișcat, cu privirea răutăcios de misterioasă, asemenea unui orb. Ținea coatele pe masă, sprijinindu-și fălcile în pumnii strânși, astfel încât gura părea deformată într-un chip cu totul arogant și disprețuitor. Ochii negri urmăreau calm tabla pe care o avea sub control, de sub sprâncenele groase, unite între ele. Dar, în spatele acestei măști, sângele era pompat cu forță în creier, iar venele de la tâmple, groase ca niște viermi, îi pulsau frenetic. Transpirase înfiorător în ultimele două ore și zece minute și încă simțea posibilitatea înecăcioasă a unei mutări greșite, ca pe un nod în gât. Dar pentru Maharov și pentru spectatori, era în continuare „Vrăjitorul de gheață”. Juca șah la fel cum ar fi mâncat pește. Întâi jupuia pielea, apoi alegea oasele, la urmă înghițea. Kronstin fusese campionul Moscovei doi ani la rând, acum era în finală pentru al treilea an consecutiv, iar dacă învingea, urma să participe la Turneul Marilor Maeștri.

Niciun zgomot nu venea dinspre masă, în afară de ticăitul ceasului lui Kronstin. Cei doi arbitri stăteau nemișcați în scaunele lor înalte. Știau, la fel de bine ca Maharov, că jocul urma să se sfârșească în curând. Kronstin introdusese o variațiune genială la varianta Meran de sacrificare a reginei. Maharov ținuse pasul până la mutarea numărul 28. Pierduse mult timp acolo, probabil că greșise, la fel și la mutarea 31 și 33. Cine putea ști? Partida aceasta avea să fie dezbătută zile întregi în Rusia după încheierea ei.

Din public se auzi un suspin în clipa în care mâna dreaptă a lui Kronstin se clinti, întinzându-se lent spre tabla de șah. Apucă o piesă între degetul mare și arătător, așa cum un rac strânge o pietricică în clești. Piesa fu ridicată în aer, purtată într-o parte și coborâtă din nou pe tablă. Apoi Kronstin își retrase mâna.

Spectatorii șușotiră între ei, observând reproducerea mutării cu numărul 41 pe panoul de pe perete. R-Kt8. Sfârșitul!

Kronstin întinse din nou mâna și apăsă butonul de jos al ceasului. Pendulul roșu înțepeni, era unu fără un sfert. În același timp, ceasul lui Maharov începu să ticăie constant, sonor.

Kronstin se lăsă pe spate în scaun, sprijini palmele pe masă și își privi adversarul în față. Maharov, Campionul Georgiei, transpirase, fiind în agonie, zbătându-se pe dinăuntru ca un

animal rănit, iar Kronstin știa exact prin ce trecea, întrucât și el simțise în cariera lui umilința înfrângerii. Ei bine, mâine tovarășul Maharov se putea întoarce acasă. În orice caz, nu urma să se mute împreună cu familia sa la Moscova în acest an.

Un bărbat îmbrăcat în civil intră în ring și îi șopti ceva unuia din arbitri, întinzându-i un plic alb. Arbitrul refuză arătând înspre ceasul lui Maharov, căruia îi mai rămăseseră trei minute. Bărbatul în civil șopti apoi scurt ceva ce îl făcu pe arbitru să-și plece capul și să sune dintr-un clopoțel.

— Un mesaj urgent pentru tovarășul Kronstin, anunță acesta. Urmează trei minute de pauză.

Un murmur cuprinse întreaga sală. Deși Maharov stătea nemișcat cu ochii închiși, spectatorii știau că avea bine întipărite în minte pozițiile pieselor. Cele trei minute de pauză însemnau doar trei minute suplimentare pentru Maharov.

Kronstin era la fel de deranjat de decizie, dar fața lui nu trădă în continuare nicio emoție, atunci când arbitrul coborî din scaun să-i întindă un plic alb, fără destinatar. Kronstin rupse marginea și extrase o foaie pe care era tipărită o propoziție pe care o recunoștea perfect, „E NEVOIE URGENTĂ DE SERVICIILE DVS.” Nicio semnătură și nicio adresă.

Kronstin împături foaia și o puse în buzunarul de la piept. Mai încolo urma să fie returnată și distrusă. Se uită la bărbatul care adusese plicul, având toți ochii spectatorilor ațintiți asupra sa. Dă-i naibii, gândi el. *Nu* putea să renunțe când mai rămăseseră doar trei minute din joc. Era de neconceput, o insultă la adresa Sportului Poporului. Însă fu străbătut de fiori atunci când îi făcu semn arbitrului că jocul poate continua și evită privirea bărbatului în civil, care stătea în continuare în același loc, nemișcat.

— Jocul poate continua, anunță arbitrul, sunând din nou din clopoțel.

Maharov lăsă capul jos, încă mai era în joc.

Kronstin era în continuare scuturat de fiori imperceptibili. Niciun alt angajat SMERȘ nu mai făcuse așa ceva vreodată. Cu siguranță avea să i se facă raport. Nerespectarea ordinelor. Ce consecințe urma să aibă hotărârea lui? În cel mai bun caz, urma să fie mustrat de generalul G și luat la ochi. În cel mai rău caz? Kronstin nu-și putea închipui și nici nu voia să se gândească la

așa ceva. Orice s-ar fi întâmplat, gustul victoriei devenise acum amar.

Dar acum era aproape gata. Cu cinci secunde rămase pe ceas, Maharov își ridică privirea înspre adversarul său și clătină din cap, recunoscându-se învins. Clopoțelul arbitrului se auzi de două ori, un ropot de aplauze răsună în toată sala.

Kronstin se ridică, își salută adversarul, arbitrii, iar la urmă, cel mai reverențios, spectatorii. Ieși din ring și, împreună cu bărbatul în civil, își croi drum prin mulțimea de admiratori, nebăgându-i în seamă.

Pe mijlocul străzii, ZIK-ul negru îi aștepta cu motorul pornit în fața sălii. Kronstin se urcă și închise ușa. Bărbatul care îl însoțea se urcă la rândul lui în sedan, lângă șofer, iar acesta din urmă apăsă pedala și mașina demară ca din pușcă.

Kronstin știa că nu are rost să-și ceară scuze paznicului îmbrăcat în civil. Ar fi fost contrar regulamentului, oricum. La urma urmei, el era Directorul Departamentului Planificare din SMERȘ, cu gradul onorific de colonel plin și era una dintre cele mai importante persoane din organizație. Poate că putea să negocieze cumva greșeala făcută. Urmări prin geamul mașinii străzile curate, întunecate, gândindu-se la o tactică defensivă. Mașina coti pe o stradă lungă, dreaptă, în capătul căreia se vedeau turlele Kremlinului scăldate în lumina lunii, și imediat ajunse la destinație.

Paznicul îl lăsă pe Kronstin în grija unui asistent, căruia îi mai înmână o hârtie. Acesta se uită la ea, iar apoi, cu ochi reci, la șahist, clipind din sprâncene. Kronstin îi întoarse privirea fără să spună nimic. Asistentul ridică din umeri, puse mâna pe telefon și îi anunță sosirea.

Cei doi intrară în cameră. Lui Kronstin i se făcu semn să ia loc. Colonelul Klebb îl salută scurt din cap. Asistentul se îndreptă spre generalul G și îi înmână fișa. Generalul o citi și îi aruncă o privire aspră lui Kronstin. Asistentul părăsi camera, iar generalul așteptă ca acesta să închidă ușa.

— Ei bine, tovarășe? rosti el.

Kronstin rămase calm. Știa exact ce să pună pentru a evita problemele și începu pe un ton calm, dar autoritar.

— Tovarășe general, pentru publicul larg eu sunt un jucător profesionist de șah. În această seară am devenit pentru a treia oară consecutiv Campionul Moscovei. Dacă aș fi primit un

mesaj, cu trei minute înainte de terminarea meciului, cum că nevasta mea era în pericol de moarte chiar în fața sălii, nu aș fi ridicat un deget să o salvez. Publicul meu știe acest lucru. Sunt la fel de pasionați de acest sport ca și mine. Dacă în această seară aș fi abandonat meciul și aș fi venit imediat ce am primit mesajul, cinci mii de oameni și-ar fi dat seama că doar acest departament mi-ar fi putut da un astfel de ordin. Ar fi stârnit un val de zvonuri și în continuare aș fi fost urmărit de toată lumea cu alți ochi. Identitatea mea secretă ar fi fost compromisă. În interesul securității de stat am așteptat trei minute până a da curs ordinului. Chiar și așa, plecarea mea în mare grabă va da naștere unor suspiciuni. Va trebui să spun că unul dintre copiii mei este grav bolnav și va trebui să internez un copil în spital pentru o săptămână, pentru a confirma declarația. Îmi cer scuze pentru întârzierea executării acestui ordin, dar decizia pe care am luat-o a fost dificilă. Am făcut ceea ce am crezut eu că este de cuviință, în interesul Departamentului.

Generalul G îl privi fix pe Kronstin. Bărbatul era vinovat, dar apărarea lui era foarte bună. Reciti fișa din fața sa, cântărind parcă acuzațiile consemnate, apoi scoase din buzunar bricheta și dădu foc hârtiei. Lăsă ultimul colț să cadă arzând pe sticla de protecție a biroului său și suflă cenușa pe jos. Nu spuse nimic, dar arderea dovezilor era singurul lucru care conta pentru Kronstin. Acum dosarul său era imaculat iar Kronstin îi era adânc recunoscător. Urma să facă tot posibilul să se achite perfect de sarcina impusă. Generalul dăduse dovadă de un act de clemență extraordinar, iar Kronstin urma să-i mulțumească cu aceeași monedă.

— Dați-mi, vă rog, fotografiile, tovarășă colonel, spuse generalul G de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Problema stă în felul următor...

Cineva trebuie ucis, gândi Kronstin pe măsură ce generalul vorbea, iar el examina cu atenție fața întunecată și crudă a bărbatului din poza de pașaport mărită. Kronstin nu-l asculta cu mare atenție, doar cuvintele importante rămânându-i întipărite în memorie: Spion englez. Necesitatea unui scandal de proporții. Neimplicare sovietică. Asasin expert. Slăbiciune pentru femei (deci sigur nu e homosexual, gândi Kronstin). Consumă alcool (dar nimic menționat despre droguri). Nu poate fi mituit (cine știe? Fiecare om are prețul său). Fără compromisuri, fără

rabaturi. Toate departamentele de informații își vor pune la dispoziție echipamentul și oamenii. Misiunea trebuie îndeplinită în trei luni. În clipa de față este nevoie de idei generale. Iar detaliile vor fi dezbătute mai târziu.

Ochii ageri ai generalului G se ațintiră asupra colonelului Klebb.

— Tovarășă colonel, ce părere aveți pe moment?

Femeia se trezi din starea de concentrare și se îndreptă în scaun privindu-l pe general. Buzele palide și umede, îngălbenite de nicotină, se mișcau rapid rostind automat cuvintele. Kronstin, urmărindu-i fața, nu putea să nu se gândească la gura unei marionete.

Vocea era răgușită și monotonă, complet neutră:

— … se aseamănă în anumite aspecte cu Stolzenberg. Tovarășe general, dacă vă amintiți, atunci am fost nevoiți, la fel ca acum, să distrugem reputații, nu doar să eliminăm un om. Atunci a fost ușor. Spionul era un pervers. Dacă vă amintiți…

Kronstin se opri din ascultat. Știa foarte bine toate acele cazuri, chiar el se ocupase de planuri și le avea bine întipărite în memorie, la fel ca și mutările sale de șah. În loc să asculte, se uită liniștit la fața acestei femei îngrozitoare și se gândi: oare cât avea să mai reziste în funcția ei – cât mai trebuia să lucreze alături de ea.

Îngrozitoare? Kronstin nu era interesat deloc de oameni – nici măcar copiii săi nu-l interesau. Nici categorisiri ca „buni” și „răi” nu-și aveau locul la el în vocabular. Pentru el, toți oamenii erau piese de șah. Îl interesau doar reacțiile lor raportate la mișcările altor piese. Pentru a le putea prezice reacțiile, adică cel mai important aspect al slujbei sale, trebuia să le înțeleagă caracteristicile individuale. Instinctele primare erau tot timpul aceleași: instinctul de conservare, instinctul sexual și instinctul de turmă – mereu în această ordine. Temperamentul putea fi sangvinic, flegmatic, coleric sau melancolic. Temperamentul unui individ urma să decidă în mare parte puterea emoțiilor și a sentimentelor sale. Caracterul era influențat de educația primită și, orice ar fi spus Pavlov și behavioriștii, într-o oarecare măsură se datora și moștenirii genetice. Desigur, viețile și comportamentul oamenilor urmau să fie parțial marcate de starea lor de sănătate fizică.

Cu aceste clasificări în minte, Kronstin o analiza pe femeia de la masă. O mai analizase în repetate rânduri, dar acum urma să lucreze săptămâni întregi alături de ea, așa că era bine să-și reîmprospăteze memoria, astfel încât să nu aibă niciun fel de surprize în relația lor de colaborare.

Desigur, Rosa Klebb avea o dorință puternică de supraviețuire, altfel nu ar fi devenit una dintre cele mai puternice femei din stat și, cu siguranță, cea mai temută dintre toate. Kronstin își aminti cum începuse ascensiunea ei, odată cu războiul civil din Spania. Atunci, ca dublu agent infiltrat la POUM – adică lucrând pentru OGPU la Moscova și ca spion comunist în Spania – fusese mâna dreaptă, și probabil un fel de amantă, a șefului ei, celebrul Andreas Nin. Lucrase cu acesta între 1935 și 1937. Apoi, la ordinele primite de la Moscova, Nin a fost ucis – chiar de ea, conform zvonurilor. Chiar dacă acest lucru nu era adevărat, din acel moment Klebb a progresat încet dar sigur, trecând peste orice obstacol, peste război, supraviețuind pentru că nu se aliase cu nimeni și nu intrase în niciun partid până în 1953, când, odată cu moartea lui Malinin, mâinile ei pătate de sânge s-au agățat ferm de vârful piramidei, ajungând șeful Departamentului de Operațiuni al SMERȘ.

Și, reflectă Kronstin în continuare, o mare parte a succesului ei se datora naturii ciudate a instinctului ei sexual. Rosa Klebb era neutră sexual. Kronstin era sigur de acest lucru. Poveștile multor bărbați, și da, și ale unor femei păreau să fie întemeiate. Exista posibilitatea să-i placă actul sexual din punct de vedere fizic, dar sexul celuilalt nu avea nicio importanță. Pentru ea sexul era totuna cu o mâncărime. Iar această neutralitate psihologică și fiziologică o ferise de multe emoții, sentimente și dorințe umane. Neutralitatea sexuală este esența personalității reci. Era extraordinar să te naști cu așa ceva.

De asemenea, Klebb nu cunoștea instinctul de turmă. Setea ei de putere îi cerea să fie lup și nu oaie. Era singuratică, dar nu se simțea singură, pentru că nu simțea nevoia de căldură din partea altor oameni. Desigur, din punct de vedere temperamental era flegmatică – imperturbabilă, lentă și rezistentă la durere. Marele său viciu era lenea, gândi Kronstin. Cu siguranță îi era greu să se ridice din stratul cald, dimineața. Părea destul de neîngrijită, chiar murdară, și nu ar fi fost plăcut, cugetă Kronstin, să-i observi obiceiurile intime din viața

personală de zi cu zi. Kronstin ţuguie buzele încercând să-şi închipuie, iar apoi continuă analiza, trecând peste caracterul femeii, caracter cu siguranţă puternic, şi concentrându-se pe înfăţişarea ei.

Rosa Klebb se apropia de vârsta de cincizeci de ani, născută, probabil, în perioada Războiului Civil. Era mică de înălţime, în jur de 1,60 înălţime, avea mâinile îndesate, gâtul scurt, iar gambele groase, expuse prin ciorapii kaki ponosiţi, erau foarte puternice pentru o femeie. Kronstin habar nu avea cum erau sânii ei, dar pieptul în uniformă, revărsat peste masă, arăta ca un sac de nisip prost legat, iar imaginea de ansamblu a siluetei cu şolduri late îl ducea cu gândul la un violoncel.

Probabil doar *tricoteusele* de pe vremea Revoluţiei Franceze ar fi avut un chip ca al ei, realiză Kronstin într-un final, lăsându-se pe spate în scaun cu capul într-o parte. Femeia avea părul portocaliu şi rar, pieptănat într-o parte, prins la spate într-un coc urât. Ochii ei maro-gălbui îl priveau rece pe generalul G, prin ramele pătrăţoase ale ochelarilor. Klebb avea nasul mare, poros, pudrat din belşug; o gură mecanică ce părea pusă în funcţiune de nişte fire invizibile de sub bărbie. Franţuzoaicele de la şezătoarea de lângă ghilotină, tricotând şi bârfind, s-ar putea să fi avut cândva aceeaşi piele palidă, groasă ca de găină, cu pungi încreţite sub ochi şi riduri în colţul gurii, aceleaşi urechi mari de ţărancă, aceiaşi pumni tari şi butucănoşi ca două buzdugane, pe care acum rusoaica îi încleştase şi îi sprijinise pe catifeaua roşie de pe masă, de o parte şi de alta a revărsării pieptului. Iar feţele franţuzoaicelor, conchise Kronstin, trebuiau să fi inspirat aceeaşi cruzime, apatie şi duritate, asemenea acestei femei *înfiorătoare* care făcea parte din SMERŞ.

— Mulţumesc, tovarăşă colonel. Părerea dumneavoastră este importantă pentru noi. Iar acum, tovarăşe Kronstin, aveţi ceva de adăugat? Vă rog să fiţi concis. Este ora două dimineaţă şi mâine ne aşteaptă o zi grea, rosti generalul, aţintindu-şi ochii injectaţi de nesomn asupra ochilor căprui ai şahistului.

Nu era nevoie să i se spună să fie concis. Kronstin nu avea niciodată multe de spus, dar fiecare cuvânt al lui făcea cât zece discursuri ale colegilor săi.

Luase deja o hotărâre, altfel nu şi-ar fi permis să o studieze atât de amănunţit pe femeia de lângă el. Îşi dădu capul pe

spate, privind tavanul, și începu să vorbească blând, dar și cu o anume autoritate în glas.

— Tovarășe general, un francez, pe care din unele puncte de vedere îl pot considera un predecesor al dumneavoastră, Fouché, a remarcat că nu are rost să ucizi un om dacă nu-i poți distruge și reputația în același timp. Desigur va fi ușor să-l ucidem pe acest Bond. Orice asasin plătit din Bulgaria s-ar putea ocupa de acest lucru dacă ar primi instrucțiuni clare. A doua parte a acestei operațiuni, distrugerea reputației este însă mult mai dificilă și mai importantă. În acest moment, mie îmi este clar că operațiunea nu trebuie să aibă loc în Anglia, ci într-o țară unde avem influență asupra presei și posturilor de radio. Dacă mă întrebați cum putem să-l ducem pe acest bărbat acolo, pot să vă spun doar că, dacă momeala este suficient de importantă, iar el este singurul care s-ar putea ocupa de ea, va fi trimis acolo. Pentru a evita suspiciunile unei capcane, ar trebui o momeală cât mai excentrică, cât mai neobișnuită. Englezii sunt mândri de excentricitățile lor. Tratează o propunere excentrică ca pe o provocare. M-aș baza parțial pe această interpretare psihologică, pentru a ne asigura că îl vor trimite pe acest agent important după momeală.

Kronstin luă o scurtă pauză și își lăsă capul mai jos, astfel încât acum privea un pic peste umărul generalului G.

Mă voi ocupa de mecanismul acestei capcane, continuă el pe un ton indiferent. În momentul de față, dacă momeala reușește să atragă prada, vom avea probabil nevoie de un asasin care stăpânește la perfecție limba engleză.

Kronstin se uita acum la fața de masă de catifea roșie de sub ochii săi. Adăugă pe un ton gânditor, de parcă acest lucru ar fi fost esența problemei:

— De asemenea, vom avea nevoie de o tânără de încredere, extrem de frumoasă.

• Capitolul 8: Frumoasa ispită

Tatiana Romanova, caporal de securitate, se așezase lângă fereastra din camera sa. Afară era o seară liniștită de iunie, iar primele raze roz ale apusului se reflectau în geamurile de vizavi

și în turnul din depărtare, ce părea să ardă ca o torță deasupra tuturor celorlalte clădiri din Moscova. Romanova se gândea că nu mai fusese niciodată atât de fericită.

Fericirea ei nu se datora unei legături intime. Nu avea nimic de-a face cu începutul unei relații amoroase – acele zile frumoase înainte ca norii de lacrimi să apară la orizont. Era fericirea discretă a siguranței de a putea privi înainte încrezătoare, fericirea datorată laudelor primite în acea după-masă din partea profesorului Denikin, mirosului îmbietor al cinei și Preludiului ei preferat din *Boris Godunov* în interpretarea Orchestrei de Stat a Moscovei, dar în special faptului că lunga iarna și scurta primăvară trecuseră în sfârșit și sosi luna iunie.

Camera sa cât o cutie de chibrituri era situată într-un bloc modern, imens, de pe Sadovaia-Cernogriajkaia Ulița – cazarma specială pentru femei a Departamentelor Securității de Stat. Construită de prizonierii lagărelor de muncă și terminată în 1939, clădirea solidă înaltă de opt etaje, adăpostea două mii de camere, unele identice cu cea în care locuia Romanova: simple cutii pătrate cu telefon, apă caldă și rece și un singur bec. Baia era la comun. La etajele superioare se aflau însă apartamente de două sau trei camere, cu tot cu baie. Acelea erau pentru ofițerii femei de rang înalt. În funcție de grad, puteai urca etajele, iar caporalul Romanova trebuia să treacă rând pe rând prin stadiile de sergent, locotenent, căpitan, maior și locotenent-colonel până să ajungă în vârf, la cel de-al optulea etaj, cel al coloneilor.

Dar la fel de adevărat este că era foarte mulțumită cu ce avea în momentul de față. Un venit lunar de 1200 de ruble (cu treizeci la sută mai mult decât ar fi câștigat în oricare alt minister), o cameră pe care nu o împărțea cu nimeni, mâncare ieftină și haine cumpărate din magazinele cu circuit închis de la parter, două bilete pe lună la spectacole de balet sau operă, plus două săptămâni de concediu cu plată, o dată pe an. Pe lângă acestea, avea o slujbă bună și de viitor în Moscova, nu într-un orășel mohorât de provincie, unde nu se întâmpla nimic cu lunile, iar apariția unui nou film sau sosirea circului reprezentau singurele distracții de seară.

Desigur, fiecare angajat MGB plătea un preț. Uniforma pe care o purtai te diferența de restul oamenilor. Lumea se temea de MGB, lucru cu care majoritatea fetelor nu se puteau obișnui

deloc. Petreceai timpul doar în compania altor femei și bărbați din MGB. La un moment dat, trebuia să te căsătorești cu un coleg pentru a putea rămâne la Minister. Iar toți lucrau enorm, de la opt la șase, cinci zile și jumătate pe săptămână, cu doar patruzeci de minute pauză de prânz, la cantină. Dar mâncarea era bună și suficient de sățioasă încât să te poți lipsi din când în când de cină și astfel să pui bani deoparte pentru haina din blană de samur care într-o bună zi avea să ia locul hainei roase din blană de vulpe.

Gândindu-se la cină, caporalul Romanova se ridică de pe scaunul de lângă fereastră și merse să inspecteze oala de ciorbă cu puțină carne și ciuperci pasate, pe care o încălzea pentru cină. Era aproape gata și mirosea delicios. Femeia opri curentul electric și lăsă oala să clocotească, timp în care se ocupă un pic de curățenie, așa cum fusese învățată de ani de zile să procedeze înainte de orice masă.

Ștergându-se pe mâini, se uită la reflexia ei în oglinda mare, ovală de deasupra lavoarului.

Unul din primii ei iubiți îi spusese că arată ca Greta Garbo în tinerețe. Ce porcărie! Dar în seara aceasta chiar arăta bine. Frunte înaltă, păr castaniu mătăsos și pieptănat pe spate, suficient de lung încât să cadă peste umeri, ușor buclat la vârfuri (Garbo chiar avusese o astfel de coafură la un moment dat, iar Romanova recunoștea că o copiase în această privință). Piele moale și albă, cu pometi lucioși, sidefii, ochi de un albastru închis superb, sprâncene drepte, naturale (închise pe rând câte un ochi. Da, avea gene suficient de lungi!), un nas drept aproape arogant, iar apoi gura. Era oare prea mare? Sigur arăta urât când zâmbea. Femeia își zâmbi în oglindă. Da, gura era mare, dar la fel era și cea a lui Garbo. Măcar avea buzele pline și frumos conturate. Nimeni nu ar fi putut spune că are o gură urâtă. Apoi forma feței. Era oare prea lungă? Oare bărbia ei era prea ascuțită? Întoarse capul într-o parte, pentru a se putea privi din profil. Pletele îi căzură peste ochiul drept, astfel încât trebui să le dea în lături. Ei bine, bărbia nu era ascuțită chiar dacă avea o ușoară tendință. Se întoarse apoi din nou cu fața la oglindă, luă o perie și începu să-și pieptene părul lung și greu. Greta Garbo! Arăta destul de bine, altfel nu ar fi primit atâtea complimente de la bărbați – ca să nu mai spunem de fetele care

veneau să-i ceară sfaturi. Dar o actriță – și încă una celebră! Se fandosi din nou în oglindă, iar apoi se hotărî să mănânce.

Caporalul Tatiana Romanova era de fapt o femeie frumoasă. În afară de fața sa, trupul înalt și ferm se mișca foarte elegant. Făcuse balet timp de un an la școala din Leningrad, dar renunțase la carieră atunci când depășise limita de înălțime, stabilită la 1,68. La școala de balet însă învățase să stea foarte dreaptă și să meargă frumos. Părea să radieze de sănătate, mulțumită pasiunii sale pentru patinajul artistic – pe care îl practica pe tot parcursul anului la patinoarul Dinamo, unde fusese acceptată în echipa feminină. Brațele și sânii ei nu aveau niciun cusur. Un purist ar fi fost dezamăgit de posteriorul ei. Mușchii erau atât de bine definiți, mulțumită exercițiilor fizice, încât își pierduseră feminitatea iar mușchii fesieri deveniseră rotunzi la spate și plați și duri în lateral, la fel de proeminenți ca ai unui bărbat.

Caporalul Romanova era admirată nu doar de secția de traduceri din MGB. Toată lumea era de acord că în curând un ofițer superior o va remarca și o va transfera imediat la o secție mai importantă, iar ea va deveni amanta lui sau, în cazul în care era într-adevăr necesar, chiar soție.

Fata turnă ciorba într-un bol mic de porțelan, pe marginile căruia niște lupi pictați migălos alergau o sanie. Rupse o bucată de pâine neagră, se așeză în scaunul ei de lângă fereastră și începu să mănânce încet, cu o lingură frumoasă, strălucitoare pe care o șterpelise acum câteva săptămâni de la Hotelul Moskva.

După ce termină de mâncat, spălă vasele, se întoarse la scaun și își aprinse prima țigară a zilei (nicio rusoaică respectabilă nu fumează în public, în afară de cazul în care se află într-un restaurant, iar dacă ar fi fumat la lucru, ar fi fost concediată instantaneu), ascultând revoltată dezacordurile crase ale orchestrei din Turkmenistan. Mereu aceste compoziții orientale îngrozitoare, promovate doar pentru a intra în grațiile unui chiabur de undeva de prin acele state barbare! De ce nu puteau să cânte ceva *kulturnîi*[9]? Un jazz modern, plăcut, sau chiar ceva muzică clasică. Ce cântau acum suna atroce. Ba chiar mai rău, era foarte demodat.

---

[9] Cult, civilizat (rus.).

Gândurile i se risipiră la auzul telefonului. Micșoră volumul radioului și ridică receptorul.

— Caporal Romanova?

Vocea de la celălalt capăt îi aparținea profesorului Denikin, un om foarte drag ei. Dar în afara orelor de lucru, acesta îi spunea tot timpul Tatiana, sau chiar Tania. Oare de ce-i vorbea pe un asemenea ton formal?

— Da, tovarășe profesor, răspunse ea încordată, privind larg în jur.

Profesorul continuă pe un ton ciudat, rece.

— În cincisprezece minute, la ora 20:30, trebuie să vă prezentați la un interviu cu tovarășa colonel Klebb, de la Otdel II. Veți suna la ușa apartamentului ei, numărul 875, de la etajul 8 al clădirii. Ați înțeles?

— Da, tovarășe, dar… ce s-a… ce s-a…?

Vocea bizară a profesorului îi tăie elanul.

— Asta e tot, tovarășă caporal.

Femeia depărtă receptorul de ureche și se holbă la el ca și cum ar fi încercat să vadă cuvintele care nu ieșeau din el.

— Alo! Alo!

Difuzorul negru răspunse tăcut privirii ei. Realiză cât de dureros strângea receptorul în mână. Se aplecă ușor în față și îl puse înapoi în furcă. Rămase împietrită preț de câteva clipe, uitându-se la aparat. Să-l sune ea? Nu, nici nu se punea problema. Vorbise în acel mod pentru că știa – și Tatiana știa și ea – că orice convorbire în acea clădire era ascultată. Din acest motiv, nu irosise niciun cuvânt. Era o chestiune de mare însemnătate pentru stat. Cel mai bine e să scapi de un astfel de mesaj cât de repede posibil, cu cât mai puține cuvinte rostite și apoi să te prefaci că nu a existat niciodată. Trebuia să scapi de povară, să o pasezi pe umerii altcuiva, astfel încât să rămâi cu mâinile curate.

Fata duse pumnii la gură și își înfipse dinții în ei, holbându-se la telefon. De ce aveau nevoie de ea? Ce făcuse? De-a dreptul disperată, făcea retrospectiva zilelor trecute, lunilor trecute, anilor trecuți. Oare greșise ceva la muncă și abia acum observaseră? Poate era vorba de o remarcă împotriva statului, o glumă care fusese raportată? Posibil. Dar oare ce remarcă? Când? Dacă ar fi fost o remarcă îndoielnică, s-ar fi simțit vinovată și speriată chiar atunci. Dar conștiința ei era curată.

Sau poate nu. Brusc, își aminti. Poate era vorba de lingura pe care o furase. Să fi fost asta? Era proprietatea statului! Trebuia să o arunce pe fereastră, cât putea de departe. Dar nu, nu putea să fie asta. Era ceva prea mărunt. Se ridică de pe scaun, se îndreptă spre dulapul de haine pentru a-și scoate cea mai bună uniformă, cu privirea înceţoșată de lacrimi de spaimă. Nu putea să fie nimic din ce enumerase înainte. SMERȘ nu se sinchisea de așa ceva. Trebuie să fi fost ceva mult, mult mai grav.

Cu ochii înlăcrimați, se uită la ceasul de la mână. Mai avea doar șapte minute! Simți cum o cuprinde panica din nou. Își șterse ochii și luă din dulap uniforma specială, de paradă. Atât îi mai lipsea, să întârzie. Își descheie nasturii în grabă.

Se îmbrăcă, se spălă pe față și își perie părul gândindu-se la groaznicul mister pe care îl înfrunta. Se simțea ca un copil care în mod inconștient se joacă cu un băț într-o gaură de șarpe. Oricum ar fi introdus bățul acolo, s-ar fi auzit un șuierat mânios.

Lăsând deoparte orice vină ar fi avut, simplul contact cu SMERȘ era de nedescris. Până și numele organizației era detestat și evitat de toată lumea. SMERȘ, „*Smiert Șpionam*”, Moarte Spionilor”. Era un cuvânt revoltător, scos din mormânt, o șoaptă a morții, un cuvânt care nu era menționat nici măcar între prieteni, bârfind în secret la birou. Iar dacă se putea mai rău, în această organizație, Otdel II, departamentul Torturii și al Morții, era oroarea principală.

Iar șeful acestui departament era o femeie, Rosa Klebb! Lucruri de neimaginat se spuneau despre ea, lucruri care o bântuiau pe Tatiana în coșmaruri, pe care le uita în cursul zilei, dar pe care acum parcă le vedea în fața ochilor.

Se spunea că Rosa Klebb ținea morțiș să participe la fiecare ședință de tortură. În biroul ei ținea o salopetă pătată de sânge și un scaun pliant, iar atunci când se zvonea că fusese văzută mergând grăbită pe culoarele de la subsol, cu salopeta pe ea și cu scaunul în mână, chiar și oamenii din SMERȘ tăceau mâlc și își coborau privirea – poate chiar își încrucișau degetele în buzunare – până când aceasta se întorcea în biroul său.

Asta pentru că, șușoteau ei între ei, Klebb se așeza pe un scăunel tras lângă masa de interogatoriu, privind în față persoana întinsă pe masă, cu capul atârnând în afară. Din scaunul ei spunea încet: „Numărul 1”, „Numărul 10” sau „Numărul 25”, iar inchizitorii știau exact la ce se referă și

începeau tortura. Klebb se uita fioroasă în ochii victimelor, la câțiva centimetri de ai ei, și savura cu mare plăcere urletele lor de groază. Apoi, în funcție de privirea acestora, îi schimba metoda de tortură, spunând: „Acum numărul 36” sau „Acum numărul 64”, iar inchizitorii se conformau. Pe măsură ce curajul și rezistența victimei se risipeau, iar aceasta, slăbită, ajungea să se tânguie, femeia începea să-i vorbească lin:

— Așa, porumbelule. Vorbește-mi, drăguțule, și totul va fi bine. Știu că doare, copile. Și știu că nu mai vrei să simți durere. Oricine ar vrea ca durerea să înceteze, ar vrea să se întindă în liniște și pace și să nu mai simtă durere niciodată. Mama e alături de tine și abia așteaptă ca durerea să se oprească. Mama ți-a pregătit un pat comod unde să dormi și să uiți de toate. Vorbește, șoptea ea pe un ton drăgăstos. Dacă vorbești, durerea se va opri.

Dacă privirea din ochii victimei rămânea în continuare neînduplecată, femeia continua să murmure:

— Frumosule, ești prostuț. Atât de prostuț. Durerea asta nu înseamnă nimic. Absolut nimic! Nu mă crezi, porumbelule? Atunci mama trebuie să încerce puțin, dar numai puțin, numărul 87. Anchetatorii ascultau spusele lui Klebb, schimbând instrumentele și metoda de tortură, iar femeia urmărea în continuare din scaun chinul din ochii victimelor, până ce trebuia să le urle în ureche pentru a se mai face auzită.

Dar rareori – cel puțin așa se spunea – ajungea cineva departe pe traseul durerii pregătit de SMERȘ, cu atât mai mult până la final, iar când vocea blândă promitea pace și liniște, bătălia era aproape câștigată. Rosa Klebb cunoștea din privirile victimelor momentul în care un adult se transformă într-un copil care plânge după mama sa. Iar atunci ea oferea o imagine maternă și înmuia voința pe care cuvintele dure ale unui bărbat ar fi întărâtat-o.

Iar după ce încă un suspect cedase, Rosa Klebb se întorcea pe aceleași culoare cu scaunul în mână, și se schimba de salopeta proaspăt stropită, întorcându-se la lucru. Apoi vestea că interogatoriul luase sfârșit și la subsol puteau fi reluate activitățile normale se împrăștia prin clădire.

Tatiana, speriată de aceste gânduri, se uită din nou la ceas. Mai erau patru minute. Își aranjă uniforma și își privi reflexia

palidă în oglindă. Se întoarse să-și ia rămas bun de la camera ei dragă. Oare urma să o mai vadă vreodată?

Femeia păși pe coridorul lung și apăsă butonul liftului. Văzându-l că ajunge, îndreptă umerii și ridică capul, pășind înăuntru ca și cum ar fi pășit pe eșafod.

— Etajul opt, spuse ea liftierei și se poziționă cu fața spre ușă. În mintea ei femeia repeta cuvintele pe care nu le mai folosise din copilărie: „Dumnezeule, Dumnezeule, Dumnezeule”.

• Capitolul 9: O misiune romantică

Văzându-se în fața ușii imense vopsite crem, Tatiana putea simți deja mirosul din cameră. Când auzi vocea care îi spuse să intre și deschise ușa, mirosul îi împânzi mintea instantaneu, cât timp rămăsese pe loc, privind-o fix în ochi pe femeia din spatele măsuței rotunde, luminate de becul de deasupra, din tavan.

Era mirosul metroului într-o seară călduroasă – un miros ieftin care acoperea o duhoare animalică. Oamenii din Rusia miros într-un anume fel, fie că s-au spălat sau nu, dar mai ales atunci când nu, iar fetele sănătoase și curate ca și Tatiana ajung să se întoarcă special pe jos de la birou, în afara cazurilor când plouă torențial sau zăpada e prea mare, pentru a evita duhoarea din trenuri și metrouri.

În clipa de față, Tatiana se simțea scăldată în acea duhoare, nările ei fremătând scârbite.

Scârba și disprețul față această persoană care putea locui în mijlocul unui asemenea miros o determinară pe Tatiana să o înfrunte direct, privind-o în ochii galbeni din spatele ochelarilor pătrățoși. Ochii lui Klebb o analizau atent, studiind-o din cap până în picioare.

— Tovarășă caporal, sunteți o fată frumoasă, spuse colonelul Klebb. Faceți câțiva pași prin cameră.

Ce era cu aceste vorbe mieroase? Tatiana execută ordinul lui Klebb, cuprinsă de o nouă frică, cu gândul la obiceiurile notorii ale femeii.

— Dă-ți jos sacoul și pune-l pe scaun. Acum ridică mâinile deasupra capului. Mai sus. Acum apleacă-te și atinge-ți degetele de la picioare. Bun. Așază-te. Klebb îi vorbea ca și cum ar fi fost

un doctor. O pofti să ia loc în fața ei, o cuprinse cu privirea, apoi privirea coborî înspre fișa de pe masă.

Trebuie să fie *zapiska* mea, gândi Tatiana. Cât de interesant era să vadă acel mic instrument cum îi influența întreaga viață. Avea cam cinci centimetri în grosime. Oare ce putea fi scris în acele pagini? Cu ochi mari, se uita fascinată la mapa deschisă.

Colonelul frunzări ultimele pagini și o închise. Coperta era portocalie, cu o dungă neagră pe diagonală. Oare ce însemnau acele culori?

Klebb își ridică privirea, iar Tatiana reuși să o privească în ochi curajoasă.

— Tovarășă caporal Romanova, continuă Klebb pe un ton autoritar. Am primit rapoarte mai recente legate de munca prestată. Aveți un dosar foarte bun, atât în ceea ce privește serviciul în sine cât și referitor la activitățile sportive. Statul e mulțumit de dumneavoastră.

Tatiana nu putea să creadă cele auzite și simți cum i se înmoaie genunchii. Se înroși toată, iar apoi albi. Puse o mână pe marginea masei.

— Apreciez f-foarte mult acest lucru, tovarășă colonel, replică Tatiana.

— Mulțumită serviciilor dumneavoastră excelente, ați fost propusă pentru o misiune importantă. E o onoare imensă pentru tine, înțelegi acest lucru?

Orice ar fi fost, era cu mult mai bine.

— Desigur, tovarășă colonel.

— Misiunea aceasta implică o mare responsabilitate. Este de rang înalt. Tovarășă caporal, vă felicit pentru promovarea la rangul de căpitan de securitate.

O fată de abia 24 de ani și deja căpitan! Nu se mai auzise de așa ceva niciodată. Tatiana simți deja pericolul și răspunse pe un ton precaut, dar incapabilă să ascundă teama din voce.

— Sunt cât se poate de onorată, tovarășă colonel.

Rosa Klebb mormăi ceva. Știa exact la ce se gândise fata când fusese chemată. Efectul primirii sale binevoitoare, șocul veștilor bune și ușurarea, apoi noile temeri care îi încolțiseră în minte, toate fuseseră evidente. Tatiana era o fată frumoasă, sinceră și inocentă. Exact ceea ce căutau. Iar acum trebuia doar să fie mai puțin crispată.

— Draga mea, spuse Klebb pe un ton afectuos. Cât de neglijent din partea mea! Ar trebui să sărbătorim această promovare cu un pahar de vin. Nu trebuie să crezi că noi, ofițerii de rang înalt, nu avem suflet. Vom bea împreună. Acesta este un motiv suficient de bun ca să deschid o sticlă de șampanie franțuzească.

Rosa Klebb se ridică de la masă și se îndreptă spre bufetul bine aprovizionat.

— Ia o bomboană de ciocolată cât mă chinui eu cu dopul, continuă ea. Nu e deloc ușor să desfaci o sticlă de șampanie. Noi, fetele, avem tot timpul nevoie de un bărbat pentru asemenea lucruri, nu-i așa?

Klebb continuă să înșire vorbe goale, oferindu-i Tatianei o cutie imensă plină cu bomboane de ciocolată și îndreptându-se apoi din nou spre bufet.

— Sunt din Elveția. Calitate excepțională. Cele rotunde sunt moi înăuntru, iar cele pătrate sunt tari.

Tania mulțumi stingher, întinse mâna și alese o bomboană rotundă. Era mai ușor de înghițit. Gura ei era uscată, fiind înfricoșată de momentul în care urma să observe capcana care i se întindea. Cu siguranță că bunele maniere ale lui Klebb ascundeau ceva groaznic. Fata mușcă din ciocolată, care i se înmuie apoi în gură, ca o gumă de mestecat. Din fericire, se trezi cu șampania în mână.

Rosa Klebb stătea în picioare în dreptul ei, cu paharul în mână.

— *Za vașe zdarovie*[10] tovarășă Tatiana. Și sincere felicitări.

Tatiana zâmbi forțat, ridică paharul la rândul ei și se aplecă ușor în față.

— *Za vașe zdarovie*, tovarășă colonel. Apoi dădu pe gât conținutul, așa cum e obiceiul la ruși, și îl puse pe masă, în fața ei.

Klebb îl umplu imediat la loc, reușind chiar să verse un pic de șampanie pe fața de masă.

— Iar acum în cinstea noului dumneavoastră departament, tovarășă, continuă ea ridicând din nou paharul și zâmbind tot mai viclean, urmărind reacțiile fetei.

— Pentru SMERȘ!

Tatiana se ridică în picioare.

[10] În sănătatea dumneavoastră. (rus.).

— Pentru SMERȘ! se chinui ea să zică, apoi se înecă cu șampanie și mai luă două guri. Tatiana se așeză cu greu înapoi.

Rosa Klebb nu-i lăsă la dispoziție nicio secundă de gândire, se așeză în fața ei și își puse mâinile pe masă.

— Iar acum, tovarășă, să trecem direct la ce ne interesează, rosti ea pe un ton autoritar. Avem mult de muncă, continuă ea aplecându-se ușor. Ați dorit vreodată să locuiți în străinătate, tovarășă? Într-o altă țară?

Tatiana simțea deja efectul șampaniei. Lucrurile urmau să se înrăutățească, dar pe moment reuși să răspundă repede.

— Nu, tovarășă. Mă simt bine la Moscova.

— Nu v-ați gândit niciodată cum ar fi să locuiți undeva în Occident? Nu v-au atras hainele frumoase de acolo, jazz-ul, toate lucrurile – hm, moderne?

— Nu, tovarășă. Fata era sinceră. Niciodată nu se gândise la așa ceva.

— Dar dacă statul ți-ar impune să locuiești acolo?

— Aș asculta.

— De bunăvoie?

Tatiana ridică din umeri, ușor nerăbdătoare.

— Voi face ce mi se spune să fac.

Klebb luă o pauză de efect și continuă.

— Sunteți virgină, tovarășă?

Dumnezeule, își spuse Tatiana în gând.

— Nu, tovarășă colonel.

— Câți bărbați au existat până acum în viața dumneavoastră? replică Klebb, buzele strălucindu-i în lumină.

Tatiana se înroși toată. Fetele din Rusia sunt reticente și pudice când e vorba de sex. Rusia are o atitudine asemănătoare cu cea din Anglia victoriană când vine vorba de relații sexuale, iar aceste întrebări din partea lui Klebb erau cu atât mai revoltătoare ținând cont că veneau pe un ton rece, din partea unei persoane oficiale, pe care nici măcar nu o mai văzuse înainte de această întâlnire. Tatiana își făcu curaj și o privi și ea pe Klebb.

— Tovarășă colonel, vă rog să-mi spuneți care este scopul acestor întrebări intime.

Rosa Klebb se îndreptă în scaun și îi răspunse pe un ton tăios.

— Tovarășă, amintiți-vă de ce vă aflați aici. Nu puneți întrebări. Și nu uitați cu cine vorbiți. Acum doresc un răspuns.

Tatiana se făcu mică în scaun.

— Trei bărbați, tovarășă colonel.

— Când? Câți ani aveați atunci? veni continuarea, Klebb privind-o fix pe Tatiana.

Fata era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Eram la școală. Aveam 17 ani. Apoi la institutul de limbi străine. Aveam 22 de ani. Apoi anul trecut. 23 de ani. Cu un prieten pe care l-am cunoscut la patinoar.

— Numele lor, vă rog, tovarășă, spuse Klebb luând în mână un stilou și o foaie.

Tatiana își acoperi fața cu mâinile și începu să plângă.

— Nu, suspină ea. Nu pot spune așa ceva, indiferent de urmări. Nu aveți niciun drept.

— Terminați cu prostiile astea, șuieră Klebb. Aș putea obține de la dumneavoastră numele acestea și orice altceva aș vrea să știu în cinci minute. Tovarășă, vă aflați într-o postură delicată. Răbdarea mea are limite.

Klebb tăcu preț de o secundă. Era prea dură.

— Pentru moment, voi trece la întrebarea următoare. Mâine dimineață îmi veți da numele lor. Nu vor păți nimic. Pur și simplu vor fi întrebați câteva lucruri despre tine – simple întrebări, atât. Acum ridicați-vă și ștergeți-vă lacrimile. Nu mai putem să ne prostim în continuare.

Rosa Klebb se ridică de la masă și se apropie de Tatiana. Apoi vocea ei deveni din nou calmă și mieroasă.

— Haide, draga mea. Trebuie să ai încredere în mine. Nu voi împărtăși nimănui secretele tale. Uite, mai bea niște șampanie și haide să uităm aceste mici neplăceri. Trebuie să devenim prietene. Trebuie să lucrăm împreună. Tatiana, draga mea, trebuie să înveți să te porți cu mine ca și cum aș fi mama ta. Uite, bea de aici.

Tatiana scoase o batistă și se șterse la ochi. Apoi întinse mâna tremurândă, luă paharul de șampanie și sorbi din el, ținând capul plecat.

— Bea tot, draga mea.

Rosa Klebb stătea deasupra ei, bombănind grotesc încurajări mămoase.

Tatiana o ascultă și goli paharul. Simți cum puterile o părăsesc. Tot ce dorea era ca interviul să se termine și să poată pleca să se culce. Așadar, așa era la interogatoriu, gândi ea, și

acesta era tonul pe care Klebb îl folosește cu victimele sale. Ei bine, metoda funcționa. Acum era docilă și urma să coopereze.

Rosa Klebb se așeză, continuând să o studieze pe Tatiana.

— Iar acum, draga mea, mai am o întrebare intimă, ca între fete. Îți place să faci dragoste? Te face să simți plăcere? Multă plăcere?

Tatiana își acoperi din nou fața cu mâinile.

— Cred că da, tovarășă colonel, veni răspunsul cu o voce înfundată. Evident, când ești îndrăgostită…

Apoi rămase fără cuvinte. Ce altceva ar mai fi putut spune? Ce dorea să audă femeia din fața ei?

— Draga mea, să presupunem că nu ai fi îndrăgostită. Ai mai simți plăcere făcând dragoste cu un bărbat?

Tatiana dădu din cap indecisă, își luă mâinile de la față și privi în podea. Părul i se revărsa acum peste față. Încerca să se gândească, să dea un răspuns bun, dar nu putea să-și imagineze o asemenea situație.

— Cred… că depinde de bărbat, tovarășă colonel.

— Un răspuns diplomatic, draga mea, replică Klebb, care apoi deschise un sertar, scoase o fotografie și o înmână fetei. Ce zici de acest bărbat?

Tatiana luă fotografia și o privi precaut. Se uită atentă la fata crudă dar frumoasă a bărbatului din poză. Încercă să-și imagineze, să se gândească.

— Nu știu, tovarășă colonel. E un bărbat frumos. Poate dacă ar fi tandru… spuse ea împingând fotografia cât mai departe.

— Nu, draga mea, păstreaz-o. Pune-o lângă patul tău și gândește-te la acest bărbat. Vei afla mai multe despre el la noul tău loc de muncă. Iar acum, continuă ea cu o sclipire în ochi, ai vrea să știi ce vei face la noul tău loc de muncă? De ce ai fost aleasă tu, dintre toate fetele din Rusia?

— Într-adevăr, tovarășă colonel, spuse Tatiana ascultătoare, privind-o pe Klebb.

— Ai fost aleasă, rosti colonelul, pentru o misiune simplă și plăcută. Tovarășă caporal, avem de-a face cu o misiune romantică. Trebuie să te îndrăgostești. Atâta tot. Trebuie să te îndrăgosti de acest bărbat.

— Dar cine e? Nici măcar nu-l cunosc.

Rosa Klebb rânji satisfăcută. Spusele următoare aveau să-i dea de gândit fetei.

— E un spion englez.

— *Boje moi*![11] exclamă Tatiana ducând mâna la gură, jenată de reacția ei. Rămase blocată și se uită la Rosa Klebb cu privirea încețoșată de șampanie.

— Da, spuse Klebb, mulțumită de efectul obținut. E un spion englez. Posibil să fie chiar cel mai faimos dintre toți. Iar de acum înainte tu ești îndrăgostită de el. Așadar, trebuie să te obișnuiții cu această idee. Și nu vreau să te prostești, tovarășă. Trebuie să fim serioși. Ai fost aleasă pentru o misiune importantă în serviciul statului. Așa că, te rog, fără prostii. Iar acum, câteva sfaturi practice. Și ia mâna de la față, lătră Klebb. Nu te mai uita ca vițelul la poarta nouă. Ridică-te în scaun și fii atentă, altfel o să ai neplăceri. Ai înțeles?

— Da, tovarășă colonel, veni răspunsul Tatianei, care se îndreptă apoi repede și își puse mâinile în poală ca o școlăriță. Mintea ei gonea aiurea, dar nu avea timp să se gândească la detalii personale. Toată pregătirea ei îi spunea că aceasta este o misiune importantă pentru stat. Acum lucra pentru țara ei. Cumva fusese aleasă pentru o conspirație importantă, iar ca ofițer MGB trebuia să-și facă datoria, și încă bine. Fata ciuli urechile și ascultă cât putea de serios în continuare.

— Pentru moment, vorbi Klebb pe un ton oficiul, voi vorbi la obiect. Vei primi mai multe detalii mai târziu. În următoarele săptămâni vei fi antrenată pentru această operațiune până când vei ști cum să reacționezi în orice situație. Vei fi învățată unele obiceiuri străine. Vei primi haine frumoase. Vei învăța toate trucurile feminine posibile. Apoi vei fi trimisă într-o țară străină în Europa. Acolo îl vei cunoaște pe acest bărbat și îl vei seduce. Nu vei avea niciun fel de remușcări. Trupul tău aparține statului. Statul te-a hrănit și te-a crescut încă de când te-ai născut. Acum trebuie să-ți pui trupul în serviciul statului. Ai înțeles?

— Da, tovarășă colonel. Tatiana știa că nu are cum să scape din această situație.

— Îl vei însoți pe acest bărbat în Anglia. Acolo cu siguranță vei fi interogată, dar nu-ți va fi greu deloc. Englezii nu folosesc metode dure. Vei răspunde în așa fel încât să nu periclitezi poziția statului. Vei folosi răspunsuri tip, special pregătite pentru astfel de situații. Probabil că vei fi trimisă în Canada. Acolo trimit

[11] Dumnezeul meu! (*n. trad.*).

englezii anumite categorii de prizonieri străini. Vei fi salvată și adusă înapoi la Moscova.

Klebb se uită atentă la fată. Aceasta părea să accepte tot ce i se spunea, fără nicio ezitare.

— Așa cum observi, continuă Klebb, lucrurile sunt destul de simple. Ai întrebări?

— Ce se va întâmpla cu acel bărbat, tovarășă colonel?

— Nu ne interesează. Pur și simplu îl vom folosi pentru a te duce pe tine în Anglia. Scopul operațiunii noastre este să le oferim englezilor informații false. Desigur, tovarășă, vom fi încântați să aflăm de la tine cum vi se pare viața în Anglia. Rapoartele unei fete inteligente și bine antrenate, cum ești tu, vor fi de mare folos statului.

— Chiar așa, tovarășă colonel? Tatiana se simți importantă. Brusc totul suna mult mai interesant. Doar să poată duce treaba cu bine la capăt. Urma să facă tot ce-i stătea în putință. Dar, presupunând că nu reușea să-l facă pe acel spion englez să se îndrăgostească de ea... Se uită încă o dată la fotografie. Bărbatul era frumos. Oare la ce se referise colonelul când spusese „trucuri feminine”? Poate îi va fi de ajutor să le cunoască.

Mulțumită, Rosa Klebb se ridică de la masă.

— Acum ne putem relaxa, draga mea. Am terminat cu munca pe ziua de azi. Mă duc să mă aranjez puțin, iar apoi mă întorc să mai povestim. Vin imediat. Mănâncă bomboanele alea, să nu le arunc.

Klebb gesticulă neglijent din mână și dispăru în camera de alături, cu o expresie preocupată pe față.

Tatiana se lăsă pe spate în scaun. Deci asta fusese până la urmă. Nici nu era atât de rău. Ce ușurare! Și ce onoare pentru ea că fusese aleasă. Ce prostie din partea ei că fusese atât de înfricoșată. Bineînțeles că marii lideri ai statului nu ar fi permis ca un cetățean inocent, care muncea din greu și nu avea dosarul pătat, să pățească ceva. Brusc simți cât de recunoscătoare îi era statului, acelei figuri paterne, și cât de mândră era că acum avea ocazia să-l răsplătească. Nici acea Klebb nu fusese atât de rea până la urmă.

Tatiana, fericită, punea în balans situația ei când ușa de la dormitor se deschise și Klebb apăru în prag.

— Ce zici de asta, draga mea? o întrebă colonelul. Klebb își ridică brațele și se învârti pe vârfurile picioarelor ca un manechin. Apoi își întinse o mână în aer, pe cealaltă ținând-o pe șold, ca și num ar fi pozat pentru cineva.

Tatiana deschise gura în semn de mirare și o închise repede la loc, căutându-și cuvintele.

Colonelul Klebb, ofițer SMERȘ, purta o cămașă de noapte semitransparentă, *crèpe de chine*, portocalie, cu volane din același material la gât și la mânșete. Pe dedesubt purta un sutien din satin roz, un combinezon demodat din satin roz, prins cu elastic deasupra genunchilor. Un genunchi butucănos ieșea în evidență prin crăpătura cămășii de noapte, îndoit ca într-o postură clasică de model. Se încălțase cu papuci de casă roz din satin, ornamentați cu pampoane din pene de struț. Rosa Klebb își dăduse jos ochelarii, iar fața îi era plină de rimel, fard și ruj.

Arăta ca cea mai bătrână și urâtă curvă din lume.

— E foarte frumoasă, replică Tatiana.

— Nu-i așa? bombăni femeia.

Se trânti pe o canapea lată dintr-un colț al camerei, acoperită cu o cuvertură țărănească, de prost gust. În spate, chiar lângă perete, se aflau niște perne de satin multicolore.

Chițăind încântată, întinse mâna și aprinse o veioză roz, în formă de femeie goală, din imitație de sticlă Lalique. Apoi o pofti pe Tatiana lângă ea.

— Stinge lumina de sus, draga mea, întrerupătorul e lângă ușă. Și vino lângă mine. Trebuie să ne cunoaștem mai bine.

Tatiana se îndreptă spre ușă, stinse lumina. Puse ferm mâna pe clanță. Apăsă, deschise ușa și păși pe coridor, moment în care nervii îi cedară. Fata trânti ușa și o luă la fugă cu mâinile acoperindu-și urechile, temându-se de urletele lui Klebb, care nici nu mai veniră.

• Capitolul 10: Arderea fitilului

Dimineața zilei următoare.

Colonelul Klebb stătea la birou în camera spațioasă din subsolul clădirii, unde se simțea atât de bine. Era mai degrabă o sală de operație, față de un birou. Pe un perete se afla o hartă

gigantică a emisferei de vest, iar pe celălalt o hartă la fel de mare cu emisfera de est. În spatele său, la o distanță suficient de mică încât să poată să ajungă cu mâna, era un Telekripton, care ocazional transmitea câte un semnal, duplicând transmisiunile unui aparat similar de la Departamentul de Coduri, situat la ultimul etaj, la adăpostul pădurii de antene parabolice de pe acoperiș. Din când în când, colonelul Klebb smulgea lungul sul de hârtie tipărit de mașinărie și se uita peste el. Era chiar o formalitate. Dacă s-ar fi întâmplat ceva cu adevărat important, ar fi sunat telefonul. Toți agenții SMERȘ din întreaga lume erau controlați din această cameră, cu o mână de fier.

Fața greoaie părea aspră și obosită. Avea cearcăne groase și ochii injectați. Unul dintre cele trei telefoane de pe birou începu să sune, iar Klebb ridică receptorul.

— Cheamă-l înăuntru, trânti ea, iar apoi se întoarse cu fața la Kronstin, care, așezat într-un fotoliu cu harta Africii în spate, se scobea gânditor în dinți cu o agrafă de hârtie.

— Granițki.

Kronstin întoarse capul spre ușă.

Red Grant intră în cameră, îndreptându-se docil spre birou, privind-o pe Klebb cu ochi înfometați. Kronstin remarcă alura canină a bărbatului, asemenea unui mastiff[12] ce aștepta să-și primească porția de mâncare.

— Te simți gata de muncă? îl întrebă Klebb pe un ton rece.

— Da, tovarășă colonel.

— Să te vedem. Dezbracă-te.

Red Grant nu păru surprins deloc. Își dădu jos sacoul, căutând să-l agațe undeva, renunță și îl lăsă să cadă pe podea. Apoi, în largul lui, își lepădă și restul hainelor și se descălță. Trupul bine lucrat și părul auriu deveniseră atracția camerei. Grant stătea relaxat, cu mâinile lângă corp și cu un genunchi împins ușor înainte, ca și cum ar fi fost vreun model într-un atelier de sculptură.

Rosa Klebb se ridică în picioare și veni lângă bărbat. Îl studie cu atenție, împungându-l și apucându-l cu mâna din loc în loc, ca și cum ar fi fost la un târg de animale. Se învârti în jurul lui, dar înainte să se întoarcă din nou cu fața la el, Kronstin observă cum aceasta scosese ceva din buzunar. Era un obiect metalic.

---

[12] Rasă canină. (*n. trad.*).

Femeia se apropiase acum, cu mâna la spate, aplecându-se spre abdomenul absolut perfect. Îl privea fix în ochi pe Grant.

Apoi, cu o viteză incredibilă, își încordă pumnul drept, în care ținea un box, și îl izbi pe Grant în plexul solar.

Grant icni scurt, genunchii îi tremurară preț de o secundă și se îndreptă la loc. Strânse dureros ochii, dar imediat îi deschise și înfruntă privirea lui Klebb. Pielea i se înroșise imediat, dar Grant nu părea să fi fost afectat de forța loviturii, care de altfel ar fi culcat la podea un om obișnuit.

Rosa Klebb zâmbi sinistru, își puse boxul înapoi în buzunar, se întoarse la birou și se așeză. Apoi îi aruncă o privire mândră lui Kronstin.

— Cel puțin știm că e în formă bună, spuse ea.

Kronstin murmură o replică, iar Grant rânji satisfăcut. Își ridică o mână și își frecă abdomenul.

Rosa Klebb se lăsă pe spate în scaun și îl privi atentă.

— Tovarășe Granițki, spuse ea, avem de lucru pentru tine. O misiune extrem de importantă. Mult mai importantă decât oricare alta de până acum. Îți va aduce o medalie, cu siguranță – ochii lui Grant mijiră – pentru că ținta este periculoasă și dificilă. Vei fi singur într-o țară străină, ai înțeles?

— Da, tovarășă colonel, replică Grant bucuros. Aceasta era șansa pe care o așteptase. Oare ce medalie urma să primească? Ordinul Lenin?

— Ținta ta este un spion englez. Ți-ar plăcea să omori un spion englez?

— Chiar foarte mult, tovarășă colonel, rosti rânjind sincer entuziasmat. Nici nu-și dorea altceva. Trebuia să-și regleze conturile cu nemernicii aceia de englezi.

— Vei avea nevoie de câteva săptămâni de pregătire. Vei lucra sub acoperire ca agent englez. Aspectul și manierele tale lasă de dorit momentan. Va trebui să înveți câteva trucuri, șuieră ea, pentru a trece drept un gentlemen. Vei fi dat în primire unui englez de aici. Un gentlemen care a lucrat în Ministerul de Externe. Misiunea lui va fi să te facă să semeni cât mai mult a spion englez. Britanicii au tot felul de oameni în slujba lor, deci nu va fi foarte dificil. Și vei învăța multe alte lucruri. Misiunea va începe la finalul lui august, dar tu vei începe pregătirea imediat. Sunt multe lucruri de făcut. Îmbracă-te și prezintă-te asistentului meu. Ai înțeles?

— Da, tovarășă colonel! Grant știa că nu e bine să pună întrebări, așa că se îmbrăcă rapid, total indiferent la privirea lui Klebb, care în continuare îl studia, și merse până în dreptul ușii încheindu-și sacoul. Apoi se întoarse cu fața la Klebb. Să trăiți, tovarășă colonel!

Rosa Klebb scria raportul interviului și nici nu se mai uită înspre Grant, care ieși din cameră și închise ușa cu grijă. Femeia termină de scris și se lăsă pe spate în scaun.

— Tovarășe Kronstin, trebuie să discutăm detaliile înainte de a pune în aplicare planul? Trebuie să menționez că Prezidiul a aprobat ținta noastră, precum și condamnarea la moarte. Am raportat în linii mari planul tău generalului Grubozaboișcikov, care a fost de acord. Detaliile execuției îmi aparțin mie. Personalul operațiunii a fost contactat și așteaptă să înceapă lucrul. Tovarășe, aveți ceva de adăugat?

Kronstin se uita înspre tavan cu mâinile împreunate. Nu-i păsa de tonul binevoitor al femeii și se concentra la gândurile sale.

— Granițki. Putem avea încredere în el, singur într-o țară străină? Nu o să dezerteze?

— L-am testat timp de zece ani. A avut numeroase ocazii să evadeze. L-am urmărit constant, dar niciodată nu ne-a trezit suspiciuni. Bărbatul acesta se comportă ca un dependent de droguri. Pentru el, Uniunea Sovietică este cocaina sa. Este ucigașul meu cel mai bun. Nu este niciun om mai potrivit pentru misiunea aceasta.

— Iar Romanova? Cum vi s-a părut?

— E foarte frumoasă, spuse înciudată Klebb. Ceea ce căutam. Nu este virgină, dar este pudică și neexperimentată pe plan sexual. Va primi instrucția necesară. Engleza ei este excelentă. I-am spus în mare în ce constă operațiunea și a fost cooperantă. În cazul în care va avea ezitări, am adresele unor rude, inclusiv copii. De asemenea, am numele foștilor ei iubiți. În cazul în care va fi necesar, îi voi explica faptul că acești oameni vor fi luați ostatici până ce operațiunea va fi încheiată. Fata pare sensibilă, așadar, această remarcă va fi de ajuns. Dar nu anticipez niciun fel de problemă din partea ei.

— Romanova. Acesta este numele unui *buivș,* al unuia dintre înaintașii ei. Îmi pare ciudat să folosim pe cineva cu numele de Romanov pentru o misiune atât de delicată.

— Bunicii ei erau rude îndepărtate ale familiei imperiale. Dar fata nu frecventează cercuri de *buivși*. În orice caz, și bunicii noștri au trăit în aceleași vremuri. Nu avem ce să facem în această privință.

— Bunicii noștri nu purtau numele de Romanov, spuse Kronstin sec. Totuși, dacă sunteți mulțumită… Rămase un moment pe gânduri. Despre Bond ce știm? Am aflat locația lui?

— Da. Divizia MGB din Anglia raportează că Bond se află la Londra. În timpul zilei este la sediu, iar noaptea doarme în apartamentul său din Chelsea, un cartier al Londrei.

— E bine de știut. Să sperăm că va rămâne acolo în următoarele săptămâni. Asta înseamnă că nu e implicat în nicio operațiune. Astfel ar putea mușca din momeala noastră. Între timp, continuă Kronstin să vorbească, cu ochii în tavan, am studiat oportunitățile oferite de orașele din străinătate și am ales Istanbul ca punct de pornire. Avem o stație performantă acolo, pe când Serviciile Secrete au o bază foarte mică. Șeful bazei se pare că e un om competent. Va fi lichidat. Centrul acela e plasat convenabil pentru noi, având la dispoziție linii bune de comunicare cu Bulgaria și Marea Neagră; de asemenea, este la o distanță considerabilă de Londra. În continuare, planific detaliile referitoare la locația asasinatului și cum îl vom aduce pe Bond acolo, asta după ce va fi luat legătura cu fata. Probabil va fi în Franța sau prin apropiere. Ne putem folosi foarte ușor de presa franceză, care va exploata la maxim această poveste, cu dezvăluiri senzaționale despre sex și spionaj. Rămâne de stabilit și intrarea în scenă a lui Granițki. Acestea sunt detalii minore. Trebuie să alegem operatori video, cu o întreagă echipă în spatele lor, și să-i transportăm în Istanbul, fără prea mare vâlvă. Nu trebuie să aglomerăm stația noastră de acolo și nici să stârnim suspiciuni. Vom avertiza din timp toate departamentele cu privire la legăturile radio cu Turcia, care trebuie păstrate în același regim ca înainte. Nu vrem ca oamenii englezilor să intre la bănuieli. Departamentul de Coduri a fost de acord să ne ofere carcasa unui aparat Spektor. Mașinăria va fi transportată la secția pentru aparate speciale, unde va fi pregătit.

Kronstin se opri din vorbit. Își coborî privirea din tavan. Se ridică în picioare și se uită fix în ochii lui Klebb.

— Tovarășă, momentan nu am alte idei. Vor mai apărea numeroase detalii și vor trebui stabilite de la o zi la alta. Dar cred că putem începe deja operațiunea.

— Simt de acord, tovarășe. Putem începe și voi da directivele necesare. Tonul autoritar rămase neschimbat. Vă sunt recunoscătoare pentru ajutor.

Kronstin încuviință, apoi ieși din cameră. Telekryptonul țârâi ușor și începu să emită zgomote mecanice. Rosa Klebb se foi în scaun și întinse mâna după un telefon, apoi formă un număr.

— Camera de Operare, se auzi vocea unui bărbat.

Rosa Klebb se uita fix la forma roz de pe harta din cameră. Anglia. Apoi buzele i se depărtară ușor.

— Colonelul Klebb la telefon. *Konspirația* împotriva agentului englez James Bond. Declar operațiunea începută din acest moment.

• PARTEA A DOUA: EXECUȚIA

• Capitolul 11: Viața ușoară

Bond se simțea sufocat în mrejele molatece ale vieții ușoare pe care o ducea. Era un om de acțiune și atunci când nu avea parte de acțiune multă vreme spiritul său parcă se moleșea.

Iar în domeniul său, lucrurile rămăseseră liniștite de aproape un an de zile. Pacea aceasta îl exaspera.

La data de 12 august, în dimineața unei zile de joi, la ora 7:30, Bond se trezi din somn în apartamentul său confortabil din piața King's Road, și era dezgustat să descopere că era deja foarte plictisit de perspectiva zilei ce tocmai începuse. Așa cum în cel puțin o religie *akedia* este considerată primul păcat capital, tot astfel plictiseala – sau, mai exact, incredibila circumstanță de a se fi sculat deja plictisit – era singurul viciu pe care Bond îl condamna.

Întinse mâna și sună din clopoțel de două ori, semnalându-i astfel lui May, draga lui menajeră scoțiană, că era gata de micul dejun. Apoi se dezveli dintr-o dată și se ridică în picioare gol.

Exista o singură modalitate de a ieși din starea de plictiseală – să se străduiască singur să o elimine. Bond se lăsă în mâini și începu seria de douăzeci de flotări la intensitate maximă, astfel încât să nu le permită mușchilor să se relaxeze. Când brațele nu mai suportară durerea, se rostogoli pe spate și cu mâinile în lateral începu să ridice picioarele perfect drepte, până ce mușchii abdominali începuseră să simtă efectele. Se ridică și continuă cu aplecări până la podea, atingând degetele picioarelor cu mâinile. Urmară alte exerciții pentru brațe și piept, executate respirând adânc, până ce ameți. Gâfâind de oboseală, păși în baia imensă și intră în cabina de duș, rămânând cinci minute sub jetul de apă, întâi fierbinte, iar apoi rece ca gheața.

Într-un final, după ce se bărbieri și trase pe el un tricou negru de bumbac, Sea Island, fără mâneci și niște pantaloni albaștri din camgarn, se încălță cu o pereche de sandale negre din piele

și părăsi dormitorul, pentru a intra în sufrageria spațioasă, cu geamuri mari, având satisfacția de a-și fi gonit plictiseala prin exerciții fizice, fie doar și pentru moment.

May, o scoțiancă în vârstă, cu păr grizonat în tonuri ca de oțel și trăsături frumoase, intră în cameră cu o tavă pe care o puse pe masă împreună cu *The Times*, singurul ziar pe care angajatorul său îl citea. Bond îi ură bună dimineața și se așeză să mănânce.

— Bună dimineața, dom', spuse ea fără a rosti până la capăt apelativul „domnule Bond". (Aceasta era una dintre calitățile încântătoare ale lui May, faptul că pentru ea nu existau alți „domni" în afară de regii englezi și Winston Churchill. Bond o tachinase în această privință multă vreme. Totuși, el reprezenta o excepție deosebită, strecurând ocazional câte un „dom'" la sfârșitul unui cuvânt.)

Rămase lângă masă în timp ce Bond își despăturea ziarul, căutând pagina de știri de la mijloc.

— Tânăru' a fost aici aseară în legătură cu televizorul.

— Cine anume? întrebă Bond în timp ce frunzărea ziarul.

— Tânăru' care vine tot timpu'. Deja e a șasea oară când vine, începând cu luna iunie. După ce i-am spus prima dată să înceteze, mă gândeam c-a priceput și nu o să ne mai bată la cap să cumpărăm. Și puteți plăti chiar în rate, dacă doriți!

— Insistenți mai sunt comis-voiajorii ăștia, replică Bond, lăsând ziarul pe masă și întinzând mâna după cana de cafea.

— I-am zis vreo două ieri seară, replică May. Ce tupeu pe el, să deranjeze lumea la cină. L-am întrebat dacă are acte să-mi arate cine e el.

— Presupun că i-ai închis gura cu asta, spuse Bond în timp ce își umplea cana până la refuz.

— Ba deloc. Mi-a fluturat prin față carnetul lui de sindicat. A zis că are tot dreptul să câștige și el o pâine. De la Sindicatul Electricienilor era, parcă. Comuniștii ăia, nu-i așa, dom'?

— Da, așa e, murmură Bond. Oare *ei* îl supravegheau? Sorbi din cafea și puse cana pe masă. May, continuă el pe un ton indiferent, dar privind-o în ochi, ce a spus exact omul acela?

— A zis că în timpul liber face comision din vânzarea de televizoare. Și ne-a întrebat dacă suntem siguri că nu vrem unul. Mai spunea că suntem singurii oameni din zona asta care nu avem. Nu a văzut o antenă din aia pe casă. Tot timpul vrea

să afle dacă sunteți acasă ca să vă poată întreba personal. Câtă nerușinare! Mă mir că nu s-a gândit să vă prindă când ieșiți din casă sau când vă întoarceți. Tot timpul mă întreabă dacă trebuie să vă întoarceți repede. Iar eu normal că îi spun că nu știu. Altfel pare un bărbat respectabil, asta dacă nu ar fi atât de insistent.

Posibil, gândi Bond. Sunt atâtea modalități de-a verifica dacă proprietarul e acasă sau nu. Se poate observa ușor după reacțiile menajerei – sau chiar poate să arunce un ochi înăuntru când ușa e deschisă. „Îți pierzi timpul de pomană, pentru că dumnealui e plecat”, ar fi răspunsul obișnuit când proprietarul nu era acasă. Să anunțe Secția de securitate? Bond ridică din umeri ușor iritat. Ce naiba! Probabil că exagera. De ce ar fi *ei* interesați de el? Și dacă ar fi fost ceva, cu siguranță că securitatea ar fi fost în stare să-l pună să se mute în altă parte.

— Cred că l-ai speriat de tot, zâmbi Bond către May. Cred că asta a fost ultima oară când trece pe la noi.

— Da, dom’, spuse May ușor neîncrezătoare.

În orice caz, femeia își îndeplinise sarcina să-l anunțe dacă vede pe cineva „dând târcoale apartamentului”. May se retrase, în urma ei foșnind uniforma neagră și demodată, pe care o purta chiar și într-o zi caniculară de august.

Bond se întoarse la micul dejun. În mod normal asemenea lucruri îl făceau să se gândească la mai mult de atât și în oricare altă zi nu ar fi fost mulțumit până nu elucida problema bărbatului comunist care tot venea pe la el pe acasă. Dar acum, după atâtea luni de pauză, simțurile lui erau ruginite.

Micul dejun era masa preferată a lui Bond. Când se afla la Londra, mânca la fel în fiecare dimineață. Cafea tare luată din De Bry, de pe New Oxford Street, fiartă într-o cafetieră americană, din care Bond bea două căni mari pe zi, fără zahăr. Apoi un singur ou fiert trei minute și un sfert, pus într-un suport albastru închis, cu o dungă aurie pe margine.

Erau ouă proaspete, cu pete maro, de la niște găini Maran franțuzești, trimise de o prietenă a lui May, care locuia la țară. (Lui Bond nu-i plăceau deloc ouăle albe și, fiind extrem de capricios când venea vorba de micile detalii, îl amuza să susțină că un ou putea fi fiert perfect.) Apoi avea două felii groase de pâine prăjită din făină integrală, o bucată mare și galbenă de unt Jersey și trei borcane mici cu gem de căpșuni „Little Scarlet”, marca Tiptree, marmeladă Cooper’s Vintage Oxford și,

respectiv, miere norvegiană Heather, de la Fortnum’s. Cana de cafea și lingura erau model Queen Anne, porțelanul era marca Minton, în set cu suportul de ou.

În acea dimineață, în timp ce mesteca ultimele îmbucături de pâine cu miere, Bond reuși să stabilească exact cauza moralului său scăzut, precum și cea a letargiei sale. Pentru început, iubita sa de câteva luni bune deja, Tiffany Case, îl părăsise și după ultimele săptămâni de suferință, timp în care stătuse la un hotel, fata s-a urcat pe un vapor spre America, la finalul lunii iulie. Gândurile lui Bond se opreau tot la ea, simțindu-i lipsa în primul rând. Acum era august, iar în Londra era extrem de cald. Trebuia să plece, dar nu avea nici energia nici dorința de a se duce singur, și nici nu voia să găsească o înlocuitoare de moment pentru Tiffany, pentru a-l însoți. Așadar, rămăsese singur în birourile pustii ale Serviciilor Secrete, făcând aceiași muncă nesuferită, descărcându-se pe secretară și iritându-și colegii.

Până și M se săturase de tigrul abătut rotindu-se în cușcă de la etajul inferior și, în ziua de luni a săptămânii aceleia, îi trimise lui Bond o notificare prin care îl chema la Comisia de Anchetă, la cererea șefului Departamentului Financiar, căpitanul Troop. Biletul îl înștiința pe Bond, în calitatea sa de ofițer superior, că era timpul să se implice în problemele majore administrative. Oricum, nimeni altcineva nu era disponibil, sediul era aproape pustiu, iar secția 00 în stare de repaus. Bond urma să se prezinte în acea după-amiază, la ora 14:30, în camera 412.

Troop era individul care îl irita și îl enerva în așa măsură încât îi provoca acea stare de nemulțumire, reflectă Bond în timp ce își aprindea prima țigară a zilei. În orice afacere importantă, există un om care e tiranul de serviciu, detestat de toți angajații. Acel individ are un rol foarte important, chiar dacă nu e conștient de el, era paratrăsnetul pe care se descărcau toți. Astfel erau eliminate alte tensiuni din birou, prin faptul că le oferea tuturor o țintă comună. Acel om e de regulă managerul general sau administratorul. Este acel individ indispensabil, care veghează asupra tuturor lucrurilor mărunte – micile cheltuieli, căldura și lumina, prosoapele și săpunul de la baie, rechizitele, cantina, programările prin rotație ale concediilor sau punctualitatea angajaților. El este cel care are impactul cel mai pronunțat asupra bunăstării oamenilor din birou și a confortului

lor. Cel a cărui autoritate se extinde și asupra vieților private și obiceiurilor personale ale personalului. Pentru a dori o asemenea responsabilitate și pentru a fi calificat pentru ea, trebuie să știi cum să enervezi și să plictisești oamenii din jurul tău. Cel aflat într-o asemenea poziție trebuie să fie un bun observator, zgârcit, curios și meticulos. Și, pe deasupra, trebuie să țină la disciplină și să nu-i pese de opiniile altora, fiind un mic dictator. În orice afacere există un asemenea om. În cadrul Serviciilor Secrete, acest om este căpitanul Troop, șeful Departamentului Financiar, ofițer al Marinei Regale în retragere, administratorul șef, a cărui slujbă este, în cuvintele sale, să „păstreze locul în cea mai bună formă”.

Inevitabil, îndatoririle lui Troop îi indignau pe majoritatea celor din organizație, dar, din păcate, M nu avea nicio intenție de a numi pe altcineva ca președinte al Comisiei de Anchetă.

Comisia aceasta, se ocupa, ca multe alte comisii similare, de cazurile complexe și delicate, cum fusese Burgess/Maclean[13], trăgând concluzii de importanță vitală. M înființase această comisie la cinci ani după ce închisese chiar el dosarul acelui caz, pentru a pune capăt implicării Consiliului de Stat în afacerile interne ale Serviciilor Secrete, pe care Primul Ministru o ordonase în 1955.

Bond intrase direct într-o discuție aprinsă cu Troop, legată de recrutarea „intelectualilor” în rândul Serviciilor Secrete.

Știind foarte bine că avea să-i deranjeze, Bond propusese intenționat recrutarea unui număr mare de intelectuali în cadrul MI5 și al Serviciilor Secrete, pentru a bloca eficient „spionul intelectual” din era atomică.

— Ofițerii în retragere din armata indiană, sugerase Bond, nu au cum să înțeleagă o minte atât de complexă ca a lui Burgess, sau a lui Maclean. Nici măcar nu vor ști de existența acestor oameni, continuase el, și nici nu se pune problema să ajungă în poziția de a se integra în cercurile lor de prieteni sau de a le cunoaște secretele. Odată ce Burgess și Maclean plecaseră în Rusia, singura modalitate de a-i mai putea contacta și poate de a-i racola pe post de agenți dubli, atunci când s-ar fi săturat de ruși, era să-i trimită pe prietenii lor cei mai apropiați la Moscova, la Praga și la Budapesta, cu instrucțiunile de a aștepta până ce

[13] Guy Burgess și Donald Maclean – spioni britanici dezertori, membri ai controversatului grup „Cambridge Five”.

unul dintre cei doi se răzgândea. Iar unul dintre cei doi, probabil Burgess, ar fi dorit să reia vechile legături, nemaisuportând să țină secretele numai pentru el[14]. Dar cu siguranță că niște indivizi banali, cu mustăți și trenduri de ofițeri, nu vor reuși să le intre pe sub piele.

— Serios? replicase Troop pe un ton glacial. Adică sugerezi să umplem organizația de perverși cu părul lung. E o idee originală. Credeam că am căzut de acord că homosexualii prezintă riscuri imense din punctul de vedere al securității. Nu văd americanii împărtășind secrete atomice unor poponari parfumați.

— Nu toți intelectualii sunt homosexuali. Iar mulți dintre ei au chelie. Vreau să spun doar că… Cearta continuase pe parcursul ultimelor trei zile, iar ceilalți membri ai Comisiei fuseseră mai mult sau mai puțin de partea lui Troop. Astăzi urmau să-și prezinte recomandările, iar Bond se întreba dacă trebuia să prezinte un raport special.

Cât de serios era oare în legătură cu această chestiune? reflecta Bond, mergând spre mașină, după ce ieșise, dimineața la ora nouă, din apartament. Era oare obtuz și încăpățânat? Se transformase într-un avocat solitar al opoziției, doar pentru a mai scăpa de plictiseală? Era oare atât de plictisit încât să nu aibă ceva mai bun de făcut decât să intre în conflict cu cei din organizația din care făcea parte? Bond nu-și dădea seama. Se simțea agitat și nesigur, dar mai presus de toate era frământat de o neliniște pe care nu o înțelegea.

Bond răsuci cheia în contact, iar cele două țevi gemene de eșapament ale Bentley-ului începură să duduie. Brusc un citat ciudat îi veni în minte de nicăieri.

„Când zeii vor să distrugă pe cineva, întâi au grijă să-l plictisească.”

• Capitolul 12: Floare la ureche

Până la urmă, nu a mai fost nevoie ca Bond să ia o decizie cu privire la raportul final al Comisiei.

Îi făcuse complimente secretarei sale, care purta o rochie nouă, de vară, și ajunsese deja la jumătatea dosarului de

[14] Pasaj scris în martie 1956 (n.a.).

înștiințări din cursul nopții, când auzi telefonul roșu sunând. Acest lucru însemna că la celălalt capăt era fie M, fie șeful lui de cabinet.

— 007 la telefon.

— Poți urca? se auzi vocea șefului de cabinet.

— Mă caută M?

— Da. Și se pare că va fi o ședință lungă. I-am spus lui Troop că nu poți veni la întâlnirea cu el.

— Știi despre ce e vorba?

Șeful de cabinet râse scurt.

— Da, știu, dar mai bine afli de la M. E destul de ieșit din comun.

Bond își puse haina și păși pe coridor, trântind ușa în urma sa, gândindu-se că, în sfârșit, treaba începea să se pună din nou pe roate. Urcarea cu liftul până la ultimul etaj, dar și pașii de pe coridor până la ușa biroului de primire a lui M, păreau să fie plini de importanța acelor ocazii în care telefonul roșu sunase și îl trezise la viață. Nici nu putea să nu ia în calcul și ochii domnișoarei Moneypenny, secretara personală a lui M, sclipind de entuziasm și mister când fata îi zâmbi și apăsă butonul de la interfon.

— 007 e aici!

— Trimiteți-l înăuntru, replică o voce metalică, iar apoi o lumină roșie se aprinse deasupra ușii.

Bond intră și închise ușa după el. Camera era răcoroasă, sau poate jaluzelele lăsau această impresie. Lumina se reflecta prin ele, trasând dungi de-a lungul covorului verde până la biroul din centru. Acolo razele se opreau, astfel încât figura bărbatului din spatele biroului era scăldată într-o cascadă de umbre verzui. Pe tavanul de deasupra biroului un ventilator imens cu două palete, o nouă achiziție a lui M, se învârtea încetișor, răcorind aerul greu de august, care, chiar și la ultimul etaj al clădirii din Regent’s Park, părea stătut și apăsător, după o săptămână întreagă de căldură.

În fața biroului tapițat cu piele roșie se afla un scaun, iar M gesticulă înspre el. Bond se așeză și privi figura de marinar, ridată și liniștită, a bărbatului de la birou, pe care îl respecta și îl prețuia atât de mult.

— James, te superi dacă-ți pun o întrebare personală?

M nu discutase niciodată chestiuni personale cu angajații săi, iar Bond nici nu-și putea închipui ce urma.

— Deloc.

M își luă pipa din scrumiera masivă de cupru și începu să o umple, privind spre tutunul îndesat înăuntru.

— Nu trebuie să răspunzi dacă nu vrei, continuă M pe un ton aspru, dar ce vreau să te întreb are legătură cu, hm, prietena ta, domnișoara Case. Așa cum bine știi, de regulă nu mă interesează astfel de chestiuni, dar am înțeles că, hm, v-ați întâlnit destul de des după afacerea aceea cu diamante. Am auzit chiar ceva zvonuri cum că urmează să vă căsătoriți. M se uită spre Bond, apoi în jos. Luă pipa plină cu tutun în gură și o aprinse cu un chibrit. Poți să-mi dai mai multe detalii? urmă el în timp ce trăgea primul fum.

Ce să fac acum? se întrebă Bond. La naiba cu bârfele astea de birou!

— Ei bine, spuse el morocănos, ne-am înțeles foarte bine. Și într-adevăr a circulat un zvon cum că urma să ne căsătorim. Dar apoi Case a cunoscut un individ la ambasada americană. Unul din atașații militari, maior în Infanteria Marină. Cred că se va căsători cu el. S-au întors împreună în America, că veni vorba. Probabil e mai bine așa. Căsătoriile mixte nu sunt chiar cea mai bună idee. Cred că tipul respectiv e de treabă și ei i-ar fi mai bine așa decât la Londra. Nu prea se obișnuise aici. E o fată cumsecade, dar un pic nevrotică. Ne-am certat de multe ori. Probabil din vina mea. Oricum, totul s-a terminat între noi.

M schiță un zâmbet scurt, ce părea să-i lumineze mai mult ochii decât buzele.

— James, spuse el pe un ton din care lipsea complet compasiunea, îmi pare rău că lucrurile n-au mers.

Lui M nu-i convenea faptul că Bond era un mic „fustangiu”, chiar dacă în sinea lui recunoștea că această idee preconceptă era rodul educației victoriene pe care o primise. Dar, în calitatea sa de șef al lui Bond, nu dorea ca agentul său să fie permanent legat de o femeie.

— Poate că e mai bine așa, continuă el. Nu e bine să ai relații cu femei nevrotice, cu atât mai mult în meseria aceasta. Se agață de tine, dacă înțelegi ce vreau să zic. Îmi cer scuze că te-am întrebat acest lucru, dar trebuia să știu răspunsul tău înainte să-ți spun motivul pentru care te-am chemat aici. Avem o

situație mai ciudată și ar fi fost dificil să te descurci dacă erai pe punctul de a te căsători.

Bond dădu din cap, așteptând continuarea lui M.

— În regulă, rosti șeful său, pe un ton ceva mai relaxat. Se lăsă pe spate în scaun și pufăi de câteva ori din pipă, pentru a reaprinde tutunul. Uite ce s-a întâmplat, urmă el. Ieri am primit o înștiințare lungă din Istanbul. Se pare că marți șeful Secției T a primit un mesaj anonim, dactilografiat, care îi spunea să ia un bilet dus-întors pe feribotul de la Podul Galata până la gura Bosforului. Nimic altceva. Șeful de secție e un tip cu simțul aventurii, așa că, evident, a acceptat provocarea. După un sfert de oră de la îmbarcare, a venit lângă el pe punte o rusoaică, foarte frumoasă se pare, și au început să discute tot felul de nimicuri, despre vreme și peisaj, până ce, la un moment dat, fata a început să-i povestească pe un ton absolut normal ceva cu totul neobișnuit.

M luă o mică pauză ca să-și reaprindă pipa. Bond profită de ocazie.

— Cine e directorul T? Eu nu am lucrat niciodată în Turcia.

— E un bărbat pe nume Kerim, Darko Kerim. Tatăl lui e turc și mama e englezoaică. Un tip pe cinste. E șeful Secției T încă dinainte de război. Unul dintre cei mai valoroși oameni pe care îi avem. Se descurcă de minune în poziția lui și îi și place pe deasupra. E foarte inteligent și cunoaște Asia Mică pe de rost. În orice caz, schimbă M subiectul scuturându-și pipa, să-ți spun povestea fetei. Tipa e caporal MGB. Fusese racolată încă după terminarea liceului și tocmai s-a transferat la Istanbul pe un post de criptograf. A plecat intenționat din Rusia, pentru că vrea să vină la noi.

— Foarte bine, spuse Bond. Ar fi util să avem o persoană ca ea în slujba noastră. Dar de ce vrea să vină aici?

M îl privi pe Bond cu atenție.

— Pentru că e îndrăgostită. Luă o pauză de efect și adăugă: Spune că e îndrăgostită de tine.

— Îndrăgostită de mine?

— Da. Cel puțin asta spune. Numele ei e Tatiana Romanova. Ai auzit vreodată de ea?

— Dumnezeule, nu! Adică, bineînțeles că nu! veni replica lui Bond. M îi zâmbi amuzat, văzându-i expresia feței. Dar ce naiba

înseamnă asta? M-a văzut vreodată? Cum de știe de existența mea?

— Ei bine, replică M, toată povestea asta pare ridicolă. Dar e atât de ridicolă încât ar putea să fie adevărată. Fata are 24 de ani. De când a intrat în MGB, a lucrat la Arhiva Centrală, un departament similar cu cel al nostru. În plus, a lucrat doar în secția britanică, preț de șase ani. Cu siguranță că dosarul tău i-a trecut prin mâini.

— Aș vrea să văd chestia asta, comentă Bond.

— Fata zice că prima oară i-au plăcut fotografiile tale. Te tot admira. Gura lui M se strâmbă de parcă ar fi înghițit o lămâie. Ți-a citit toate cazurile și i s-a părut că ești un tip dat naibii.

Bond se uită înspre M, dar fața acestuia era neutră.

— A spus că te-a plăcut din start pentru că îi aminteai de un erou național rus, dintr-o carte scrisă de un anume Lermontov. Se pare că aceasta era cartea ei preferată. Eroul respectiv era pasionat de jocuri de noroc și tot timpul intra dintr-o încurcătură în alta. În orice caz, se pare că pentru ea tu semeni cu personajul respectiv. A spus că de atunci se gândește doar la tine și într-o zi i-a venit ideea să se transfere într-un centru din străinătate, unde ar putea lua legătura cu noi, pentru ca tu să vii să o salvezi.

— În viața mea nu am auzit ceva mai ridicol, îi replică Bond. Cu siguranță că șeful Secției T nu a crezut nimic.

— Stai un pic, spuse M. Să nu ne grăbim cu presupunerile doar pentru că nu am mai dat de o asemenea situație până acum. Să presupunem că tu ai fi un actor celebru. Ai primi tot felul de scrisori de la fete din toate colțurile lumii și toate ți-ar spune că nu pot trăi fără tine. Aici avem de-a face cu o fată prostuță, care lucrează pe post de secretară la Moscova. Probabil tot departamentul lor e plin de femei, la fel ca la noi. Nu e niciun bărbat în birou, dar are fotografiile tale într-un dosar de care se ocupă permanent. Și se îndrăgostește de imaginea ta din pozele acelea, așa cum orice secretară din lumea asta se îndrăgostește de tot felul de bărbați care apar pe coperțile revistelor. M gesticulă cu pipa în mână, încercând să arate că nu prea-i păsa de obiceiurile femeiești. Dumnezeu îmi e martor că nu știu multe despre lucrurile astea, dar trebuie să recunoști că se pot întâmpla.

Bond zâmbi.

— Ei bine, aveți dreptate. Încep să constat că o astfel de situație ar putea fi plauzibilă. Nu văd de ce o rusoaică nu ar fi la fel de naivă ca o englezoaică. Dar e nevoie de mult curaj pentru a face ce a făcut ea. Șeful Secției T a precizat cumva dacă fata își dă seama de consecințele pe care le poate avea purtarea ei?

— A spus că fata era realmente speriată, replică M. Pe tot parcursul întâlnirii lor se uita în stânga și în dreapta să vadă dacă nu e urmărită. Dar se pare că oamenii din jurul lor erau doar niște navetiști și oricum, fiind târziu, nu era foarte multă lume pe ambarcațiune. Dar stai un pic, nu ai auzit nici jumătate din povestire, urmă M trăgând cu nesaț din pipă și suflând fumul spre ventilatorul din tavan. Bond urmări cum fumul se risipește între paletele acestuia. I-a spus lui Kerim, continuă M, că această pasiune pentru tine s-a transformat încet-încet într-o fobie. A ajuns să urască bărbații ruși. În tot acest timp a început să deteste regimul sovietic și în special slujba pe care o făcea pentru ei, în defavoarea ta. Așadar, a făcut cerere pentru un transfer în străinătate și, cum fata vorbește foarte bine atât engleza, cât și franceza, a fost acceptată la Istanbul, cu condiția să lucreze la Secția de Criptografie pe un salariu mai mic. Mai pe scurt, după șase luni de pregătire, a ajuns în Istanbul. Acest lucru s-a întâmplat în urmă cu trei săptămâni. Apoi a făcut niște cercetări și a ajuns la omul nostru, Kerim. Stă de atât de multă vreme în Turcia, încât toată lumea știe cu ce se ocupă. Nu-l deranjează, ba mai mult, distrage atenția de la alți agenți speciali pe care îi mai trimitem acolo. Nu e rău deloc să avem așa un om acolo. Multă lume ar veni la noi dacă ar ști unde să meargă și cu cine să vorbească.

— Un agent expus publicului se descurcă de multe ori mai bine ca unul care trebuie să stea ascuns tot timpul, remarcă Bond.

— Așadar, i-a trimis acel mesaj lui Kerim, urmă M, iar acum vrea să știe dacă poți s-o ajuți. M luă o pauză și mai trase din pipă. Desigur, primele reacții ale lui Kerim au fost identice cu ale tale și a fost foarte precaut, așteptându-se la o capcană. Dar nu a putut să înțeleagă ce ar avea de câștigat rușii prin trimiterea fetei la noi. În tot acest timp, pe măsură ce vorbeau, vaporul se îndepărta tot mai mult de Bosfor și urma să ajungă înapoi în Istanbul. Iar fata era tot mai disperată cu Kerim lângă ea, care

încerca să deslușească misterul. Apoi, spuse M cu o sclipire în ochi, a venit momentul-cheie.

Bond remarcase sclipirea. Cât de bine știa acest moment când ochii lui M, reci și gri, lăsau să se vadă emoția și lăcomia din spatele lor.

— Fata mai avea o carte de jucat și știa că era asul din mânecă. Dacă putea să vină la noi venea cu tot cu aparatul ei de descifrat coduri. E ultimul model Spektor, pe care am da orice să-l avem.

— Dumnezeule, spuse Bond pe un ton moale, gândindu-se la ce însemna acest lucru. Spektor-ul! Mașinăria care urma să le permită să descifreze orice cod secret din lume. Ar fi fost o victorie neprețuită ca acel aparat să ajungă în mâinile lor, chiar dacă s-ar fi aflat imediat acest lucru și mașinăria ar fi fost scoasă din uz în ambasadele rusești și în centrele de spionaj din toată lumea. Bond nu știa prea multe lucruri despre criptografie și chiar dorea să știe cât mai puține, asta în eventualitatea în care ar fi fost capturat. Își dădea seama totuși că pentru serviciile secrete sovietice pierderea Spektor-ului ar fi echivalat cu un dezastru.

Bond renunță la suspiciuni. Acceptă încrederea lui M în povestea fetei, oricât de fantastică i se părea. Era un act cu totul disperat ca un rus să le ofere un asemenea cadou și să-și asume riscul de a-l aduce – o disperare pe care numai o pasiune nebună o putea produce. Chiar dacă povestea fetei nu era adevărată, miza era prea mare pentru a nu accepta riscul.

— Înțelegi, 007? spuse M pe un ton blând. Nu era greu să-și dea seama de încântarea prezentă în ochii lui Bond. Înțelegi ce spun?

Bond dădu din cap.

— Dar fata a spus cum urmează să aducă aparatul?

— Nu chiar. Dar Kerim a spus că rusoaica părea hotărâtă și a menționat ceva legat de tura de noapte. Se pare că e singură la birou în anumite nopți ale săptămânii și doarme tot acolo, pe un pat pliant. Nu părea să aibă vreo ezitare, deși își dădea seama că, dacă află cineva de planul ei, urma să fie eliminată. Era chiar îngrijorată în legătură cu raportul pe care urma să mi-l trimită Kerim mie. L-a făcut să promită că va coda el însuși înștiințarea și că o va trimite pe o foaie de unică folosință, fără să mai păstreze vreo copie. Evident că a făcut așa cum îi ceruse. Când

fata a menționat cuvântul Spektor, Kerim și-a dat seama că ar putea da marea lovitură pentru noi.

— Ce s-a întâmplat apoi?

— Vaporul urma să ajungă într-un loc pe nume Ortakoy. Fata a spus că acolo trebuie să coboare, iar Kerim i-a promis că va trimite înștiințarea în noaptea aceea. Ea a refuzat să stabilească o posibilă întâlnire ulterioară. A spus doar că se va ține de cuvânt dacă noi vom face la fel. Apoi i-a urat noapte bună și s-a amestecat prin mulțime. Acela a fost ultimul moment în care Kerim a văzut-o.

M se înclină brusc în scaun și îl țintui cu privirea pe Bond.

— Dar, desigur, nu a putut *promite* că noi vom colabora cu ea.

Bond rămase tăcut, gândindu-se la ce putea să urmeze.

— Fata va face aceste lucruri cu o singură condiție, continuă M cu ochii întredeschiși. Ca tu să mergi la Istanbul și să aduceți împreună mașinăria în Anglia.

Bond ridică din umeri. Nu i se părea foarte greu, dar cu toate acestea avea câteva rețineri. Îl privi la rândul lui pe M.

— Ar trebui să fie floare la ureche. Din câte observ, există doar o singură problemă. Fata a văzut doar poze cu mine și a citit o grămadă de lucruri. Poate dacă mă vede în carne și oase, nu o să mă ridic la înălțimea așteptărilor ei.

— Aici vom avea de lucru, spuse M hotărât. Acesta este motivul pentru care ți-am pus întrebări referitoare la domnișoara Case. De tine depinde *să reușești* să te ridici la înălțimea așteptărilor fetei.

• Capitolul 13: Cu BEA[15] ajungi la destinație

Cele patru elice exterioare, mici și pătrățoase, se învârtiră încet, una câte una, până când zumzetul lor deveni asurzitor. Bâzâitul monoton al turboreactoarelor se transformă într-un bâzâit ascuțit. Sunetul produs, împreună cu absența completă a vibrațiilor erau complet diferite de hârâitul celorlalte avioane cu care călătorise până atunci. Avionul Viscount alunecă ușor pe pista aeroportului din Londra, iar Bond se simțea ca și cum s-ar fi aflat în interiorul unei jucării mecanice extrem de scumpe.

---

[15] Acronim pentru *British European Airways* (*n. trad.*).

Fusese o pauză în timp ce pilotul tura la maximum, cu un zgomot înfiorător, cele patru turboreactoare, apoi, cu o smucitură provenind de la frânele eliberate, avionul BEA de la 10:30, zborul 130 spre Roma, Atena și Istanbul, luă viteză și părăsi pista, ridicându-se rapid și lin. În zece minute ajunseseră la 6000 de metri și zburau înspre sud pe ruta clasică folosită pentru traficul mediteranean cu plecarea din Anglia. Bond își desfăcu centura de siguranță și își aprinse o țigară. Se întinse spre servieta îngustă, de lux, care era așezată pe podea, lângă el, și scoase *The Mask of Dimitrios* de Eric Ambler, apoi plasă servieta, foarte grea de altfel în ciuda mărimii, pe scaunul liber de lângă el. Se gândi cât de surprinsă ar fi fost recepționera de la aeroportul din Londra dacă ar fi cântărit servieta în loc să o lase neverificată, crezând că e o geantă cu lucruri de uz personal. La fel, și cei de la serviciul vamal ar fi fost intrigați de greutatea obiectului și foarte interesați dacă ar fi trecut-o prin aparatul de verificare cu infraroșii.

Divizia Q asamblase acea mică geantă elegantă rupând căptușeala Swaine & Adeney pentru a strecura două șiruri de douăzeci și cinci de cartușe de calibru 25 în dreptul balamalelor servietei. Pe laturi se aflau două pumnale, marca Wilkinson. Mânerele erau ascunse inteligent de cusăturile din colțuri. În ciuda eforturilor lui Bond de a-i descuraja, oamenii din Q insistaseră să construiască un compartiment secret în mânerul servietei, care atunci când era apăsat într-un anume mod, elibera o capsulă cu cianură în mână. (Imediat ce primise servieta, Bond aruncase pastila la toaletă.) Mult mai important era tubul gros de spumă de ras Palmolive, care stătea la vedere în trusa de baie. Dopul se putea deșuruba cu totul pentru a scoate dinăuntru amortizorul pistolului Beretta, împachetat în lână. În caz că ar fi avut nevoie de bani gheață, capacul servietei conținea cincizeci de monede de o liră, din aur. Le putea scoate trăgând de una din cusături. Geanta sofisticată, cu toate șiretlicurile ei, îl amuza pe Bond, dar în același timp trebuia să recunoască faptul că, în ciuda greutății de aproape cinci kilograme, aceasta era o modalitate foarte convenabilă pentru a transporta echipamentul de serviciu. Altfel ar fi trebuit să le ascundă cumva pe sub haine. În afară de el, în avion se mai aflau doar vreo doisprezece alți pasageri. Bond zâmbi gândindu-se cât de îngrozită ar fi fost Loelia Ponsonby dacă ar fi

știut că el era numărul treisprezece. Cu o zi înainte, după ce întrevederea cu M se încheiase și el se întorsese la birou pentru a pune la punct detaliile zborului, secretara lui protestase violent la ideea lui de a călători într-o zi de vineri 13.

— Dar tot timpul e mai bine să călătorești în data de treisprezece, îi explicase răbdător Bond. Practic, nu mai sunt mulți alți pasageri, e mult mai comod și serviciile simt mai bune. Eu tot timpul aleg această dată când pot.

— Ei bine, replicase ea resemnată, tu vei avea de suferit. Dar voi fi îngrijorată pentru tine. Și nici să nu te gândești să treci pe sub vreo scară în ziua asta. Nu ar trebui să-ți forțezi norocul așa. Nu știu de ce te duci în Turcia și nici nu vreau să aflu. Dar am o presimțire ciudată.

— Tu și presimțirile tale! o tachinase Bond. O să te scot la cină cu tot cu ele când mă întorc.

— Nu vei face așa ceva replică ea cu răceală.

Mai târziu îl sărutase de rămas bun cu multă afecțiune și Bond se întrebă pentru a mia oară de ce se mai chinuia cu alte femei când cea mai dragă dintre toate era chiar secretara lui.

Avionul zbura liniștit deasupra oceanului nesfârșit de nori pufoși, care lăsau impresia că se poate ateriza pe ei dacă motoarele s-ar fi stricat. Apoi norii se risipiră, făcând loc cerului albastru, iar în stânga avionului se putea vedea Parisul. Preț de o oră zburară deasupra câmpurilor arse din Franța, până când, după ce trecură de Dijon, pământul își schimbă culoarea într-un verde mai închis.

Fu servit prânzul. Bond lăsă cartea deoparte și în timp ce mânca se uita în jos unde putea vedea Lacul Geneva. Pe măsură ce peisajul se schimba și pădurile de pin apăreau printre peticele de zăpadă din Alpi, Bond își amintea vacanțele la ski din copilărie. Avionul trecu pe deasupra vârfului Mont Blanc, iar el se uită din nou înspre ghețarii de jos și aceiași imagine îi reveni în minte. Era tot el, adolescent, cu o coardă legată de mijloc, cățărându-se pe Aiguilles Rouges, cu doi amici de la Universitatea din Geneva în urma lui. Iar acum? Bond zâmbi imaginii reflectate în plexiglas pe măsură ce avionul trecea de munți, îndreptându-se spre terasele multicolore ale Lombardiei. Dacă acel James Bond, naiv, cutezător, în vârstă de doar șaptesprezece ani, l-ar fi oprit pe stradă ca să-i vorbească, oare l-ar fi recunoscut? Și oare ce ar fi crezut acel tânăr Bond despre

actualul James Bond, agentul secret? Ar fi fost în stare oare să se vadă pe el sub masca acestui bărbat cu sufletul întinat de ani de înșelăciune, cruzime și furie – acest bărbat cu ochi aroganți, cu o cicatrice pe obraz și cu umflătura tocului de la subraț? Dacă l-ar fi recunoscut, ce părere ar fi avut despre el? Ce părere ar fi avut despre misiunea aceasta? Ce ar fi crezut despre agentul secret care traversa lumea jucând un nou rol atât de romantic – seducând în numele Angliei?

Bond alungă amintirea tinereții sale apuse. Niciodată nu e bine să te gândești prea mult la trecut. Era o pierdere de timp să se gândească la ce-ar fi putut să fie. Urmează-ți destinul și fii mulțumit de el. Fii fericit că nu ești un dealer de mașini la mâna a doua sau un amărât de jurnalist alcoolic, rănit sau chiar mort.

Privind spre întinderea însorită a Genovei și spre apele albastre și blânde ale Mediteranei, Bond reuși să-și oprească gândurile nostalgice și să se concentreze asupra viitorului apropiat – asupra misiunii acesteia, care era, așa cum și-o descria sieși, cu amărăciune, de „a face pe codoșul în numele Angliei”.

Chiar acesta era scopul: indiferent de cum ar fi încercat alții să-l descrie, el urma să seducă rapid o fată pe care nu o mai întâlnise până atunci, al cărei nume îl aflase abia în ziua precedentă pentru prima oară. Și indiferent cât de frumoasă era – și directorul Secției T spunea că e foarte frumoasă –, Bond trebuia să se concentreze pe ce avea să-i ofere – darul ei neprețuit –, nu pe aspectul ei fizic. Era ca și cum ar fi încercat să se căsătorească cu o femeie bogată doar pentru bani. Ar fi putut să facă așa ceva? Poate că ar fi reușit să se comporte cum trebuie și să spună ce trebuia să spună, dar oare corpul său cum s-ar fi descurcat în așa o situație? Ar fi acceptat să se îndrăgostească sau s-ar fi distanțat de gândurile sale ascunse? Cum ar fi putut să se descurce în pat cu ea, când mintea lui stătea doar la contul din bancă? Poate că exista un stimul erotic în ideea de a iubi pasional un munte de bani. Dar o mașinărie criptografică?!…

Avionul trecu peste Elba și își continuă drumul de șaptezeci de kilometri până la Roma. În intervalul de jumătate de oră petrecut în aeroportul Ciampino, Bond apucă să bea două excelente *espresso americano*, iar apoi se îmbarcă din nou spre colțul opus al Italiei, gândindu-se deja la ultimele detalii ale

întâlnirii care se apropia de el cu peste patru sute cincizeci de kilometri pe oră. Să fi fost totul o conspirație MGB pe care nu putea să o deslușească? Era oare o capcană pe care nici măcar M nu ar fi putut să o evite? M era cu siguranță îngrijorat de această posibilitate, dar totul fusese analizat – nu doar de către M, ci și de întregul departament, care lucrase două zile în acest scop. Dar oricum, indiferent de analizele lor, nimeni nu putea să spună ce ar fi avut rușii de câștigat din această ecuație. Poate doreau să-l răpească și să-l interogheze pe Bond. Dar de ce tocmai pe el? Era un agent activ, pe care nu-l interesau detaliile pe care le puneau la punct serviciile secrete și nu avea de oferit informații utile pentru ruși, în afară de cele referitoare la operațiunea sa plus câteva informații suplimentare care în niciun caz nu puteau fi vitale. Poate doreau să-l ucidă pe Bond drept răzbunare. Dar nu mai avusese de-a face cu ei de peste doi ani de zile. Dacă ar fi vrut să-l ucidă, ar fi putut să-l împuște pe străzile Londrei, la el în apartament sau ar fi putut să-i monteze o bombă în mașină.

Gândurile lui Bond fură întrerupte de vocea stewardesei.

— Vă rog, puneți-vă centurile de siguranță.

Imediat după anunțul ei, avionul intră în picaj, dar se ridică imediat la loc. Cerul se întunecase brusc, iar ploaia bătea în geamuri. Apoi urmă o străfulgerare de lumini albastre și albe, zgomotul unei lovituri ca și cum ar fi fost atinși de un proiectil, iar avionul se clătină în mijlocul furtunii electrice.

Bond simți mirosul pericolului. Era un miros real, ca acea combinație de electricitate cu sudoare pe care de regulă o simți într-o sală de jocuri. Din nou fulgeră afară și se mai simți o bubuitură ca și cum ar fi fost în centrul haosului. Brusc, avionul păru mic și fragil. Treisprezece pasageri. Vineri 13. Bond se gândi la cuvintele Loeliei Ponsonby și simți cum îi transpiră palmele. Oare cât de vechi e avionul acesta, se întrebă el. Câte ore de zbor are? Oare aripile sale erau obosite? Câtă putere mai avea? Poate nici nu urma să mai ajungă la Istanbul. Poate destinul său, la care se gândise filosofic în urmă cu numai o oră, era să se prăbușească cu avionul în Golful Corint.

Bond se gândi la o cameră special amenajată împotriva uraganelor, pe stilul adăposturilor din casele vechi de la tropice. Aceste camere sunt practic niște mici adăposturi construite în mijlocul casei, la parter, uneori săpate chiar în fundație. Aici se

retrag membrii familiei în cazul în care furtuna e atât de devastatoare încât le pune în pericol casa și aici rămân până când situația se liniștește. Bond se retrăgea în adăpostul său doar atunci când situația era cu adevărat disperată și nu putea să facă nimic în această privință. Acum, aflat în citadela sa, își închise mintea și ignoră iadul de afară, concentrându-se la un punct de pe spatele scaunului din față, așteptând cu nervii încordați soarta zborului BEA cu numărul 130.

Brusc, cabina se lumină. Ploaia se opri și zgomotul motoarelor reveni la normal. Bond își deschise ochii și se uită pe geam, urmărind umbra lăsată de avionul care gonea deasupra apelor liniștite ale Golfului Corint. Oftă prelung și își introduse mâna în buzunar, ca să scoată tabachera. Era mulțumit să observe că mâinile nu-i tremurau deloc. Apoi își scoase bricheta și aprinse o țigaretă marca Morland. Să-i spună oare lui Lil că aproape avusese dreptate? Se hotărî că dacă găsea o carte poștală suficient de deocheată în Istanbul, urma să o anunțe.

Ziua părea să se sfârșească în nuanțe marine triste. Avionul se apropia de muntele Hymettus, scăldat în albastrul apusului. Sub ei se oglindea Atena, Aeronava Viscount ateriză lin pe pistă, Bond remarcă din prima în depărtare, literele ciudate luminoase, pe care și le amintea vag din anii de școală.

Bond coborî din avion împreună cu ceilalți pasageri, palizi în urma șocului prin care trecuseră, și se îndreptă direct către bar. Își comandă uzo și îl dădu pe gât, apoi mai bău un pahar de apă rece ca gheața. Simți cum gustul alunecă în jos pe gât și în stomac, începând să-l ardă. Bond lăsă paharul pe tejghea și mai comandă unul.

Când difuzoarele anunțară pasagerii să se îmbarce la loc, seara deja se lăsase iar semiluna stătea semeață deasupra luminilor orașului. Aerul era plăcut, mireasma florilor se simțea peste tot și insectele zumzăiau la tot pasul. Undeva în depărtare, un bărbat cânta în noapte, cu voce tare, un cântec de jale. Lângă aeroport se auzea lătratul unui câine, probabil impulsionat de un miros pe care nu-l cunoștea. Bond își dădu brusc seama că era în Orient, acolo unde câinii de pază latră toată noaptea. Dintr-un motiv necunoscut, mica lui descoperire îi stârni un fior de plăcere și încântare.

Mai avea doar o oră și jumătate de zbor până la Istanbul, urmând să traverseze marea Egee și marea Marmara. O cină

excelentă, două pahare de Martini și jumătate de sticlă de Calvet roșu îl făcură pe Bond să nu se mai gândească deloc la faptul că era vineri 13 și să lase deoparte grijile în legătură cu misiunea sa. Fu cuprins de o stare plăcută de nerăbdare.

Avionul ajunse la destinație și ateriză pe aeroportul modern Yesilkoy, la o oră distanță de Istanbul, cu mașina. Bond își luă la revedere și îi mulțumi stewardesei, ridică servieta și se îndreptă spre oficiul de control și apoi spre vamă, așteptând să-i fie adusă valiza.

Așadar, acești omuleți urâți, dichisiți, tuciurii, erau turcii moderni. Bond ascultă vocile ciudate, cuvintele pline de vocale largi și silabe șuierate și se uită cu atenție la ochii lor întunecați, care contrastau cu vocile lor politicoase. Erau ochi plini de cruzime și furie, ca și cum ar fi descoperit recent civilizația. Bond credea că știe poveștile din spatele ochilor. Erau ochi care secole întregi fuseseră antrenați să vegheze oile și să scruteze orizonturile. Erau ochi permanent conștienți de cuțitul din mână, ochi care numărau cu atenție maximă fiecare fărâmă de mâncare și urmăreau fiecare gest sau mișcare. Erau ochi care nu inspirau încredere, plini de gelozie. Lui Bond nu-i plăcea ce vedea.

Un bărbat înalt și zvelt cu o mustață imensă păși înspre el. Era îmbrăcat cu un trenci lung și purta pe cap o bască de șofer. Îl salută fără să-l întrebe cine e, îi luă valiza și îl conduse înspre un Rolls Royce *coupe-de-ville* negru, care probabil, gândi Bond, fusese făcut la comandă pentru un milionar din anii ’20.

Mașina ieși din aeroport și bărbatul se întoarse către Bond, vorbindu-i politicos într-o engleză excelentă.

— Kerim Bey s-a gândit că la noapte ați vrea să vă odihniți. Vă voi suna dimineață la ora nouă. La ce hotel sunteți cazat?

— Kristal Palas.

— Foarte bine, replică șoferul și se întoarse la drum.

Mașina aluneca lin pe șoseaua modernă. În spatele lor, undeva din umbrele parcării aeroportului, Bond auzi vag zgomotul făcut de un motoscuter pornind. Ignoră acest lucru și se lăsă pe spate, savurând drumul.

• Capitolul 14: Darko Kerim

James Bond se trezi devreme în camera prăfuită a hotelului Kristal Palas din cartierul Pera și, încă buimac, întinse mâna ca să se scarpine pe coapsa dreaptă, unde simțise o mâncărime. Ceva îl mușcase în noaptea trecută, iar acum se scărpina nervos. Trebuia să se fi așteptat la așa ceva.

Când ajunsese la hotel, în întâmpinare îi venise portarul de noapte îmbrăcat cu pantaloni și un tricou fără guler. Bond inspectase apoi cu atenție intrarea în holul ornamentat cu palmieri în ghivece din cupru și cu pereții decolorați în stil maur. Își dădea seama unde ajunsese. Se gândise un pic să-și schimbe hotelul, dar, din inerție și dintr-o curiozitate perversă față de aspectul boem al hotelurilor murdare, de modă veche, renunțase la acel gând și îl urmase pe portar în liftul vechi, urcând până la etajul trei.

Camera sa arăta așa cum se așteptase, cu câteva piese de mobilier vechi și un pat din fier masiv. Bond se uită să vadă dacă nu sunt pete de sânge de la insectele strivite pe peretele din spatele tăbliei patului înainte să-i facă semn portarului că poate să plece.

Se grăbise. Când intră în baie și porni apa caldă, robinetul scuipă un mic miriapod în chiuvetă. Bond lăsă jetul de apă rece maronie să curgă și elimină insecta din peisaj. Bine că-și alesese hotelul, gândi el, pentru că îl amuzase numele și pentru că voia să scape de confortul din hotelurile de lux.

Dar dormise bine și se hotărî să uite cele întâmplate, în afară de faptul că trebuia să-și cumpere un insecticid și să-și vadă de treabă. Bond se ridică din pat, trase draperiile roșii și grele și se aplecă peste balustrada din fier masiv să admire una dintre cele mai faimoase priveliști din lume – în dreapta sa se afla Cornul de Aur, în stânga era strâmtoarea Bosfor iar între ele se ridicau acoperișurile minaretelor și moscheilor din Pera. Până la urmă, alegerea lui fusese bună. Vederea minunată îl făcea să uite de ploșnițe și disconfort.

Bond rămase preț de zece minute admirând valurile care despărțeau Europa de Asia, apoi intră înapoi în camera deja luminată de razele soarelui și comandă micul dejun. Nu reuși să se descurce în engleză, dar cu franceza avu un pic mai mult

noroc. Dădu drumul la apă rece și se bărbieri cu răbdare, sperând ca mâncarea exotică comandată să merite.

Și meritase. Iaurtul adus într-un vas din porțelan albastru avea culoarea gălbuie și consistența smântânii. Smochinele verzi gata decojite erau coapte perfect și cafeaua turcească neagră avea gustul boabelor proaspăt măcinate. Bond savura deliciosul dejun la o măsuță de lângă geamul deschis. Privea vapoarele și caiacele care zburau peste ele cum traversau cele două mări din fața sa și se gândea la Kerim și la veștile pe care urma să i le dea.

Fix la ora nouă, punctual, Rolls Royce-ul veni să-l ridice de la hotel și îl plimbă prin piața Taksîm, apoi prin Istiklal și părăsiră Asia. Fumul negru scos de navele comerciale cu aburi învăluia încet prima jumătate a Podului Galata, ascunzând celălalt mal, înspre care se îndrepta mașina prin aglomerația de bicicliști și tramvaie, claxonul ei antic, dar bine întreținut făcând suficient zgomot încât pietonii să nu sfârșească sub roți. Drumul era liber în continuare, porțiunea europeană a Istanbulului sclipind în zare la sfârșitul podului, minaretele subțiri ridicându-se înspre cer și cupolele moscheilor în formă de sâni atrăgând atenția tuturor. Ar fi trebuit să fie un peisaj desprins din *O mie și una de nopți*, dar pentru Bond, care prima oară îl văzuse de deasupra tramvaielor și a reclamelor moderne care se întindeau de-a lungul apei, arăta ca un set vechi de teatru, frumos în trecut, dar azvârlit deoparte de turcii moderni în favoarea clădirilor metalice masive, cum era hotelul Hilton-Istanbul, ce trona strălucitor în spate.

La celălalt capăt al podului mașina făcu dreapta pe o stradă îngustă paralelă cu cursul apei și se opri în fața unei intrări impunătoare din lemn.

Un paznic solid, cu o față latră, îmbrăcat cu o uniform kaki uzată, ieși din căsuța lui și salută. Apoi deschise portiera mașinii și îi făcu semn lui Bond să-l urmeze. Îl conduse în căsuță, iar apoi deschise o ușă care dădea într-o curte cu o numeroase flori bine îngrijite. În centrul ei se afla un eucalipt cioturos, la rădăcina căruia se dondăneau doi porumbei albi. Zgomotul orașului nu mai putea fi auzit, fiind înlocuit de o liniște plăcută.

Bărbații traversară pietrișul, mai trecură de o ușă și Bond observă că ajunseseră în fața unui depozit mare, cu ferestre înalte rotunde, prin care soarele filtra razele de praf, luminând

baloturi și maldăre de produse și mărfuri diverse. Se simțea o aromă răcoritoare de mirodenii și de cafea și pe măsură ce Bond îl urma pe paznic prin pasajul central, simți un miros puternic de mentă.

La capătul depozitului era o platformă ridicată, protejată de o balustradă. Șase tineri, băieți și fete, stăteau acolo pe niște scaune înalte și scriau de zor în niște registre groase. Imaginea îi amintea lui Bond de o cameră de contabilitate de pe vremea lui Dickens și Bond observă că pe fiecare birou se afla un abac uzat lângă o călimară. Niciunul dintre tineri nu-și ridică privirea spre Bond când acesta trecu pe lângă ei, dar un bărbat înalt și brunet, cu fața lunguiață și ochi albaștri, veni dinspre cel mai îndepărtat birou și îi făcu semn paznicului că poate să plece. Bărbatul îi zâmbi, etalându-și dinții albi, și îl conduse în spatele platformei. Apoi bătu la o ușă impunătoare din lemn de mahon și, fără să mai aștepte vreun răspuns, o deschise, îl lăsă pe Bond să intre și închise cu grijă ușa după el.

— Ah, prietene, intră, intră!

Un bărbat masiv îmbrăcat cu un costum crem din mătase indiană se ridică din spatele unui birou din lemn de mahon și îi veni în întâmpinare să-i strângă mâna. Vocea lui autoritară dar prietenoasă îi aminti lui Bond că avea de a face cu șeful Secției T, iar acum, aflându-se din punct de vedere juridic în alt teritoriu, era sub comanda lui. Era doar o normă de etichetă, dar trebuia să țină seama de ea.

Darko Kerim avea o strângere de mână puternică, asemenea unui occidental, o mână cu degete puternice, nu ca o coajă de banană ca în Orient, mâini care te fac să vrei să-ți ștergi degetele de poalele hainei. Iar mâna lui imensă emana putere, fiind probabil în stare să strângă treptat, din ce în ce mai tare, până când ar fi zdrobit oasele.

Bond avea 1,83 înălțime, dar bărbatul din fața lui era cu cel puțin 7-8 centimetri mai înalt și dădea impresia că e de două ori mai lat și mai solid decât agentul. Bond își ridică privirea înspre ochii lui albaștri care îi zâmbeau și înspre fața mare și tuciurie cu nasul spart. Ochii erau umezi și împânziți de vinișoare roșiatice, asemănători cu ochii unui dulău care a stat prea multă vreme întins lângă foc. Bond observă din ochii bărbatului că acesta era un om care părea a fi un mare amator de plăceri.

Fața lui părea să aibă trăsături de țigan, iar părul lung și creț, împreună cu nasul coroiat și cercelul mic de aur înfipt în urechea dreaptă, întăreau această impresie de soldat vagabond. Fața lui Kerim era dramatică, periculoasă și crudă, dar plină de viață. Bond se gândi că niciodată nu mai văzuse o figură care emana atâta vitalitate și căldură. Era ca și cum ar fi stat lângă soare. Răspunse prietenos zâmbetului lui Kerim, lucru pe care foarte rar îl făcea când era vorba de un străin.

— Mulțumesc că ați trimis mașina după mine, ieri noapte.

— Ha! făcu Kerim încântat. Trebuie să le mulțumești și „prietenilor" noștri. Ți-au ieșit în întâmpinare. Tot timpul îmi urmăresc mașina când mă duc la aeroport.

— Era o Vespa sau o Lambretta?

— Ai observat? Lambretta. Au foarte multe special pregătite pentru oamenii lor, pe care eu unul îi numesc „oamenii fără fețe". Toți arată la fel și niciodată nu am reușit să-i deosebesc între ei. Mici gangsteri, de regulă niște împuțiți de bulgari, care se ocupă de treburile murdare pentru ei. Dar cred că de data aceasta omul lor a rămas bine în spate. Nu se mai apropie de Rolls Royce de când șoferul meu a observat într-o zi că e urmărit, a oprit brusc și a accelerat în marșarier cât de tare a putut. A zgâriat vopseaua și a murdărit un pic mașina de sânge, dar i-a învățat bunele maniere.

Kerim se îndreptă spre scaun și arătă spre un altul aflat de cealaltă parte a biroului. Apoi deschise o cutie albă plină cu țigări și îl servi pe Bond. Acesta se așeză și își aprinse o țigară, care se dovedi a fi cea mai bună țigară pe care o fumase vreodată – gustul atât de fin și de dulce al tutunului turcesc, bine bătut într-un tub subțire și oval, aurit pe margini.

Câtă vreme Kerim își punea un filtru la țigara lui, Bond profită de ocazie să se uite prin camera care mirosea puternic a vopsea și email, ca și cum ar fi fost proaspăt redecorată. Era o cameră mare în formă de pătrat, pereții fiind placați cu lemn de mahon, mai puțin cel din spatele scaunului lui Kerim, unde atârna din tavan un goblen cu motive orientale, care flutura ușor ca și cum ar fi avut o fereastră deschisă în spate. Dar nu părea să fie așa, pentru că lumina intra în cameră prin cele trei ferestre înalte de pe perete, toate trei având o formă circulară. Poate că în spatele goblenului se afla un balcon cu vedere înspre Cornul de Aur, gândi Bond logic, auzind valurile spărgându-se de țărm. În

centrul peretelui din dreapta sa atârna o reproducere cu rame aurite a portretului Reginei, pictat în original de Annigoni. De cealaltă parte, înrămată identic era o fotografie din timp de război cu Winston Churchill stând la biroul său, cu o privire ca de buldog. O bibliotecă lată era pusă lângă un al treilea perete și vizavi era o canapea din piele. În centrul camerei se afla biroul masiv cu toarte din alamă, birou pe care erau trei rame pentru fotografii, toate din argint, iar Bond, uitându-se atent, putu să observe plăcuțele onorifice al Ordinului Imperiului Britanic.

Kerim își aprinse țigara și lăsă capul pe spate.

— Prietenii de care îți ziceam mai devreme mi-au făcut o mică vizită ieri, spuse el pe un ton relaxat. Au lipit o bombă pe peretele din spatele biroului și au calculat totul astfel încât fitilul să ajungă la capăt când eu mă aflam la birou. Dar, din fericire, mă relaxam pe canapeaua de acolo cu o tânără romăncă, o fată naivă care crede în continuare că un bărbat îi va împărtăși secretele în schimbul iubirii. Bomba s-a declanșat într-un moment crucial pentru noi. Nu am lăsat să se vadă că m-ar fi deranjat, dar cred că fata a suferit un șoc. Când i-am dat drumul, devenise deja o isterică. Mă tem că i s-a părut că fac dragoste într-un mod cam violent. Flutură țigara prin aer și continuă. M-am grăbit un pic să aranjez camera, astfel încât să fie totul în ordine pentru sosirea ta. Am înlocuit geamurile de la ferestre și sticla de protecție a pozelor din ramă și acum tot locul duhnește a vopsea. Oricum, continuă Kerim lăsându-se pe spate în scaun și încruntându-se ușor, nu pot înțelege reacțiile astea violente care au apărut recent. Aici în Istanbul toți ne înțelegem între noi. Avem munca noastră și nu s-a mai întâmplat până acum ca dragii mei colegi să declanșeze un astfel de război. E îngrijorător ce se întâmplă și prietenii noștri ruși ar putea avea probleme. Voi fi nevoit să-l pedepsesc pe cel care a făcut asta, după ce-i aflu numele. Kerim dădu din cap în semn dezaprobator. Nu prea înțeleg ce se întâmplă. Sper că nu are de-a face cu misiunea noastră.

— Dar chiar a fost nevoie să se facă publică venirea mea? întrebă Bond pe un ton blând. Ultimul lucru pe care îl vreau este ca tu să te implici în treaba asta. De ce ai trimis Rolls Royce-ul după mine la aeroport? Lucrul acesta demonstrează că lucrăm împreună.

Kerim râse ușor.

— Prietene, trebuie să-ți explic un lucru. Noi, rușii și americanii avem un om care lucrează pentru noi în orice hotel din Istanbul. Și cu toții am mituit un angajat oficial al poliției secrete, astfel încât primim o copie la indigo cu toți străinii care intră în țară zilnic, cu trenul, cu vaporul sau cu avionul. Dacă mai așteptam câteva zile, puteam să te aduc ilegal pe la frontiera grecească. Dar de ce aș fi făcut asta? Trebuie să se știe că ai ajuns aici, astfel încât prietena noastră să te poată contacta. Este o condiție pe care fata a stipulat-o și urmează să se ocupe de acest lucru. Poate că nu are încredere în serviciile noastre de securitate. Cine știe? Dar a fost fermă și a mai spus că oamenii ei, de parcă nu aș fi știut acest lucru, vor fi imediat informați de sosirea ta. Kerim ridică din umeri. De ce să complicăm lucrurile pentru ea? Pe mine mă interesează să fac lucrurile cât mai simple și cât mai lejere pentru tine, astfel încât să te poți bucura de aceste zile – chiar dacă nu va ieși nimic.

Bond râse.

— Retrag tot ce-am spus. Am uitat cum funcționează lucrurile în Balcani. Oricum, aici sunt sub comanda ta, așa că orice-mi spui să fac, voi face.

— În orice caz, trecu Kerim cu vederea vorbele lui Bond, că tot vorbeam de confort, cum e hotelul la care stai? Am fost mirat că ai ales Palasul. Nu e cine știe ce și colcăie de ruși. Oricum, nu prea contează asta.

— Nu e chiar atât de rău, replică Bond. Pur și simplu, nu voiam să stau la Istanbul-Hilton sau într-un alt loc scump.

— E vreo problemă financiară? întrebă Kerim deschizând un sertar și scoțând un teanc de bancnote noi. Aici ai o mie de lire turcești. Valoarea lor reală și rata lor pe piața neagră e cam de douăzeci pentru o liră. Rata oficială e de șapte. Să-mi spui când rămâi fără bani și îți voi da oricâți ai nevoie în continuare. Putem să reglăm socoteala după ce termini misiunea. Oricum, sunt mizerii. De când primul milionar, Cresus, a inventat monedele de aur, valoarea banilor a scăzut, iar fețele monedelor s-au schimbat treptat spre rău. Inițial, banii erau bătuți cu fețele zeilor pe ei. Apoi au urmat regii. Apoi președinții. Iar acum nu mai e nimic pe ei! Uită-te la mizeriile astea, continuă Kerim aruncând banii spre Bond. Astăzi avem doar hârtie cu o imagine a unei clădiri publice și semnătura unui casier. Mizerii! Marea minune e că în continuare poți să cumperi o grămadă de lucruri

cu ei. Altceva! Să vedem de ce mai ai nevoie! Țigări? Să fumezi doar din acestea. O să trimit câteva sute la tine la hotel. Sunt cele mai bune, marca Diplomates. Nu e ușor să faci rost de ele, pentru că majoritatea ajung pe la ministere și ambasade. Mai ai nevoie de altceva înainte să trecem la afaceri? Nu-ți face niciun fel de problemă în ceea ce privește mâncarea și distracțiile. Mă voi ocupa eu de asta. Îmi face plăcere și, cu voia ta, aș dori să stau pe lângă tine în perioada cât vei fi aici.

— Nu-mi mai trebuie nimic altceva, replică Bond, în afară de faptul că trebuie să vii în Londra într-o bună zi.

— Niciodată, veni replica fermă a lui Kerim. Nu-mi place nici vremea acolo și nici femeile. Și sunt mândru că ești aici. Îmi aduce aminte de cum era în război. Acum, continuă el sunând dintr-un clopoțel aflat pe birou, cum îți place cafeaua? Cu sau fără zahăr? În Turcia nu putem avea o discuție serioasă fără cafea sau rachiu, și e cam devreme pentru rachiu.

— Fără zahăr, spuse el.

Ușa din spatele lui Bond se deschise și Kerim mormăi ceva către omul din prag. După ce ușa se închise la loc, Kerim descuie un sertar, scoase o foaie și o puse în fața lui, trântindu-și mâna pe ea.

— Prietene, rosti el pe un ton grav, nu știu ce să spun despre acest caz. Se lăsă pe spate în scaun și își împreună mâinile pe ceafă. Te-ai gândit vreodată că munca noastră seamănă mult cu meseria unui regizor de film? De multe ori trimit oamenii în toate colțurile și sunt pregătit să regizez acțiunea. Apoi mai trebuie să iau în calcul cum o să fie vremea, cum sunt actorii și mai trebuie să fiu atent la accidentele care se pot petrece. Și ar mai fi un lucru care se întâmplă tot timpul când filmezi. Iubirea poate să apară oricând și să unească doi actori, așa cum s-a întâmplat acum. Pentru mine acesta este cel mai ciudat și încurcat factor din această ecuație dar și cel mai enigmatic. Oare fata aceasta e îndrăgostită de imaginea ta în mintea ei? Oare te va iubi și când o să te întâlnească? Vei reuși să-i oferi aceeași iubire astfel încât să o ademenești să vină în tabăra noastră?

Bond rămase tăcut. Se auzi o bătaie în ușă și un asistent intră cu două cești ovale din porțelan, ornamentate cu filigran aurit, le puse în fața celor doi bărbați și ieși. Bond sorbi din cafea. Era

foarte bună, dar groasă și plină de granule. Kerim dădu porția lui pe gât, își fixă o țigară în portțigaret și o aprinse.

— Dar nu avem ce face în privința acestei probleme de ordin amoros, continuă el, vorbind pentru el. Putem doar să așteptăm și să vedem ce urmează să se întâmple. Între timp, avem alte lucruri de rezolvat. Se aplecă în față și îl privi pe Bond cu ochi pătrunzători.

— Prietene, se întâmplă ceva în tabăra inamicilor. Nu e vorba doar de această încercare de a mă elimina. Sunt mult mai multe lucruri la mijloc. Știu câteva detalii, continuă el ridicându-și degetul arătător și plasându-l de-a lungul nasului, dar am asta. Bătu ușor cu degetul pielea moale a nasului, ca și cum ar fi mângâiat un câine. Acesta este un bun prieten de-al meu în care am încredere deplină. Bărbatul își coborî mâna pe masă și adăugă aproape șoptit: Dacă miza nu ar fi atât de mare, ți-aș spune să te întorci acasă, prietene. Este ceva aici de care trebuie să scapi.

Kerim se lăsă pe spate și vocea i se calmă, apoi râse forțat.

— Dar nu suntem niște babe și asta e meseria noastră. Așadar, să uităm de ce îmi spune nasul și să trecem la fapte. În primul rând, aș vrea să știu dacă mai e ceva ce trebuie să-ți spun sau ai toate informațiile? Fata nu a mai dat niciun semn de viață de când am trimis înștiințarea și nu mai am alte informații legate de ea. Dar poate ai vrea tu să mă întrebi câte ceva referitoare de întâlnirea mea cu ea.

— Vreau să știu un singur lucru, spuse Bond direct. Ce părere ai despre ea? Ai încredere în povestea ei sau nu? Mă refer la povestea ei despre mine. Nimic altceva nu mai contează. Dacă nu are o obsesie pentru mine, înseamnă că toată afacerea intră în impas și atunci totul ține de o schemă complicată MGB pe care încă nu o înțelegem. Ai crezut lucrurile pe care ți le-a spus? întrebă Bond nerăbdător.

— Ah, prietene, clătină din cap Kerim și își întinse brațele. Fix lucrul acesta m-am întrebat atunci și în continuare îmi pun aceleași întrebări. Dar cine poate să știe dacă o femeie spune adevărul sau nu? Ochii ei erau strălucitori – ochi mari și inocenți. Avea buzele umede și o gură superbă. Tonul vocii părea să ascundă frică, gândindu-se probabil la ce spune și ce face. Pumnii ei strânși erau albi. Dar oare ce-i ascunde inima? Kerim ridică brațele înspre cer. Doar Dumnezeu poate să știe acest

lucru. Apoi lăsă mâinile să-i cadă pe birou și se uită fix în ochii lui. Există o singură metodă să afli dacă o femeie te iubește sau nu, dar trebuie totuși să fii expert.

— Da, răspunse Bond ușor nesigur. Știu la ce te referi. Trebuie să mă culc cu ea.

• Capitolul 15: Istoria unui spion

Mai veni un rând de cafele, apoi încă unul, iar camera imensă se umplu de fumul țigărilor celor doi bărbați pe măsură ce analizau toate probele. După o oră nu rezolvaseră absolut nimic. Bond trebuia să elucideze misterul fetei și dacă povestea ei era în regulă, urma să o scoată din țară, cu tot cu acel aparat.

Kerim se oferi să rezolve problemele administrative. Ca prim pas, ridică receptorul telefonului, vorbi cu agentul său de călătorii și rezervă două locuri pentru toate cursele din săptămâna următoare – BEA, Air-France, SAS și Turkair.

— Iar acum trebuie să-ți procur un pașaport, spuse el. Unul singur e suficient. Fata poate să călătorească cu tine în calitate de soție. Unul dintre oamenii mei îți va face o poză și va găsi o fotografie a unei fete care seamănă cu ea. Ca idee, putem folosi o poză cu Greta Garbo din tinerețe. Cele două seamănă cât de cât. Poate să obțină una dintr-un ziar. Voi lua legătura cu Consiliul General. E un tip pe cinste, care mereu mă ajută în învârtelile mele. Pașaportul va fi gata în seara asta. Ce nume ai vrea să ai?

— Alege unul la întâmplare.

— Somerset. Mama e de acolo. David Somerset. Profesie: director de companie. Asta nu spune mare lucru. Iar fata? Să-i zicem Caroline. Are figură de Caroline. Un cuplu de tineri englezi pasionați de călătorii. În legătură cu fișa pentru finanțe, las-o în seama mea. O să arate că aveți optzeci de lire, în cecuri de călătorie, plus o chitanță de la bancă drept dovadă că ați schimbat cincizeci pe parcursul sejurului în Turcia. Nu-i interesează mare lucru. Ba chiar se bucură dacă cineva ar cumpăra vreun obiect din țara asta. O să declari că aduci rahat turcesc pentru niște prieteni din Londra. Dacă trebuie să pleci în

grabă, mă ocup eu de plata hotelului și de bagajele tale. Cei de la Palas mă cunosc destul de bine. Altceva?

— Nu-mi vine nimic în minte.

Kerim se uită la ceas.

— Acum e ora douăsprezece. E timpul ca mașina să te ducă înapoi la hotel. S-ar putea să ai deja un mesaj acolo. Să te uiți atent la lucrurile tale, să vezi dacă nu au fost verificate.

Kerim sună din clopoțel și comunică instrucțiunile asistentului, care îl asculta cu mare atenție și își înclina permanent capul în semn de aprobare. Kerim îl conduse pe Bond până la ușă și îi strânse cu putere mâna.

— Mașina va veni după tine din nou la prânz. Știu eu un loc la Halele de Mirodenii, spuse Kerim zâmbind. Îmi pare bine să lucrez împreună cu tine. Ne vom descurca de minune. Bărbatul întrerupse strânsoarea și continuă. Am multe lucruri de făcut și timpul nu e de partea mea. Poate că nu sunt cele mai potrivite, dar în orice caz, rânji el, *jouons mal, mais jouons vite*![16]

Asistentul, care părea să ocupe o poziție destul de importantă în organizația lui Kerim, îl conduse pe Bond înspre o altă ușă care dădea tot pe platforma ridicată. Capetele oamenilor de acolo erau în continuare plecate. Cei doi urmară un pasaj scurt, cu camere o parte și de alta, apoi asistentul intră într-una dintre ele. Bond se uită în jur și observă că se afla într-o cameră obscură dotată cu foarte multe rechizite. Zece minute mai târziu ajunse înapoi în stradă, unde îl aștepta mașina, se urcă în ea și Rolls Royce-ul porni înapoi pe același drum pe care venise.

Un alt portar era acum de serviciu la Kristal Palace, un bărbat mic și lingușitor, cu ochi vinovați și o față gălbuie. Acesta veni din spatele biroului cu mâinile împreunate slugarnic.

— *Efendi*[17], sincere regrete! Colegii mei v-au dus într-o cameră nepotrivită. Nu ne-am dat seama că sunteți prieten cu Kerim Bey. Lucrurile dumneavoastră au fost mutate în camera numărul 2. E cea mai bună cameră a hotelului. De fapt, continuă el cu o sclipire lacomă în ochi, este camera rezervată pentru cuplurile care vin aici în luna de miere. Confort maxim. Scuzele mele, Efendi. Cealaltă cameră nu este potrivită pentru oaspeți ca dumneavoastră. Omul își împreună mâinile și făcu o plecăciune.

---

[16] Să jucăm murdar, dar să jucăm repede. (fr.).

[17] Rang nobiliar și apelativ de politețe în lumea musulmană. (n. trad.).

Bond nu suporta să fie lingușit. Se uită fix în ochii portarului și spuse, privind în altă parte:

— Ah. Să văd camera. S-ar putea să nu-mi placă. Stăteam bine unde eram.

— Desigur, Efendi, replică acesta și îl conduse cu multe plecăciuni pe Bond până la lift. Dar, continuă el, instalatorii sunt în camera în care ați stat înainte. Sunt ceva probleme cu apa…

Liftul urcă aproximativ trei metri și se opri la primul etaj.

Ei bine, gândi Bond, chiar erau probleme cu apa. Și la o adică nu-l deranja să aibă cea mai bună cameră din hotel. Portarul descuie o ușă înaltă și se retrase un pas.

Bond era impresionat. Soarele intra în cameră prin cele două ferestre duble, care duceau înspre un mic balcon. Modelul de pe pereți era roz cu gri, o imitație de stil imperial, ușor spălăcit de trecerea timpului, dar în continuare elegant. Parchetul era acoperit de covoare fine Bokhara, iar un candelabru strălucitor atârna din tavan. Patul, plasat lângă peretele din dreapta, era absolut imens, iar o oglindă mare cu rame aurite acoperea aproape întreg peretele din spatele acestuia. (Bond era amuzat. Cameră pentru cuplurile aflate în luna de miere! Cu siguranță că trebuia să fie o oglindă și pe tavan.) Baia era perfect utilată, inclusiv bideu și cabină de duș. Trusa de bărbierit a lui Bond era frumos aranjată.

Portarul îl urmă pe Bond în dormitor și părăsi cu o plecăciune încăperea, văzându-și clientul mulțumit.

Și de ce nu ar fi fost? Bond se mai uită un pic în jur, inspectând cu atenție pereții și zona de lângă telefon și pat. De ce să nu accepte camera? De ce ar fi fost microfoane sau uși secrete în ea? Cu ce scop? Valiza lui stătea pe o banchetă lângă sertare. Bond se lăsă pe vine și examină lacătul. Nu existau zgârieturi. Puful pe care îl plasase în cataramă încă era acolo. Bond descuie valiza și își scoase trusa pe care o avusese lângă el în avion. Din nou nu existau semne că cineva i-ar fi scormonit prin bagaje, încuie valiza la loc și se ridică în picioare.

Se spălă, ieși din cameră și coborî scările. Nu primise niciun mesaj. Portarul mai făcu o plecăciune când îi deschise ușa mașinii. Oare ochii lui permanent vinovați ascundeau semnele unei conspirații? Bond se hotărî să nu-i pese. Orice ar fi fost, trebuia să-și joace cărțile până la capăt. Dacă mișcarea de

început fusese schimbul de cameră, cu atât mai bine. Jocul trebuia să înceapă cumva.

În vreme ce mașina gonea, Bond se gândi la Darko Kerim. Ce om potrivit pentru postul de șef al Secției T! Mărimea sa, în această țară plină de piperniciți care se ascund pe unde apucă, îi conferea autoritate, iar energia și dragostea lui pentru viață îl făceau să fie prieten cu toată lumea. De unde venise oare acest bărbat? Și cum de se angajase în slujba Serviciilor Secrete? Avea o personalitate rară, genul de om de care te atașai imediat. Bond nu credea în „cunoștințe” și era gata să-l adauge pe Kerim pe mica lui listă de aproximativ șase prieteni adevărați la care ținea ca la ochii din cap.

Mașina traversă din nou Podul Galata și se opri lângă arcadele Halelor de Mirodenii. Șoferul îl conduse pe niște trepte bătătorite și pătrunse în ceața densă de arome exotice, înjurând hamalii și cerșetorii care le ieșeau în cale la tot pasul. Ajunși la intrare, șoferul făcu stânga, lăsând în urmă forfota mulțimii și îi arătă lui Bond o mică arcadă în perete. Scările în spirală duceau în sus.

— Efendi, îl veți găsi pe Kerim Bey în camera cea mai îndepărtată din partea stângă. Trebuie doar să întrebați. Toată lumea îl cunoaște.

Bond urcă pe trepte și intră într-o mică anticameră unde un chelner, care nici măcar nu-l mai întrebă cum îl cheamă, îl conduse printr-un adevărat labirint de cămăruțe până în locul în care Kerim stătea la colțul unei mese plasate deasupra intrării în bazar. Kerim îl întâmpină gălăgios, fluturând un pahar plin cu gheață și un lichid lăptos.

— Prietene, aici erai! Trebuie să bei neapărat, acum, niște rachiu. Sigur ești obosit după cât te-ai plimbat și câte ai văzut.

Bărbatul strigă după chelner și îi dădu indicațiile necesare. Bond se așeză într-un scaun cu brațe foarte comod și luă paharul pe care i-l întinse chelnerul. Îl ridică spre Kerim și sorbi. Băutura era identică la gust cu uzo, iar Bond o dădu pe gât. Chelnerul apăru imediat și îi umplu paharul la loc.

— Iar acum să comanzi prânzul. În Turcia nu se mănâncă decât măruntaie gătite în ulei de măsline rânced. Cel puțin carnea de la Misir Carsarsi e de bună calitate.

Chelnerul le sugeră ce să comande, cu un rânjet în colțul gurii.

— Spune că astăzi Doner Kebab-ul e foarte bun. Eu unul nu-l cred, dar poate că spune adevărul. Kebabul are carne fragedă de miel cu orez, gătită pe cărbuni de lemn. Cu multă ceapă înăuntru. Sau poate preferi altceva? Un pilaf sau niște ardei din care se mănâncă aici? În regulă. Trebuie să începi cu câteva sardine preparate în pergament. Sunt numai bune, continuă Kerim și îi dădu indicații chelnerului. Apoi se lăsă pe spate și îi zâmbi lui Bond. Doar așa te poți purta cu nenorociții ăștia. Le place să fie înjurați și să li se dea ordine. Doar asta pot înțelege, așa se nasc ei. Această așa-zisă democrație îi termină. Vor sultani și războaie, vor să violeze femei și să se simtă bine. Matahale proaste cu costume în dungi și șepci de sport. Sunt niște nenorociți. Îți dai seama după cum arată. În fine, dracu' să-i ia. Ai noutăți?

Bond dădu din cap și-i spuse lui Kerim despre schimbarea camerei și despre valiza lui care nu fusese verificată.

Kerim dădu pe gât un nou pahar de rachiu și se șterse cu dosul palmei la gură. Apoi spuse exact ceea ce gândise Bond.

— Ei bine, jocul trebuia să înceapă cumva. Am mișcat puțin până acum și putem doar să așteptăm și să vedem ce urmează. Vom intra un pic pe teritoriul dușmanului după ce mâncăm. Cred că o să te intereseze. Stai liniștit, nimeni nu ne va observa. Vom merge prin subteran, râse Kerim încântat de istețimea sa. Iar acum haide să vorbim despre altceva. Cum îți place în Turcia? Nu, de fapt nu vreau să știu. Altceva?

Conversația lor fu întreruptă de chelner, care sosi cu primul fel de mâncare. Sardinele în pergament ale lui Bond aveau gust de sardine obișnuite. Kerim avea în fața lui un platou imens cu fâșii de pești cruzi. Bărbatul observă privirea interesată a lui Bond.

— Pește crud, spuse el. După ce mănânc asta îmi voi comanda carne crudă și salată de lăptuci, iar apoi voi savura un pahar mare de iaurt. Nu sunt excentric, dar la un moment dat m-am antrenat să devin luptător profesionist. E o meserie bună în Turcia. Publicul e înnebunit. Iar antrenorul meu insista să mănânc doar mâncare crudă. De acolo m-am obișnuit așa. Mie îmi face bine, gesticulă el cu furculița prin aer, dar nu mă prefac că pentru restul lumii ar fi la fel. Nu-mi pasă ce mănâncă oamenii atâta timp cât le cade bine. Nu suport să vad oameni care mănâncă sau beau în scârbă.

— De ce ai vrut să devii luptător? Cum ai ajuns în așa cercuri?

Kerim luă o fâșie de pește cu furculița și o rupse între dinți. Apoi dădu pe gât jumătate de porție de rachiu, își aprinse o țigară și se lăsă comod pe spate.

— Ei bine, zâmbi el cu amărăciune, am putea să vorbim despre mine dacă tot ai deschis subiectul. Oricum, sunt sigur că te întrebi cum a ajuns o matahală ca mine în serviciile secrete. Îți voi spune, dar pe scurt, pentru că povestea e lungă. Dacă te plictisești, poți să mă oprești. În regulă?

— Desigur, replică Bond, care își aprinse un Diplomate la rândul lui și se aplecă în față, sprijinindu-se în coate.

— M-am născut în Trebizonda, începu Kerim să vorbească, privind fumul țigării care se ridica în rotocoale spre cer. Am avut o familie mare, cu multe mame. Tatăl meu era irezistibil pentru femei și toate femeile au fantezii cu asemenea bărbați. În visele lor vor să fie ridicate pe umăr de un bărbat puternic și apoi violate de acesta într-o peșteră. Tata era un pescar foarte bun, faimos în toată zona Mării Negre. Specialitatea lui era peștele sabie, un pește foarte greu de prins, dar el se descurca tot timpul mult mai bine ca ceilalți pescari. Femeilor le place ca bărbații lor să fie eroi, iar tata era un fel de erou într-un colț al Turciei unde e o adevărată tradiție pentru bărbați să fie puternici. Tata era un tip mare, puternic dar și romantic, așadar, putea să aibă ușor orice femeie dorea. El le voia pe toate și uneori mai omora alți bărbați în luptă pentru ele. Evident că a avut mulți copii. Cu toții locuiam într-o casă dărăpănată locuibilă doar mulțumită eforturilor „mătușilor” noastre. Prin mătuși mă refer la un adevărat harem. Una dintre ele era o guvernantă englezoaică pe care tata a întâlnit-o la circ. S-au plăcut instantaneu și în acea noapte tata a luat-o cu el în barca lui de pescuit, a traversat Bosforul și s-a întors în Trebizonda. Nu cred ca ea să fi regretat vreodată decizia. Pentru ea, tata însemna absolut totul pe această lume. Imediat după război a murit, la șaizeci de ani. Copilul născut înaintea mea era al unei italience și fata l-a botezat Bianco. Avea pielea deschisă la culoare. Eu eram mai oacheș, așa că m-au botezat Darko. Eram cincisprezece copii în total și am avut o copilărie minunată. Mătușile noastre se certau și se băteau tot timpul, iar noi la fel. Era ca într-o tabără de țigani. Tata ne bătea pe toți când eram

obraznici, dar când eram ascultători se purta frumos cu noi. Poți înțelege o asemenea familie?

— La cum o descrii tu, pot.

— În orice caz, așa stă treaba. Am crescut aproape la fel de mare ca și tata, dar mult mai bine educat. Mama a avut grijă de acest lucru. Tata ne-a învățat doar să fim curați, să ne spălăm o dată pe zi și să nu ne fie rușine de nimic pe lumea asta. Mama m-a crescut să respect Anglia, dar asta e o altă poveste. Până la douăzeci de ani aveam deja propria mea barcă și îmi câștigam singur traiul. Dar eram un tânăr zbuciumat. Am plecat din casa părintească și m-am mutat într-un apartament cu două camere în zona portului. Voiam să pot aduce femei acasă fără să mă ascund de mama. Aici am avut ghinion. Într-o luptă cu niște țigani, chiar aici pe dealurile din spatele Istanbulului, am câștigat o fată din *Basarabia*. Țiganii m-au urmărit, dar am reușit să ascund fata pe barcă, cu toate că a trebuit să o lovesc înainte, astfel încât să-și piardă cunoștința. Când am ajuns în Trebizonda, fata încerca în continuare să mă ucidă, așa că am dezbrăcat-o și am legat-o cu un lanț de piciorul mesei. Când mâncam îi aruncam resturile sub masă, ca și cum ar fi fost un câine. Trebuia să învețe cine e stăpânul. Dar, înainte ca lucrul acesta să se întâmple, mama a făcut un lucru ieșit din comun pentru ea. A venit să mă viziteze fără să anunțe în prealabil. Voia să-mi spună că tata vrea să mă vadă și că e urgent. A găsit fata și pentru prima oară în viața ei a fost extrem de supărată pe mine. Supărată am spus? Era cu o falcă în cer și cu alta în pământ. Eram un netrebnic și îi era rușine să mă numească fiu. Fata trebuia dusă imediat la ai ei. Mama a adus haine de-ale ei de acasă, fata s-a îmbrăcat dar a refuzat să mă părăsească. Darko Kerim râse cu poftă. O lecție interesantă în psihologia femeii, urmă el, dragul meu prieten. Dar divaghez de la subiect. Câtă vreme mama încerca să o ajute și fata o înjura în schimb, eu vorbeam cu tata, care nu auzise de incidentul acesta și n-a aflat niciodată ce se întâmplase. Lângă tata mai era un bărbat, un englez înalt cu un bandaj peste un ochi. Vorbeau despre ruși. Englezul dorea să afle ce făceau rușii la graniță, ce se întâmpla în Batoum, pentru că flota lor și vasele petroliere erau doar la 70 de kilometri de Trebizonda. Urma să plătească bine de tot pentru informații. Eu știam engleză și rusă și eram atent la detalii, în plus, aveam o barcă. Tata a hotărât să lucrez pentru

acel englez care, dragul meu, era maiorul Daney, predecesorul meu ca șef al acestei secții. Iar restul – Kerim făcu un gest larg cu filtrul de la țigară – ți-l poți închipui și singur…

— Dar cum rămâne cu pregătirea ta ca să devii luptător profesionist?

— Ah, spuse Kerim, asta a fost ceva în plus. Turcii puteau să treacă granița doar cu circul. Rușii nu pot trăi fără circ, cam la asta se rezumă tot. Eu eram omul care rupea lanțuri și ridica greutăți cu dinții. Am luptat contra altor bărbați prin satele din Rusia. Iar unii dintre georgienii cu care m-am luptat erau de-a dreptul uriași. Din fericire majoritatea erau și proști, nu doar mari, așa că de regulă câștigam. După meciuri, la băute, tot timpul povesteam și bârfeam. Eu mă prefăceam că nu înțeleg nimic, din când în când mai întrebam ceva, ei râdeau de prostia mea și îmi spuneau răspunsul.

Al doilea fel de mâncare apăru în fața lor, adus de chelner, împreună cu o sticlă de Kavaklidere, un vin aspru caracteristic Balcanilor. Kebabul era bun și avea gust de șuncă prăjită și ceapă. Kerim mâncă un fel de friptură în sos tartar – un hamburger mare și plat, din carne bine tocată, garnisit cu ardei și arpagic, peste care fusese turnat gălbenuș de ou. Bărbatul insistă ca și Bond să guste, iar el cedă. Mâncarea, după spusele lui Bond, era delicioasă.

— Ar trebui să mănânci în fiecare zi așa ceva, spuse Kerim cu sinceritate. E o mâncare perfectă pentru oamenii care doresc să facă dragoste după aceea. Sunt multe exerciții pe care trebuie să le îndeplinești pentru același scop. Lucrurile acestea sunt importante pentru bărbați. Sau cel puțin sunt importante pentru mine. La fel ca tata, îmi place să am cât mai multe femei. Dar, spre deosebire de el, eu beau și fumez prea mult și lucrurile acestea nu merg mână în mână cu sexul. Nici munca pe care o prestez. Prea multă tensiune și prea multă gândire. Sângele circulă înspre cap și nu acolo ar trebui să se ducă. Dar sunt lacom atunci când vine vorba despre viață și fac prea multe lucruri în același timp. Într-o bună zi inima îmi va ceda, la fel cum s-a întâmplat și cu tata. Dar cel puțin eu voi fi murit de o boală, decent. Poate că îmi vor scrie pe mormânt „Omul acesta a murit pentru că a trăit viața prea din plin”.

Bond râse.

— Să nu pleci dintre noi prea curând, Darko. Lui M nu i-ar conveni așa ceva. Are o părere extraordinară despre tine.

— Serios? întrebă Kerim privindu-l în față, căutând parcă să vadă dacă era sincer. Apoi râse încântat. Atunci nu o să mor prea curând. Se uită la ceas și continuă. James, haide să mergem. Bine că mi-ai amintit de slujbă. Vom bea cafeaua la birou. Nu avem timp de pierdut. În fiecare zi la ora 14:30, rușii țin consiliul de război. Astăzi, noi doi le vom face onoarea de a fi prezenți la dezbaterile lor.

• Capitolul 16: Tunelul cu șobolani

Înapoi în biroul răcoros. În timp ce așteptau să vină cafeaua, Kerim deschise un sertar din perete și scoase de acolo două salopete albastre de inginer. Kerim se dezbrăcă și luă pe el o salopetă, apoi se încălță cu niște cizme de cauciuc. Bond își alese la rândul lui o salopetă și o pereche de cizme care îi veneau cât de cât.

Asistentul lui Kerim aduse pe lângă cafea două lanterne puternice pe care le puse pe masă. După ce acesta plecă din cameră, Kerim începu să vorbească.

— E unul dintre fiii mei – cel mai mare. Ceilalți din clădire sunt tot copiii mei. Șoferul și paznicul sunt unchii mei. Cea mai bună pază e asigurată de rudele de sânge. Și afacerea asta cu mirodenii e un alibi perfect. M m-a ajutat cu acest lucru. A vorbit cu niște prieteni de-ai lui din Londra și acum sunt principalul comerciant de mirodenii din Turcia. Mi-am achitat datoria față de M cu multă vreme în urmă. Copiii mei au acțiuni în afacere și duc vieți bune. De fiecare dată când avem o misiune secretă, aleg un băiat care e cel mai potrivit pentru misiunea în cauză. Fiecare dintre ei e antrenat în diverse domenii. Toți sunt isteți și curajoși iar câțiva dintre ei deja au ucis. Cu toții s-ar sacrifica pentru mine și pentru M. I-am învățat că doar Dumnezeu e mai presus de M, continuă Kerim, dar asta voiam să specific doar ca să te asigur că băieții sunt pe mâini bune.

— Nici nu mă gândisem la altceva, replică Bond.

Kerim râse, se aplecă și luă cele două lanterne și îi întinse una lui Bond.

— Acum să trecem la treabă.

Kerim se îndreptă spre biblioteca imensă și își duse mâna în spatele ei. Se auzi un păcănit și aceasta se dădu la o parte, alunecând în stânga, în spatele ei era o ușa mică, de culoarea peretelui. Kerim apăsă într-o parte a ușii, iar aceasta se deschise eliberând drumul către un tunel întunecat cu trepte din piatră. Un miros umed și neplăcut, cu o duhoare de animal, intră în cameră.

— Mergi tu primul, spuse Kerim. Coboară treptele până jos și așteaptă-mă. Trebuie să închid ușa.

Bond aprinse lanterna, păși pragul ușii și apoi coborî treptele cu atenție. Lumina lanternei îi permise să descopere zidurile jilave și, la șase metri dedesubt, clipocitul unei ape. Când Bond ajunse jos, observă că acea luminiță era un mic șuvoi de apă care curgea înspre un canal din centrul podelei, situate într-un tunel cu pereți vechi din piatră care făcea o curbă și urca înspre dreapta. În partea stângă tunelul cobora și, se gândi el, ieșea la suprafață undeva pe lângă Cornul de Aur. Mai departe de raza de acțiune a lanternei lui Bond se auzea în surdină un zgomot și sute de luminițe roșii se mișcau prin întuneric. Era la fel atât la urcare, cât și la coborâre. La aproximativ douăzeci de metri, pe ambele părți, mii de șobolani se uitau la Bond și îl miroseau. Bond își imagină cum mustățile lor se ridică ușor, dându-le la iveală dinții. Preț de o secundă, se gândi ce s-ar fi întâmplat dacă lanterna s-ar fi stricat.

Brusc Kerim apăru lângă el.

— Avem mult de urcat. Aproape un sfert de oră. Sper că-ți plac animalele, râse bărbatul, zgomotele făcute de el fiind amplificate în susul tunelului. Șobolanii se agitară și începură să tropăie. Din păcate, urmă el, nu avem ce să facem în privința șobolanilor și liliecilor. Sunt sute, chiar mii în fața noastră – forțele aeriene și cele terestre. Și trebuie să-i lăsăm în față. Spre finalul urcușului o să devină totul foarte aglomerat. Hai să începem urcușul. Aerul e bun și terenul e uscat, de ambele părți ale apei. Dar iarna vin inundațiile și atunci trebuie să ne punem costumele de scafandri. Ține lanterna astfel încât să-mi lumineze mie picioarele. Dacă-ți intră un liliac în păr, gonește-l cu mâinile. Nu prea cred să se întâmple una ca asta. Radarul lor funcționează bine.

Cei doi începură urcușul pe panta abruptă. Mirosul de șobolani și de lilieci era pătrunzător – un amestec de coteț de găini și grădină zoologică. Bond remarcă faptul că nu urma să scape de el decât peste câteva zile.

Liliecii erau agățați în ciorchine de tavan și din când în când, atunci când capetele bărbaților îi atingeau ușor, zburătăceau prin întuneric. În fața lor, pe măsură ce urcau, era o adevărată pădure de puncte roșii care sclipeau de ambele părți ale canalului central. Din când în când, Kerim lumina drumul mult în față, iar lumina se oprea pe un câmp gri plin de dinți albi strălucitori și mustăți care licăreau. Când se întâmpla acest lucru, șobolanii o luau razna și cei mai apropiați se cățărau pe ceilalți, încercând să evadeze. În același timp, alți șobolani veneau înspre ei și, pe măsură ce se adunau tot mai mulți înspre capătul tunelului, erau prinși din urmă de cohortele care veneau din spate.

Cei doi bărbați țineau lanternele în spate, până când, după un sfert de oră, ajunseră la destinație. În fața lor era o firidă din cărămizi proaspăt puse, într-o parte a peretelui tunelului. De o parte și de alta a firidei erau două bănci, iar în mijlocul lor atârna din tavan un obiect învelit cu o prelată.

Cei doi păși înăuntru. Câțiva metri mai în față și șobolanii ar fi fost cuprinși de isterie în masă. Din lipsă de spațiu, șobolanii ar fi ignorat luminile și s-ar fi năpustit înspre cei doi intruși, în ciuda lanternelor aprinse și a mirosului amenințător.

— Privește, spuse Kerim.

După un moment de tăcere, Bond remarcă faptul că, în fața lor, scârțâitul se oprise ca la comandă. Apoi, tunelul deveni brusc inundat de un val de corpuri mici și gri care chițăiau încontinuu. Șobolanii se întorceau, năvălind la vale. Minute întregi valul gri de șobolani continuă să curgă pe lângă firidă, până când numărul lor începu să scadă și doar rozătoarele bolnave sau rănite mai încercau să evadeze. Zgomotul făcut de hoarda de șobolani se diminuă tot mai mult, îndreptându-se către râu, până când tăcerea se lăsă peste tuneluri, ocazional întreruptă de un liliac care zbura bezmetic.

— Într-o bună zi, spuse Kerim, șobolanii ăștia or să moară. Atunci vom avea din nou o epidemie de ciumă în Istanbul. Uneori mă simt vinovat pentru că nu anunț autoritățile de tunelul acesta, ca să-l poată curăța. Dar nu pot face acest lucru

cât timp rușii sunt aici. Bărbatul indică din ochi tavanul de deasupra lor, apoi se uită la ceas. Mai sunt cinci minute, urmă el. Or să-și tragă scaunele și or să-și aranjeze documentele. Vor fi cu siguranță trei oameni de la MGB, sau unul dintre ei va veni din partea serviciilor de informații ale Armatei, GRU. Și încă trei. Doi au venit în urmă cu o seară, unul din Grecia, iar altul prin Iran. Al treilea om a ajuns luni. Habar n-am cine sunt și de ce au venit aici. Uneori mai apare fata, Tatiana, cu o înștiințare, iar apoi pleacă din cameră. Să sperăm că o vom vedea azi. Vei fi impresionat de ea.

Kerim se ridică și dădu în lături prelata, apoi o trase jos. Bond înțelese. Prelata acoperea partea de jos a unui periscop de submarin. Balamalele erau bine unse și luceau în întuneric.

— De unde naiba ai făcut rost de așa ceva? întrebă Bond amuzat.

— Marina turcească. Au avut un surplus în urma războiului, replică Kerim, dând senzația că nu dorește să mai intre în detalii. Acum, ramura Q din Londra încearcă să facă ceva cu drăcia asta încât să putem și auzi. Nu o să fie deloc ușor. Lentila de la capăt nu e mai mare decât o brichetă. Când o ridic, ajunge la nivelul podelei din camera lor. În colțul unde se ridică, am făcut în perete o mică deschizătură, ca o gaură de șoarece. Am făcut treabă bună. Odată, când am venit să arunc un ochi, primul lucru pe care l-am văzut a fost o capcană de șoareci imensă, cu brânză în ea. Cel puțin arăta imensă prin lentilă, râse Kerim. Dar nu mai avem suficient spațiu pentru a instala un dispozitiv pe lângă lentilă. Și nu avem cum să mai intrăm în cameră să mai improvizăm ceva pe acolo. Singura modalitate prin care am reușit să instalez chestia asta a fost să vorbesc cu prietenii mei de la Ministerul Afacerilor Publice să-i scoată pe ruși afară din casă pentru câteva zile. Povestea oficială a fost că tramvaiele care urcau dealul le zdruncinau fundația casei. A trebuit demarată o anchetă. M-a costat câteva sute de lire, dar cei de la minister au inspectat jumătate din casele de lângă aceasta și au declarat locul ca fiind sigur. Dar până atunci, familia mea și cu mine terminaserăm lucrările. Rușii au fost plini de suspiciuni. Presupun că atunci când s-au întors au verificat amănunțit absolut tot, căutând microfoane sau bombe. Dar nu mai putem apela la același truc. Dacă cei de la Q nu se gândesc la o soluție foarte inteligentă, trebuie să fiu mulțumit că pot să-i

spionez. Într-una din zilele care urmează vor scăpa informații utile. Vor interoga o persoană care ne interesează pe noi.

De-a lungul bazei periscopului, sus, pe firidă, se afla o grămadă de metal, de două ori mai mare ca o minge de fotbal.

— Ce e acolo? întrebă Bond.

— Jumătatea de jos a unei bombe. O bombă mare de tot. Dacă pățesc ceva sau dacă începe războiul cu Rusia, bomba aceasta va fi activată prin radio din biroul meu. E un lucru trist (Kerim nu arăta trist) că vor muri o grămadă de oameni inocenți, pe lângă ruși. Când circumstanțele cer acest lucru, nu mai contează cine ești.

Kerim lustruise de zor lentilele celor două spații pentru ochi, plasate între cele două mânere de la baza periscopului. Se uită la ceas și, aplecându-se, prinse mânerele și le aduse la nivelul bărbiei. Se auzi un zgomot și coada periscopului începu să urce spre acoperișul nișei. Kerim își aplecă capul, se uită prin lentile și manevră cu atenție mânerele până când putea să stea în picioare. Centră lentilele și se înclină înspre Bond.

— Sunt doar ei șase.

Bond veni mai aproape și preluă mânerele.

— Uită-te bine la ei, spuse Kerim. Eu îi știu dar ar fi bine să-ți întipărești fețele lor în memorie. În capul mesei stă directorul plenipotențiar, în stânga sa – oamenii din departamentul lui. În partea opusă sunt cei trei oameni noi. Ultimul, care pare a fi o persoană importantă, stă în dreapta directorului. Spune-mi dacă fac altceva în afară de a vorbi.

Primul impuls al lui Bond fusese să-i spună lui Kerim să nu facă atât de mult zgomot. Era ca și cum stătea în cameră cu rușii, într-un scaun în colț, ca o secretară care ia notițe. Lentilele mari și rotunde, făcute special pentru a putea observa avioanele sau navele inamice, îi permiteau să vadă o imagine ciudată – ca și cum ar fi fost un șoarece ce se uita la o pădure de picioare de sub masă, dar și la capetele care țineau de acele picioare. Directorul și cei doi colegi ai săi puteau fi văzuți clar – fețe serioase de ruși, ale căror trăsături Bond le observă atent. Fața directorului era ca de profesor – cu ochelari cu lentile groase, bărbie mare, frunte înaltă și părul rar pieptănat spre spate. În stânga lui era o față cioturoasă și pătrată, cu adâncituri pe fiecare parte a nasului, freză militărească și cu urechea stângă crestată. Al treilea membru permanent avea o față de armean

șmecher, cu ochi inteligenți de culoarea migdalelor și vorbea cu ceilalți. Fața lui părea că se preface a fi umilă, iar Bond remarcă dinți de aur în gura omului.

Pe ceilalți trei nu putea să-i vadă atât de bine. Erau întorși cu jumătate din spate înspre el și putea să vadă clar doar profilul celui mai apropiat, probabil mai mic în grad decât ceilalți. Acest bărbat avea de asemenea pielea tuciurie, părând a fi de undeva de prin sud. Era bărbierit neglijent pe bărbie, iar ochii aveau o privire tâmpă, ascunsă de o singură sprânceană groasă și neagră. Nasul era cărnos și plin de pori. Buza superioară se întindea deasupra unei guri posomorâte, iar bărbatul începea să aibă o bărbie dublă. Părul negru îi era tuns scurt de tot, astfel încât majoritatea părții din spatele gâtului părea albastră la culoare, până la vârfurile urechilor. Era o freză militărească, părul fiind tuns cu foarfecele. Bărbatul de lângă acesta avea un furuncul pe partea din spate a gâtului său îndesat, purta un costum albastru lucios și pantofi maronii, deschiși la culoare. Acesta stătuse nemișcat cât timp îl privise Bond și se pare că nici nu vorbea. Bărbatul mai în vârstă din dreapta directorului se lăsă pe spate și începu să vorbească. Avea o față puternică și colțuroasă, cu oase mari și o bărbie lungă, plus o mustață groasă asemănătoare cu cea pe care o purta Stalin. Bond putea vedea ochii gri și reci, ascunși sub sprâncenele stufoase, și fruntea teșită de sub părul sârmos gri-maroniu. Bărbatul acesta era singurul care fuma. Pufăia cu poftă dintr-o pipă micuță de lemn. Din când în când, mai scutura pipa în lături, astfel încât scrumul să cadă pe jos. Fața lui emana mai multă autoritate decât restul celor de la masă, iar Bond ghici că acesta era cineva de rang înalt, trimis de la Moscova.

Simți cum ochii începeau să-i obosească. Răsuci mânerele și privi în jurul mesei, atât de departe cât putea vedea prin gaura din perete. Nu observă nimic interesant – două dulăpioare verzi, un cuier pentru pălării pe care Bond văzu șase pălării asemănătoare, marca Homburg, și un bufet pe care stătea o carafă imensă cu apă și câteva pahare. Bond opri cercetarea, făcu un pas înapoi și începu să-și frece ochii.

— Dacă am putea să-i auzim, spuse Kerim dând din cap cu tristețe, ar fi fantastic!

— Da, așa e, căzu de acord cu el Bond. Ne-ar rezolva o grămadă de probleme. Apropo, Darko, care e povestea tunelului? De ce a fost construit?

Kerim se aplecă, se uită rapid prin periscop, apoi se ridică la loc.

— E un canal de scurgere din Sala Coloanelor, spuse el. Sala Coloanelor e obiectiv turistic acum. E situată pe culmile Istanbulului, pe lângă Sfânta Sofia. În urmă cu o mie de ani a fost construită pe post de refugiu, pentru cazul unui asediu. E un palat subteran imens, lung de 100 de metri și lat de 50. A fost făcut ca să poată cuprinde milioane de metri cubi de apă și redescoperit în urmă cu 400 de ani de un om pe nume Gyllius. Într-o zi m-am apucat să citesc despre el și despre descoperirea lui. Spunea că a fost umplută iarna printr-o țeavă care scotea un zgomot infernal. M-am gândit că poate mai există o altă țeavă imensă prin care să se dreneze rapid în cazul în care orașul era cucerit. Am mers la Sala Coloanelor, am mituit paznicul și am vâslit pe lângă coloane, într-o noapte, împreună cu unul dintre băieții mei. Am cercetat zidurile cu ajutorul unui ciocan și al unei sonde acustice. Într-un final, în locul în care ne așteptam să fie, peretele suna gol. Am mai dat niște bani la Ministerul Afacerilor Publice și am închis tot locul pentru o săptămână – „pentru curățenie”. Echipa mea a început să lucreze, continuă Kerim, care se aplecă încă o dată, ca să mai arunce o privire prin periscop, iar apoi continuă. Am săpat în peretele care era deasupra nivelului apei și am găsit o arcadă. Aceasta era începutul unui tunel. Am intrat în tunel și am continuat să cercetăm. A fost destul de interesant, pentru că nu știam unde urma să ieșim. Desigur, am coborât sub deal – sub Strada Cărților, unde e sediul rușilor, și am ieșit pe lângă Cornul de Aur, lângă Podul Galata, la douăzeci de metri distanță de depozitul meu. Așadar, am umplut gaura făcută în Sala Coloanelor și am început să săpăm din colțul meu. Asta a fost cu doi ani în urmă. După un an de muncă, am ajuns fix sub ruși, râse Kerim. Presupun că într-o zi își vor schimba locația birourilor, dar până atunci sper ca altcineva să fie șeful Secției T.

Kerim se aplecă iarăși deasupra periscopului. Bond observă că rămăsese brusc împietrit.

— Repede, se deschide ușa, spuse grăbit Kerim. Haide, o să vină fata!

• Capitolul 17: Timp mort

Era ora șapte seara, în aceiași zi, iar James Bond se afla înapoi la hotel. Făcuse o baie fierbinte și apoi un duș rece. Se gândi că măcar reușise să elimine mirosul de animale de pe pielea sa.

Stătea doar în chiloți lângă una din ferestrele camerei sale, sorbind vodcă cu gin și uitându-se înspre apusul soarelui de deasupra Cornului de Aur. Dar ochii lui nu erau atenți la spectacolul de lumini aurii și roșii care se desfășura în spatele minaretelor sub care o văzuse pentru prima oară pe Tatiana Romanova.

Se gândea la fata înaltă și frumoasă care intrase grațioasă în cameră, cu o hârtie în mână. Se oprise lângă director și îi înmânase hârtia. Toți bărbații se uitaseră la ea, fata se înroșise și își coborâse privirea în podea. Oare ce însemnase expresia de pe fețele bărbaților? Era mai mult ca privirea normală pe care o are un bărbat când se uită după o fată frumoasă. Păreau curioși. Era de înțeles. Voiau să știe ce era cu înștiințarea și de ce erau întrerupți în mijlocul ședinței. Dar mai era ceva? O priveau cu dispreț și cu superioritate – așa cum s-ar uita la o prostituată.

Fusese o scenă bizară, enigmatică, în cadrul unei organizații paramilitare extrem de bine organizate și disciplinate. Aceștia erau ofițeri în exercițiu, fiecare dintre ei fiind atent la ceilalți, iar fata făcea doar parte din echipă, avea gradul de caporal, iar acum își vedea de treabă. De ce se uitaseră toți cu acea privire curioasă – ca și cum ar fi fost un spion prins care urma să fie executat? Oare o bănuiau? Se dăduse de gol? Dar acest lucru păru tot mai puțin probabil pe măsură ce scena din cameră continuă. Directorul citi înștiințarea, iar toți ceilalți de la masă își mutară privirea înspre el. Apoi spuse ceva, probabil repetând textul de pe foaie, iar ceilalți îl priviră neinteresați, ca și cum nu le păsa de problemă. Directorul se uită apoi la fată, iar oamenii de la masă îi urmară privirea. El spuse ceva, cu o expresie prietenoasă, încurajatoare. Fata dădu din cap și răspunse scurt. Bărbații de la masă păreau deja interesați. Directorul spuse un cuvânt cu semnul întrebării la final, fata roși și dădu din cap în semn de acord. Ceilalți bărbați zâmbiră încurajator, poate cu puțină viclenie, dar în conformitate cu directorul lor. Niciun fel de suspiciune. Niciun fel de acuze. Scena se termină cu câteva

propoziții spuse de către director, la care fata păru să răspundă cu „Da, domnule”, după care Tatiana se întoarse și ieși din cameră. După ce închise ușa, directorul spuse ceva cu o expresie plină de ironie pe față, iar ceilalți bărbați izbucniră în râs, fețele lor devenind din nou încântate – ca și cum s-ar fi spus un cuvânt obscen. Apoi cu toții se întoarseră la muncă.

Încă de când urcaseră înapoi prin tunel, iar apoi în biroul lui Kerim, unde discutaseră despre cele văzute, Bond încercase să găsească o soluție pentru această problemă care îl înnebunea, iar acum se uita la apusul soarelui, în continuare fără niciun răspuns. Își termină băutura și își mai aprinse o țigară și mintea îi fugi din nou spre fată. Tatiana Romanova. Din dinastia Romanov. Într-adevăr, gândi el, fata arăta ca o prințesă din Rusia, sau cel puțin ca imaginea tradițională a unei prințese. Era înaltă, corpul bine lucrat și se mișca grațios. Părul ei cădea până pe umeri, iar fața ei *à la* Greta Garbo inspira atât autoritate cât și seninătate. Contrastul dintre ochii ei inocenți, mari și albaștri și buzele roșii era ușor de observat. Și modul în care lăsa genele să-i cadă peste ochi. Să fi fost toate aceste lucruri rușinarea specific unei virgine? Bond se gândi că nu era cazul. Sânii ei fermi și modul în care își mișca picioarele dădeau de înțeles că nu, că trupul fetei știe foarte bine ce poate. Judecând după ce văzuse, putea oare el să creadă că această fată era în stare să se îndrăgostească de o fotografie și de un dosar? Cum ar fi putut să-și dea seama? O asemenea fată trebuie să fi fost romantică. Ochii ei erau visători, iar la vârsta de 24 de ani mașinăria sovietică încă nu reușise să-i elimine acel sentiment. Sângele ei de Romanov ar fi putut să o facă să tânjească după altfel de bărbați, diferiți de stereotipul ofițerului modern rus pe care putea ea să-l întâlnească – neînduplecat, rece, mecanic, isteric și incredibil de monoton, asta datorită educației partidului.

Putea să fie adevărat. Nimic din privirea ei nu-i dădea de înțeles că fata ar fi mințit. Bond chiar dorea să fie adevărat. Telefonul sună și îi întrerupse gândurile.

— Kerim aici. Ai ceva noutăți?

— Nu.

— Atunci voi veni să te iau la ora 8.

— Voi fi gata.

Bond puse receptorul în furcă și începu să se îmbrace. Kerim fusese strict în ceea ce privea seara. Bond dorise să rămână în camera de hotel și să aștepte un semn de la fată – o înștiințare, un telefon, orice era posibil, dar Kerim nu căzuse de acord cu el. Fata fusese hotărâtă în ceea ce privește ora și locul. Nu ar fi fost bine ca Bond să pară prea maleabil la dorințele ei.

— Psihologia ta e greșită, prietene, insistase Kerim. Fetelor nu le place ca bărbatul să joace exact cum vor ele. Nu i-ar conveni deloc dacă tu ai fi brusc dispus să-i faci pe plac în orice privință. Judecând după cum arăți și după dosarul tău, ea se așteaptă ca tu să te porți relativ indiferent – chiar ușor impertinent. Ea vrea acest lucru. Vrea să te cucerească, vrea să-ți fure un sărut, clipi Kerim ușor amuzat. Ea s-a îndrăgostit de o imagine a ta, deci tu trebuie să te comporți ca acea imagine.

Bond ridică din umeri.

— În regulă, Darko. Cred că ai dreptate. Ce sugerezi?

— Comportă-te absolut normal. Pentru moment, du-te acasă, spală-te și bea ceva. Vodca locală e destul de în regulă dacă o amesteci cu apă tonică. Dacă nu se întâmplă nimic până atunci, vin să te iau la ora opt. Vom cina la un țigan, prieten cu mine. Îl cheamă Vavra. E șeful unei șatre și oricum trebuie să-l văd în această seară. E unul dintre cei mai utili oameni pentru mine și momentan încearcă să afle cine a vrut să mă ucidă. Unele dintre fetele lui vor dansa pentru tine, dar nu sugerez să duci această mică distracție mai departe. Trebuie să ții garda sus. Vorba aceea, „Odată rege, ești rege pentru totdeauna. Dar odată cavaler e destul![18]”

Bond zâmbi amuzat, moment în care sună telefonul. Era doar anunțul că îi venise mașina. Era recepția, anunțând sosirea mașinii. Coborî scările, recunoscând totuși în sinea lui că era ușor dezamăgit.

Mașina urca dealul îndepărtat prin cartierele sărace de deasupra Cornului de Aur, când șoferul își întoarse capul și spuse ceva pe un ton neutru. Kerim îi răspunse monosilabic.

— Spune că ne urmărește un scuter Lambretta. Oamenii fără fețe. Nu ne deranjează deloc. Atunci când doresc, pot să-mi țin secrete absolut toate drumurile. De multe ori băieții ăia mi-au urmărit mașina când pe bancheta din spate se afla doar un

[18] Joc de cuvinte intraductibil: *once a knight* („odată cavaler”, eng.) este pronunțat la fel ca *once a night,* („o dată pe noapte”).

manechin. O mașină care îți sare în ochi poate să fie utilă. Ei știu că acest țigan e un prieten de-al meu, dar nu cred că înțeleg de ce. Nu strică să-i lăsăm să vadă că în noaptea aceasta vrem doar să ne destindem. Orice altceva ar fi suspect, în afară de o noapte de sâmbătă petrecută cu un prieten din Anglia.

Bond se uită în spate și privi străzile aglomerate. În spatele unui tramvai oprit se putea observa un scuter, care încerca să se ascundă ajutându-se atât de tramvai, cât și de un taxi. Bond își întoarse capul și se gândi la cum se ocupă rușii de centrele lor – cu fonduri nelimitate și cu cea mai bună aparatură la dispoziție –, în timp ce serviciile secrete britanice îi plasau alături de oameni aventuroși, plătiți prost, precum Kerim, care îl ajuta cum putea cu Rolls Royce-ul lui de mâna a doua și cu familia sa. Cu toate acestea, Kerim se descurca de minune în Turcia. Poate că până la urmă omul potrivit era mai bun decât mașinăria potrivită.

La opt și un sfert se opriră la jumătatea drumului care trecea peste un deal de lângă suburbiile Istanbulului, la o cafenea în aer liber, destul de urâtă și murdară, cu câteva mese goale întinse pe trotuar. În spatele ei, deasupra unui perete din piatră, se puteau vedea vârfurile copacilor. Cei doi coborâră și Rolls Royce-ul se îndepărtă de ei. Așteptară să vadă dacă Lambretta mai apare, dar zumzetul motorului de scuter se oprise și făcuse cale întoarsă. Șoferul era un bărbat mic și îndesat, care purta ochelari de motociclist.

Kerim îl conduse pe Bond printre mese și în interiorul cafenelei. Localul părea să fie gol, dar brusc un om se ridică din spatele barului, ținând o mână sub tejghea. Când văzu cine intrase în bar – îi zâmbi lui Kerim, iar apoi se auzi un zgomot, ca și cum un obiect metalic ar fi căzut pe podea. Omul ieși din spatele tejghelei și îi conduse pe cei doi prin ușa din spate, traversară pietrișul de acolo până când ajunseră în fața unei uși construite în peretele înalt. Bărbatul bătu în poartă, aceasta se deschise și cei trei intrară.

În spatele ușii se afla o livadă cu mese din lemn îngrămădite sub copaci. În centrul acesteia se afla un ring de dans. În jurul lui erau niște stâlpi care în mod normal ar fi trebuit să lumineze, iar în dreapta sa vreo douăzeci de oameni de toate vârstele stăteau la o masă lungă. Înainte mâncaseră, dar acum stăteau toți cu tacâmurile pe masă, uitându-se înspre ușă. Câțiva copii

se jucaseră prin iarba din spatele mesei, dar acum și ei erau tăcuți și urmăreau ce se întâmpla. Luna mare de pe cer strălucea puternic, făcând umbre sub fiecare copac.

Kerim și Bond înaintară, iar bărbatul din capul mesei spuse ceva către restul oamenilor. Apoi se ridică și le ieși în întâmpinare. Ceilalți oameni se întoarseră la mâncare, iar copiii reîncepură să se joace. Bărbatul îl primi pe Kerim destul de rezervat. Stătu în picioare câteva minute, explicându-i ceva lui Darko, care asculta atent, ocazional întrebând câte ceva. Țiganul era un bărbat masiv, îmbrăcat cu haine tradiționale din Macedonia – o cămașă albă cu mâneci lungi, pantaloni largi și ghete din piele. Părul lui era lung și încâlcit. Mustața sa imensă aproape că îi acoperea buzele roșii pline. Nasul său bolnăvicios era încadrat de ochi cruzi.

Luna își trimitea razele pe bărbia ascuțită a țiganului și pe obrajii săi înalți. Mâna lui dreaptă, cu un inel pe degetul mare, ținea mânerul unui pumnal cu lamă scurtă, vârât într-o teacă din piele împodobită cu filigran de argint. Țiganul termină ce avea de spus. Kerim rosti la rândul său câteva cuvinte drept replică, complimentându-l pe Bond, întinzându-și mâna spre el ca și cum l-ar fi prezentat în direct. Țiganul păși înspre Bond și îl privi cu atenție, apoi se aplecă brusc în fața lui. Bond întoarse gestul, iar țiganul zâmbi diabolic și îi spuse ceva lui Kerim. Darko râse și se întoarse cu fața înspre Bond.

— Spune că dacă vreodată vei rămâne fără lucru, să vii la el. O să-ți ofere o slujbă – să-i îmblânzești femeile și să ucizi pentru el. Ți-a făcut un compliment extraordinar pentru un străin. Ar trebui să-i răspunzi ceva.

— Spune-i că nu-mi pot imagina cum ar avea nevoie de ajutor în această privință.

Kerim traduse, iar țiganul zâmbi politicos. Mai spuse câteva cuvinte și se întoarse spre masă bătând puternic din mâini. Două femei se ridicară și veniră spre el. Le spuse ceva pe un ton tăios, acestea reveniră la masă doar ca să ia un vas mare din ceramică și dispărură printre copaci.

Kerim îl luă pe Bond de braț și îl trase deoparte.

— Nu am venit într-un moment bun. Restaurantul e închis. Au probleme de familie pe care trebuie să le rezolve urgent, între ei. Dar sunt un prieten vechi de-al lui și am fost invitați la cină. Va fi dezgustătoare, dar am cerut să avem rachiu. Apoi putem

să privim – dar să nu ne amestecăm. Prietene, sper că înțelegi, continuă Kerim strângându-l mai puternic de braț pe Bond. Orice o să vezi aici, să nu spui nimic și să nu te miști. Tribunalul lor a luat o hotărâre și acum trebuie să împartă pedepsele – pedepsele lor. E o problemă care ține de dragoste și gelozie. Două fete din șatra lor sunt îndrăgostite de unul dintre fii. Aerul morții plutește în aer. Fiecare dintre ele a amenințat că o va ucide pe cealaltă pentru băiat. Dacă băiatul alege o fată, cea rămasă jură că îi va ucide pe amândoi. E un adevărat impas, iar șatra e măcinată de certuri. Așadar, fiul a fost trimis undeva departe, printre dealuri, iar cele două fete trebuie să se lupte în seara aceasta – până la moarte. Băiatul a fost de acord să o primească pe cea învingătoare. Femeile sunt încuiate acum în caravane diferite. Va fi un spectacol fantastic, dar nu pentru oricine. E un privilegiu fantastic faptul că putem asista la așa ceva. Înțelegi, nu? Suntem străini aici. Să lași acasă bunele maniere, să nu intervii, altfel ne vor ucide.

— Darko, replică Bond, am un prieten francez, un bărbat pe nume Mathis, care e șeful serviciului de informații francez. El mi-a spus odată: „*J'aime les sensations fortes*”[19]. Îi împărtășesc părerile și nu te voi face de râs. Una e când un bărbat se bate cu o femeie, dar când două femei se luptă, e cu totul altceva. Dar cum rămâne cu bomba care ți-a nimicit biroul? Ce a spus în legătură cu acel lucru?

— A fost liderul oamenilor fără fețe. Chiar el a pus bomba acolo. Au venit cu barca pe Cornul de Aur, s-a urcat pe o scară și a lipit bomba de perete. A avut ghinion că nu m-a prins. Operațiunea lor a fost bine gândită. Bărbatul e un gangster bulgar „refugiat”, pe nume Krilencu. Voi avea o mică întâlnire cu el. Habar n-am de ce vor să mă ucidă, dar nu pot tolera astfel de neplăceri. Poate mă gândesc mai târziu ce măsuri voi lua. Știu unde locuiește. În orice caz, presupunând că Vavra știa răspunsul, i-am spus șoferului să se întoarcă cu echipamentul necesar.

O fată frumoasă, îmbrăcată cu o rochie demodată de culoare neagră, cu salbe de aur la gât și aproximativ zece brățări subțiri din aur la fiecare încheietură, veni înspre ei de la masă și se aplecă în fața lui Kerim. Îi spuse ceva, iar Kerim replică.

---

[19] „Îmi plac senzațiile tari” (fr.).

— Suntem invitați la masă. Sper că te descurci să mănânci cu degetele. Văd că toată lumea e îmbrăcată cu hainele cele mai bune în această seară. Fata asta... merită să o iei de nevastă. Vezi cât aur are pe ea? E zestrea ei.

Cei doi bărbați se îndreptară înspre masă. Două locuri fuseseră eliberate, în stânga și dreapta bulibașei. Kerim salută politicos lumea, care îi răspunse dând din cap. Cei doi se așezară. În fața lor erau niște farfurii mari pline cu ostropel, mirosind a usturoi, sticle pline cu rachiu, ulcioare de apă și niște pahare ieftine. Pe masă mai erau destule sticle neîncepute pline cu rachiu. Kerim se întinse după sticla sa, își turnă până umplu paharul pe jumătate și toată lumea îi urmă gestul. Kerim adăugă apă și ridică paharul. Bond făcu la fel. Kerim ținu un discurs scurt și vehement, toată lumea ridică paharele și băură. Atmosfera se destinse un pic. O femeie în vârstă de lângă Bond îi întinse acestuia o franzelă lungă și îi spuse ceva. Bond zâmbi și îi mulțumi, apoi rupse o bucată și îi întinse pâinea lui Kerim, care scormonea cu degetele prin ostropel. Kerim luă pâinea cu o mână și în același timp își îndesă în gură, folosind cealaltă mână, o bucată mare de carne.

Bond se pregătea să mănânce, când Kerim șopti pe un ton ferm:

— Cu mâna dreaptă, James. Mâna stângă e folosită doar pentru un singur lucru în această comunitate.

Bond își opri mâna stângă în aer și o îndreptă spre cea mai apropiată sticlă de rachiu. Își turnă jumătate de pahar și începu să mănânce cu mâna dreaptă. Ostropelul era delicios, dar fierbinte. Bond tresărea de fiecare dată când își băga degetele în el. Toată lumea îi privea cum mănâncă și din când în când bătrâna își introducea degetele în tocana lui Bond ca să-i aleagă bucățile mai bune.

După ce terminară de mâncat, cineva aduse un vas de argint plin cu apă, în care pluteau petale de trandafiri și îl plasă între Kerim și Bond. James își spălă mâinile și bărbia, se întoarse către gazda lor și îi mulțumi cu un mic discurs pe care Kerim îl traduse. Toată masa murmură în semn de apreciere. Bulibașa se înclină înspre Bond și spuse, după traducerea lui Kerim, că ura toți străinii în afară de Bond, pe care era mândru să-l numească prieten. Apoi bătu din palme, toată lumea se ridică de la masă și începură să aranjeze băncile în jurul ringului de dans.

Kerim se apropie de Bond și îl trase deoparte.

— Cum te simți? Urmează să vină cele două fete.

Bond dădu din cap în semn de încuviințare. Se simțea bine. Peisajul era superb și încântător – cu luna albă strălucind pe figurile oamenilor care stăteau acum pe bănci, bijuteriile din aur licărind de fiecare dată când cineva își schimba poziția, și cu copacii tăcuți care păzeau grădina ascunși în umbre.

Kerim îl duse pe Bond înspre banca unde bulibașa stătea singur și se așezară lângă acesta.

O pisică neagră cu ochi verzi apăru în peisaj și merse încet înspre copiii care stăteau tăcuți ca și cum ar fi așteptat să vină cineva să le predea o lecție de dans. Pisica se așeză și începu să-și lingă blana de pe piept. Un cal necheză din spatele peretelui înalt și doi dintre țigani își întoarseră capul înspre sursa zgomotului ca și cum ar fi înțeles ce le spunea animalul. Un clopoțel de bicicletă se auzi dinspre drum, semn că cineva se apropia. Tăcerea fu întreruptă de clinchetul lacătului. Ușa se deschise brusc, lovindu-se de perete și două fete, scuipând și luptându-se ca două pisici furioase, se prăbușiră prin iarbă și apoi în ring.

• Capitolul 18: Senzații tari

Vocea bulibașei se auzi în toată grădina iar fetele întrerupseră lupta lor pentru moment și se plasară lângă acesta, privindu-l. Țiganul începu să vorbească pe un ton aspru.

Kerim își acoperi gura cu mâna și începu să-i șoptească lui Bond.

— Vavra le spune că aceasta este o șatră mare și din cauza lor au loc aceste neînțelegeri. Mai spune că nu ar trebui să se urască între ele, ci să-și păstreze ura pentru cei care nu fac parte din șatră. Ura creată trebuie să dispară pentru ca șatra să poată trăi în liniște și pace. Trebuie să se lupte. Dacă aceea care pierde nu e ucisă, va fi exilată pentru totdeauna. Această pedeapsă este ca o condamnare la moarte. Acești oameni vor muri în afara șatrei lor. Nu pot trăi în lumea noastră. Vor fi ca niște animale sălbatice pedepsite să trăiască într-o cușcă.

În timp ce Kerim îi vorbea, Bond se uita atent la cele două feline furioase din centrul ringului. Ambele aveau pielea închisă la culoare, păr negru și aspru care le cădea pe umeri și erau îmbrăcate cu haine jerpelite, pe care le poți asemăna cu îmbrăcămintea negrilor săraci – cămăși maronii pline de petice. Una era mai solidă decât cealaltă și evident mai puternică, dar părea extrem de furioasă și înceată. Era frumoasă ca o leoaică, iar ochii ei aveau un licăr roșiatic ascuns de pleoapele groase. Femeia stătea în picioare și îl asculta nerăbdătoare pe Vavra. Ar trebui să câștige, gândi Bond. E ceva mai înaltă și e mai puternică.

Dacă această fată era o leoaică, cealaltă era o panteră – micuță și rapidă, cu ochi ageri care scrutau împrejurimile și cu mâinile încordate ca niște gheare. Musculatura picioarelor ei frumoase era ca a unui bărbat și, spre deosebire de cealaltă fată, avea sânii mici. Arăta ca o fată periculoasă, gândi Bond. Sigur va lovi prima, fiind prea rapidă pentru adversara ei.

Predicția lui Bond se dovedi a fi greșită. Imediat ce Vavra își termină discursul, fata mai masivă, Zora, după cum îi șoptise Kerim, lovi în lateral cu piciorul fără să mai țintească și o nimeri în stomac pe adversara ei. Fata micuță se împletici și mai primi o lovitură cu pumnul în tâmplă, care o aruncă pe podeaua de piatră.

— Oh, Vida! se văicări o bătrână din mulțime. Dar nu ar fi trebuit să-și facă griji. Bond putea să observe că Vida se prefăcea că-și pierduse suflarea, zăcând pe podea. Fata ținea mâna îndoită în dreptul capului, dar Bond putea să-i vadă ochii sclipind când Zora își aruncă piciorul înainte să o lovească între coaste.

Vida își întinse mâinile, prinse glezna Zorei și o atacă brusc, ca un șarpe. Zora urlă de durere și încercă să-și smulgă piciorul de acolo, dar era prea târziu. Cealaltă fată se ridicase deja într-un genunchi, iar apoi în ambele picioare în timp ce ținea în mâini piciorul Zorei, care se prăvăli apoi la podea. Rămase acolo neclintită preț de o secundă, iar Vida, mârâind ca un animal, se aruncă pe ea.

Dumnezeule, ce sălbatică, gândi Bond. Lângă el, Kerim respira printre dinți, urmărind lupta.

Dar fata mai înaltă se apără cu coatele și cu genunchii și reuși să o arunce pe Vida în lături. Se ridică în picioare cu greu și se

îndepărtă un pic, cu buzele întredeschise și cu cămașa ruptă atârnând peste corpul ei superb. Atacă imediat cu mâinile întinse și, când Vida sări în lături, Zora îi prinse gulerul cămășii și îi rupse manșetele. Imediat Vida se răsuci și o lovi cu pumnii și cu genunchii pe Zora. Dar lupta corp la corp fusese o greșeală. Brațele puternice ale Zorei se încleștară în jurul fetei mai mici, blocându-i mâinile, astfel încât să nu poată ajunge la ochii ei. Încet-încet Zora începu să o strângă în brațe, în timp ce Vida dădea din picioare și din genunchi fără prea mult folos.

Bond se gândea că acum Zora nu are cum să nu câștige. Tot ce trebuia să facă era să se lase cu toată greutatea peste cealaltă fată. Vida urma să cadă și să se lovească cu capul de podea, iar atunci Zora putea să facă tot ce voia. Dar brusc Zora începu să urle. Bond observă capul Videi înfipt între sânii Zorei. Dinții ei începură să muște. Zora slăbi strânsoarea, încercând să o prindă pe Vida de păr, dar acum mâinile fetei mai mici erau libere și începură să o lovească din răsputeri.

Fetele se zgâriau ca două pisici, trupurile lor sclipind de sudoare, cu hainele aproape smulse de pe ele. Sânii Zorei nu mai erau acoperiți de petice și sângele era deja vizibil. Cele două se urmăreau una pe cealaltă, ambele bucuroase că reușiseră să scape din momentele grele și pe măsură ce se învârteau, își rupseră ultimele bucăți din haine și le aruncară în public. Bond își ținu răsuflarea când văzu corpurile lor goale și strălucitoare și putu să simtă tensiunea care punea stăpânire pe Kerim. Oamenii păreau să se fi apropiat mai mult de cele două luptătoare. Razele lunii se oglindeau în ochii lor strălucitori și fetele gâfâiau din greu. Se roteau în continuare, cu dinții strânși și gemând. Lumina le expunea sânii și abdomenele, iar picioarele lor lăsau urme de transpirație pe dalele albe de piatră. Din nou Zora, fata mai masivă, atacă prima. Ea sări înspre Vida cu brațele întinse ca un luptător profesionist. Dar Vida era pregătită. Piciorul ei drept zvâcni cu o mișcare de *coup de savate*[20], și o izbi din plin pe Zora, care icni de durere. Vida o lovi în stomac cu celălalt picior și se aruncă direct înspre ea. Mulțimea fremăta când Zora căzu în genunchi. Fata încercă să-și protejeze fața cu mâinile, dar era deja prea târziu. Vida apăruse lângă ea și o prinsese de încheieturi, lăsându-se pe ea cu toată

[20] Lovitură de savat (fr.). Savat-ul este un sport defensiv practicat din secolul al XIX-lea în Franța.

greutatea corpului, cu gura deschisă pregătită să o muște de gât.

BUUM!

Zgomotul risipi tensiunea din aer. O flacără risipi întunericul din spatele ringului și o bucată din zid zbură pe lângă urechea lui Bond. Brusc toată grădina era cuprinsă de oameni care fugeau, iar bulibașa se furișa printre pietre cu pumnalul scos din teacă. Kerim îl urma cu pistolul în mână. Țiganul trecu pe lângă cele două fete care stăteau cu ochii bulbucați și tremurând de frică, urlă ceva, iar ele se ridicară și fugiră înspre copaci, acolo unde femeile și copiii deja se retrăseseră.

Bond își ținea pistolul în mână, ușor nesigur, și îl urma pe Kerim înspre bucata spartă din zid, gândindu-se ce naiba se întâmplase.

Pe petecul de iarbă dintre ringul de dans și spărtura din zid se luptau într-o harababură de nedescris câțiva oameni. Bond reuși într-un final să distingă bulgarii îndesați, îmbrăcați normal, de țiganii plini de bijuterii. Păreau să fie mai mulți oameni fără fețe decât țigani, raportul fiind cam de doi la unu. Bond se apropie de mulțimea din față, când un tânăr țigan țâșni de acolo, ținându-se cu mâinile de burtă. Orbecăi înspre Bond tușind înfiorător, timp în care doi bărbați mici se îndreptară spre el, cu cuțitele scoase.

Bond se dădu în lături din instinct, astfel încât mulțimea să nu fie în spatele celor doi, iar apoi ținti înspre picioarele lor, deasupra genunchilor. Cei doi căzură în iarbă fără niciun zgomot, cu fața în jos. Două gloanțe s-au dus, mai rămăseseră șase. Bond se apropie mai mult de luptă.

Un cuțit zbură pe lângă capul său și căzu pe dalele de piatră ale ringului de dans. Ținta fusese Kerim, care ieși fugind dintre umbre, cu doi oameni în spatele său. Al doilea se opri, ridică mâna să arunce cuțitul, iar Bond apăsă trăgaciul pistolului pe care îl ținea lângă șold, fără să se mai uite. Bărbatul căzu, iar celălalt o luă la fugă printre copaci. Kerim se lăsă într-un genunchi lângă Bond, meșterindu-și pistolul.

— Acoperă-mă! urlă el. S-a blocat la primul foc. Nenorociții ăștia de bulgari își fac de cap!

O mână se ivi de undeva și îl prinse pe Bond de gură, trăgându-l în spate. Bond simți mirosul de fenol și nicotină. Apoi simți o gheată care se înfige în gâtul său. Rostogolindu-se într-o

parte în iarbă, se aștepta să simtă lama unui cuțit, dar oamenii, trei la număr, îl urmăreau pe Kerim. Bond se ridică într-un genunchi și văzu cele trei siluete cum se aruncă pe Kerim, care mai încercă o dată să tragă cu pistolul său defect, iar apoi dispăru sub trupurile lor. Bond se aruncă în față și lovi cu pistolul în capul ras al bulgarului din fața sa, moment în care văzu cum pumnalul încovoiat al bulibașei ieșea din spatele unui alt bulgar. Apoi Kerim se ridică în picioare și al treilea om începu să fugă. Un alt bărbat stătea în spărtura zidului urlând un singur cuvânt și unul câte unul atacatorii renunțară la luptă și începură să fugă prin spărtură, iar apoi pe drum.

— Trage, James, trage! mugi Kerim. Acela e Krilencu!

Kerim începu să fugă, iar Bond ținti și trase. Dar bărbatul se furișase prin spatele zidului și o distanță de treizeci de metri e prea mare noaptea pentru un pistol automat. Bond își coborî pistolul și se auziră zgomotele făcute de scuterele Lambretta. Bond rămase în picioare ascultând cum atacatorii scapă pe deal în jos.

Tăcerea se lăsă, în afară de gemetele celor răniți. Bond îi privi indiferent pe Kerim și pe Vavra întorcându-se în grădină prin spărtura din zid și uitându-se la răniți, din când în când folosind piciorul pentru a-i întoarce cu fața în sus. Ceilalți țigani se întorseseră din drum și bătrânele se iviră din întuneric pentru a îngriji răniții.

Bond tremură. Ce se întâmplase? Vreo zece-doisprezece oameni muriseră. Dar pentru ce? Pe cine încercau să ucidă? Nu pe el. Când fusese la pământ, descoperit complet, bulgarii îl ocoliseră și se îndreptaseră spre Kerim. Aceasta fusese a doua încercare de a-l ucide pe Kerim. Oare avea legătură cu Romanova? Cum ar fi putut fata să fie implicată?

Bond se încordă. Trase de două ori din pistolul ținut la șold, iar cuțitul evitase spinarea lui Kerim. Bărbatul care se ridicase din morți se răsuci ușor ca un balerin și apoi căzu cu fața în jos. Bond fugi înspre Kerim. Ajunsese la țanc. Lumina lunii se reflectase în lama cuțitului și apucase să vadă unde trage. Kerim se întoarse și se uită la trupul bărbatului care se zvârcolea în spatele său, iar apoi se răsuci înspre Bond.

— Idiotule! urlă Bond. De ce naiba nu poți fii mai atent?! Ar trebui să ai o dădacă.

Furia lui Bond era generată și de faptul că se gândea că din vina lui Kerim era în pericol de moarte.

Darko Kerim zâmbi vinovat și îi întinse mâna.

— Nu acum, James. Mi-ai salvat viața de prea multe ori. Puteam să fim prieteni, dar așa distanța dintre noi e prea mare. Iartă-mă, dar nu am cum să te răsplătesc.

Bond îl ignoră.

— Darko, nu te prosti. Pistolul meu a funcționat, al tău nu. Atâta tot. Ar trebui să-ți iei unul care funcționează. În numele lui Dumnezeu, spune-mi ce naiba se întâmplă! Prea mult sânge a fost vărsat în noaptea aceasta. M-am săturat. Vreau să beau ceva. Haide să terminăm rachiul, mai spuse el și îl trase de mână pe Kerim.

Ajunși la masa pe care erau împrăștiate farfuriile, se auzi un țipăt prelung din fundul grădinii. Bond puse mâna pe pistol, dar Kerim clătină din cap.

— Imediat vom afla ce căutau oamenii fără fețe, spuse el sumbru. Prietenii mei cercetează deja și pot ghici ce urmează să descopere. Cred că nu mă vor ierta niciodată pentru că am fost aici în această seară. Cinci dintre oamenii lor au murit.

— E posibil să fi murit și o femeie, replică Bond. Cel puțin i-ai salvat viața. Nu fi prost, Darko. Țiganii aceștia știau la ce riscuri se expun atunci când au început să spioneze bulgarii pentru tine. A fost un război între bande, continuă el și adăugă un strop de apă în carafele pline cu rachiu.

Ambii bărbați dădură pe gât băuturile. Bulibașa veni înspre ei, ștergându-și lama încovoiată a pumnalului de niște frunze. Părea să fie bine dispus. Lui Bond îi părea că țiganul regreta faptul că lupta se terminase atât de repede. Vavra spuse ceva pe un ton viclean și Kerim chicoti.

— Spune că nu s-a înșelat în privința ta. Ai ucis bine. Acum vrea ca cele două femei să fie ale tale.

— Spune-i că și una ar fi prea mult pentru mine. Dar mai spune-i că sunt femei frumoase și că aș fi bucuros dacă mi-ar face favoarea să încheie bătălia cu un rezultat de egalitate. Destui dintre oamenii săi au murit în această seară. Va avea nevoie de aceste două fete să nască copii pentru șatră.

Kerim traduse, țiganul se uită cu amărăciune la Bond și vorbi ceva pe un ton amar.

— Spune că nu trebuia să-i ceri o asemenea favoare dificilă. Spune că inima ta e prea blândă pentru ce fel de luptător ești. Dar va face ce l-ai rugat.

Țiganul ignoră zâmbetul de mulțumire al acestuia și începu să vorbească cu Kerim, care asculta atent, ocazional întrerupându-i debitul verbal cu o întrebare. Numele lui Krilencu fu menționat de câteva ori. Apoi Kerim îi răspunse, vocea lui fiind cuprinsă de remușcări și refuzând să fie întrerupt. După o ultimă menționare a numelui lui Krilencu, Kerim se întoarse către Bond.

— Prietene, spuse el sec, treburile sunt ciudate. Se pare că bulgarii primiseră ordin să-l ucidă pe Vavra și cât mai mulți dintre oamenii săi. Asta e clar. Știau că țiganul lucrează pentru mine. Poate că mișcarea lor a fost un pic cam drastică, dar rușii nu au finețe când e vorba de ucis. Le plac masacrele. Vavra era una din țintele lor principale, eu eram cealaltă. De asemenea pot înțelege de ce vor să mă ucidă pe mine. Dar se pare că aveau ordine ca pe tine să nu te rănească. Ai fost descris astfel încât să nu apară probleme. Mi se pare ciudat. Poate că nu doreau consecințe pe plan diplomatic. Cine știe? Atacul a fost bine planificat. Au venit dinspre vârful dealului pe un drum ocolit și apoi au coborât cu motorul oprit, astfel încât să nu auzim nimic. Locul acesta e destul de ferit și nu prea ai șanse să găsești vreun polițist prin apropiere. E vina mea că nu i-am luat în serios, continuă Kerim, arătând îngrijorat și nefericit. Dar acum e miezul nopții, urmă el. Rolls Royce-ul urmează să ajungă aici. Mai trebuie să facem un singur lucru înainte să ne întoarcem să ne culcăm. Și e timpul să plecăm de aici. Țiganii au multe de făcut până să se crape de ziuă. Multe cadavre trebuie aruncate în Bosfor și zidul trebuie reparat. Până dimineață nu trebuie să mai rămână nicio urmă. Prietenul meu îți dorește tot binele din lume. Spune că trebuie să te întorci și că Zora și Vida sunt alte tale până la adânci bătrâneți. Nu vrea să dea vina pe mine pentru cele întâmplate. Spune că trebuie să-i mai trimit bulgari. Zece au murit în noaptea aceasta, dar vrea mai mulți. Acum vom merge să dăm mâna cu el și gata. Asta e tot ce ne cere. Suntem buni prieteni, dar tot străini rămânem. Și nu cred că vrea ca noi să vedem cum femeile lor bocesc morții.

Kerim întinse mâna către Vavra, care i-o ținu și îl privi în ochi. Pentru o secundă, ochii lui feroce părură să se întunece. Apoi țiganul lăsă mâna lui Kerim și se întoarse către Bond. Mâna lui

era uscată, puternică și fină. Din nou ochii părură să se întunece. Țiganul se răsuci către Kerim și îi spuse ceva. Apoi le întoarse spatele și începu să meargă spre copaci.

Nimeni nu-i mai băgă în seamă pe cei doi când aceștia se cățărară prin spărtura zidului. Rolls Royce-ul îi aștepta sub lumina lunii, vizavi de intrarea în cafenea. Un tânăr stătea lângă șofer, iar Kerim gesticulă cu mâna.

— Acesta este al zecelea fiu al meu. Îl cheamă Boris. M-am gândit că poate voi avea nevoie de el.

— Bună seara, domnule, rosti Boris. Bond îl recunoscu. Era unul dintre angajații din depozit. Era oacheș și înalt, cu ochii albaștri, la fel ca asistentul principal.

Mașina cobora dealul, iar Kerim vorbi în engleză cu șoferul.

— Ne duci pe o stradă mică de lângă piața Hippodrome. Acolo vei conduce încet și cu mare atenție. Îți voi spune când să te oprești. Ai adus uniformele și echipamentul?

— Da, Kerim Bey.

— În regulă. Grăbește-te. Ar fi trebuit să dormim la ora asta.

Kerim se lăsă pe spate în scaun, își scoase o țigară și începu să fumeze, acompaniat de Bond. Englezul se uita prin geamul mașinii la străzile mohorâte de afară și se gândea că lipsa luminilor denota faptul că orașul era sărac.

După o lungă perioadă de tăcere, Kerim vorbi din nou.

— Țiganul a spus că ambii avem aripile morții deasupra noastră. A spus că eu trebuie să mă feresc de un fiu al zăpezilor și tu trebuie să te ferești de un bărbat aflat în serviciul lunii. Apoi râse. Acestea sunt elucubrațiunile tipice pentru ei. Dar mi-a mai spus că Krilencu nu este niciunul dintre acești bărbați. Acesta e un lucru bun.

— De ce?

— Pentru că nu pot dormi până nu-l ucid. Nu știu și nu mă interesează dacă cele întâmplate în această noapte au legătură cu misiunea ta. Dintr-un motiv sau altul mi-a fost declarat război. Dacă nu-l ucid pe Krilencu, cu siguranță că mă va ucide el din a treia încercare. Iar acum mergem în Sammara să ne întâlnim cu el.

• Capitolul 19: Gura lui Marilyn Monroe

Automobilul gonea pe străzile pustii, trecând pe lângă moscheile întunecate ale căror minarete impunătoare se înălțau spre cer, pe care trona luna aflată în cel de-al treilea pătrar. Trecând pe sub apeductul în ruine, apoi pe Bulevardul Atatürk și apoi pe la nord de intrarea ferecată a Marelui Bazar, la coloana lui Constantin automobilul viră la dreapta, străbătând străzi răufamate care miroseau a gunoaie, pentru a descinde apoi într-o piață ornamentală lungă, marcată de trei coloane de piatră, ce se întindeau aidoma unei baterii de rachete cosmice spre cerul presărat cu stele.

— Încetinește, zise Kerim cu o voce suavă.

Mașina ocoli piața sub umbrele teilor. În josul unei străzi din partea de est a orașului, văzură pâlpâirea gălbuie a farului aflat mai jos de Palatul Topkapî.

— Oprește.

Automobilul opri la umbra teilor. Kerim dădu să apuce mânerul ușii.

— Nu stăm mult, James. Așază-te la volan, iar dacă vine un polițist, zi-i doar atât: „*Ben Bey Kerim'in ortagiyim*" Crezi că poți ține minte? Înseamnă „Sunt un partener de-al lui Kerim Bey". Spune-i atât și te va lăsa în pace.

Bond răsuflă zgomotos.

— Îți mulțumesc. Dar vei fi surprins să afli că vin cu voi. Fără mine veți da de necaz fără doar și poate. Oricum, să fiu al naibii dacă voi sta aici încercând să amăgesc vreun polițist. Problema cu învățarea unei propoziții ce sună bine e că dă impresia cunoașterii limbii. Polițistul mă va bombarda apoi cu multe alte întrebări în turcă, iar când nu voi putea să-i răspund, va simți că ceva nu e în regulă. Nu te împotrivi deci, Darko.

— Dacă așa stau lucrurile, să nu mă învinovățești de ceea ce urmează să vezi, spuse Kerim rușinat. Trebuie să ne înțelegem de la început. Va fi o baie de sânge în toată puterea cuvântului, în țara mea nu dezgropăm morții, dar dacă dăm peste vreunul gata dezgropat, scoatem pistolul și îl băgăm înapoi în mormânt. Noi nu-l lăsăm să se revanșeze.

— Fie cum zici tu, zise Bond. Eu voi păstra un glonț, pentru orice eventualitate.

— Atunci, să mergem, zise Kerim șovăind. Ne așteaptă un drum lung. Ceilalți doi o vor lua pe altă cale.

Kerim primi de la șofer un baston lung de plimbare și o valiză de piele. Le puse pe umăr și o luară la picior în josul străzii, în lumina farului care pâlpâia. Pașii lor răsunau în gol când treceau pe lângă ușile ferecate ale prăvăliilor. Nu era nici țipenie de om, nici de pisică, iar Bond era fericit că nu trebuia să străbată singur lungimea străzii spre îndepărtata sursă a luminii malefice.

De la bun început Istanbulul i se păruse un oraș în care, la căderea nopții, grozăviile ies din pământ. I se părea un oraș atât de scăldat în sânge și sufocat de sălbăticie, încât la lăsarea serii, când se sting toate luminile, singurii săi locuitori erau duhurile morților.

Instinctul său, întocmai ca al celorlalți călători, îi spunea că Istanbulul e un oraș din care ar fi fost fericit să scape cu viață.

Ajunseră pe o alee îngustă, urât mirositoare, ce cobora panta abruptă a dealului din dreapta lor. Kerim începu să calce tiptil pe suprafața pietruită.

— Pășiți cu atenție, le spuse încet. Cuvântul gunoi este un termen politicos pentru ceea ce aruncă minunatul meu popor pe străzi.

Strălucirea lunii se reflecta în umezeala mării de pavele. Bond își ținea gura închisă și respira pe nas. Începuse să pășească cu câte un picior o dată, lăsându-se pe toată talpa și îndoindu-și genunchii ca și cum ar fi coborât pe o pârtie înzăpezită. Se gândea la patul din hotel și la pernele automobilului de sub teii bine-mirositori, întrebându-se totodată câte mirosuri pestilențiale va mai întâlni în timpul prezentei misiuni.

Se opriră la capătul aleii. Kerim se întoarse către el cu un zâmbet larg, dar palid și arătă cu degetul în sus spre un bloc semeț aflat într-o umbră întunecată.

— Moscheea Sultanului Ahmet. Fresce bizantine celebre. Îmi pare rău că nu am suficient timp ca să-ți prezint mai multe dintre monumentele țării mele.

Fără să aștepte răspunsul lui Bond apoi o luă la dreapta pe un bulevard mărginit de prăvălii ieftine, care cobora spre licărirea îndepărtată a Mării Marmara. Preț de zece minute, pășiră tăcuți. Apoi Kerim încetini și îl chemă pe Bond în umbră.

— Va fi o operațiune simplă, zise domol. Krilencu locuiește aici, lângă linia de cale ferată. Kerim arătă spre un amestec de lumini roșii și verzi de la capătul bulevardului. Se ascunde într-o baracă din spatele afișajului. Baraca are o ușă. Mai are o ușă ascunsă care se deschide spre stradă prin afișaj. El crede că nimeni nu știe de ea. Cei doi oameni ai mei vor merge la ușa din față. El va ieși prin afișaj. Apoi îl voi împușca. Ne-am înțeles?

— Dacă zici tu...

Bărbații își continuară drumul pe bulevard, ascunși în umbra zidului. După zece minute ajunseră suficient de aproape încât să vadă afișajul de peste șase metri care forma un perete în fața intersecției în formă de T, la capătul străzii. Luna se afla acum în umbra din spatele afișajului. Kerim deveni și mai grijuliu în mișcări, fiecare pas înainte făcându-l cât mai încet. La vreo sută de metri de afișaj umbrele nu mai pătrundeau iar razele lunii băteau până în intersecție. Kerim se opri la ultimul portal întunecat, lăsându-l pe Bond în față, lipit de pieptul său.

— Acum trebuie să așteptăm, zise el în șoaptă. Bond auzi cum Kerim se mișca în spatele său. Se auzi un zgomot încet când capacul cutiei de piele fu înlăturat de la locul său. Un tub subțire și greu de oțel, lung de vreo 60 cm, cu câte o umflătură la fiecare capăt ajunse la Bond.

— Aparat de vedere nocturnă, produs în Germania, șopti Kerim. Lentile cu infraroșu. Poți vedea în întuneric. Aruncă o privire la reclama mare a filmului. Se vede ușa secretă. Chiar în dreptul postului de comandă a căii ferate.

Bond își rezemă antebrațul pe glaful ușii și duse tubul la ochiul drept, focalizându-l pe pata neagră de vizavi. Încetul cu încetul, negrul se transformă în gri. Apărură conturul feței unei femei imense și niște litere. Apoi Bond putu citi mesajul. Acesta era NIYAGARA. MARILYN MONROE VE JOSEPH COTTEN, iar sub acesta personajul de benzi desenate BONZO FUTBOLOU. Bond îndreptă apoi aparatul în jos, trecu de părul bogat al actriței Marilyn Monroe și de proeminența frunții plus nasul de 60 de centimetri cu nările cavernoase. Un pătrat estompat se putea zări în interiorul posterului. Acesta se găsea între nas și curba atractivă a buzelor. De acolo era o distanță destul de mare până la pământ.

În spatele lui Bond se auziră niște zgomote în surdină. Kerim îndreptă înainte bastonul de plimbare. După cum bănuise Bond,

bastonul era de fapt o armă cu patul sub formă de schelet unde se și rabata pentru reîncărcare. În locul vârfului de cauciuc se găsea amortizorul.

— Țeava e de la un Winchester model 88 nou, șopti Kerim cu mândrie. A fost asamblată pentru mine de un tip din Ankara. Se încarcă cu trei cartușe scurte de tip .308. Dă-mi, te rog, luneta. Vreau să iau ușa secretă în vizor înainte ca oamenii mei să ajungă în fața ei. Te superi dacă voi folosi umărul tău pe post de suport?

— Poftim.

Bond îi înmână lui Kerim aparatul de vedere nocturnă. Kerim îl atașă de vârful țevii armei sale, pe care o rezemă apoi de umărul lui Bond.

— Asta e, șopti Kerim. Întocmai unde a zis Vavra. E un om bun.

Lăsă jos arma tocmai când apărură doi polițiști în colțul din dreapta al intersecției. Bond înlemni.

— Totul e în regulă, șopti Kerim. Ăsta e băiatul meu și celălalt e șoferul. Duse două degete la gură și preț de o secundă se auzi un fluierat foarte scurt și extrem de ascuțit. Unul dintre polițiști duse mâna la gât. Cei doi se întoarseră și plecară, lăsând în urma lor ecoul clămpănitului bocancilor pe pavaj.

— Mai sunt câteva minute, șopti Kerim. Trebuie să ajungă în spatele barăcii.

Bond simți cum țeava grea a armei alunecă din nou peste umărul său drept.

Tăcerea mormântală fu întreruptă din nou de un zgomot metalic venit de la o manevră executată la postul de comandă. Unul din brațele semaforului de cale ferată coborî. Se putea vedea acum un semnal verde în amalgamul de semnale roșii.

Se auzi un vâjâit încet în depărtare, la stânga dealului Seraglio. Apoi se auzi din ce în ce mai aproape, până când se putea distinge clar gâfâitul locomotivei acompaniat de sunetul metalic al vagoanelor de marfă prost cuplate. O rază ștearsă, galbenă, străluci în stânga ecartamentului. Locomotiva se târa cu greu prin fața lor, trecând pe deasupra barăcii.

Trenul se mișca încet și zgomotos în drumul său de peste 160 de kilometri până la granița cu Grecia, producând impresia unei siluete negre pe fundalul mării argintii și un nor greu de fum de la combustibilul său ieftin ce se îndrepta spre ei pe cerul

altminteri senin. De îndată ce semnalul roșu de la ultimul vagon străluci o scurtă vreme, apoi dispăru, se auzi un zgomot și mai puternic, pentru că trenul intră într-un defileu și dispăru, urmat de două răcnete triste când trenul își fluieră apropierea de mica stație Buyuk, aflată la vreun kilometru depărtare.

Zgomotul trenului se stinse. Bond simți arma apăsându-i umărul cu putere. Își concentră privirea asupra țintei din umbră, în centrul căreia se găsea un pătrat negru.

Bond își duse preventiv mâna dreaptă la ochi pentru a-i feri de lumina lunii. Auzi apoi o răsuflare șușotită care venea din spatele urechii sale drepte:

— Vine.

Din gura posterului gigantic aflat în umbră, între buzele violete întredeschise, se contura un om care atârna ca un vierme de gura unei mortăciuni.

Omul își dădu drumul. O navă ce se îndrepta spre Bosfor scoase un zgomot asemenea unui animal dintr-o grădină zoologică, ce nu poate adormi. Bond simți cum îi transpiră fruntea. Țeava pușții se ridica pe măsură ce omul se apropia ușor de ei.

Când va ajunge la marginea umbrei, va începe să fugă, se gândi Bond. Prostule, fixează-ți ținta mai jos.

Acum. Omul se aplecă pentru un sprint peste strada luminată. Ieși din umbră. Piciorul său drept era aplecat înainte, iar umărul său se încovoie pentru a-și lua avânt.

La urechea lui Bond se auzi un zgomot ca lovitura unui topor într-un trunchi de copac. Omul căzu pe burtă, cu brațele întinse. Se auzi un zgomot ascuțit când lovi pământul cu bărbia sau cu fruntea.

Un cartuș gol căzu la picioarele lui Bond, care auzi și clichetul următorului cartuș intrând pe țeavă.

Degetele omului se mișcară pentru scurtă vreme pe pavaj. Pantofii i se mișcau de asemenea. Apoi rămase absolut nemișcat.

Kerim scoase un geamăt și coborî arma. Bond auzi zgomotele produse de rabatarea armei și așezarea aparatului de vedere nocturnă înapoi în cutia de piele.

Bond își ridică privirea de la omul care zăcea întins pe stradă, un om care existase cândva dar care acum nu mai era. Simți un moment de indignare pentru viața care îl făcuse martorul

acestor lucruri. Nu-i purta însă pică lui Kerim. Kerim fusese de două ori ținta acestui om. Într-un fel, fusese un duel în care acesta a tras de două ori, iar Kerim o dată. Dar Kerim fusese mai inteligent, mai calculat și mai norocos decât celălalt. Dar Bond nu omorâse niciodată cu sânge rece și nu-i plăcea să privească și să ajute pe altcineva să facă acest lucru.

Kerim îl luă de braț pe Bond, se îndepărtară tiptil de la locul faptei și se întoarseră pe același drum pe care veniseră.

Kerim parcă auzi gândurile lui Bond.

— Viața e mereu soră cu moartea, prietene, zise el filosofic. Iar uneori e chiar complicele ei. Nu regret ceea ce am făcut. Nu aș regreta nici dacă aș face același lucru cu oricare dintre rușii pe care i-am văzut azi. Ei sunt oameni răi. Ce nu poți obține de la ei cu forța nu vei lua nici cu blândețe. Toți rușii sunt la fel. Aș vrea ca guvernul vostru să recunoască acest lucru și să-i trateze pe toți cu aceeași mână de fier. Să le dea din când în când câte o lecție aidoma celei de acum.

— În politică nu ai tot timpul ocazia să fii atât de rapid și de direct cum ai fost azi, Darko. Și nu uita că am pedepsit numai pe unul dintre supușii lor, unul dintre oamenii plătiți pentru a le îndeplini poruncile. Ține minte, zise Bond, sunt de acord în ceea ce-i privește pe ruși. Pur și simplu nu pot înțelege de vorbă bună. Nu se opresc decât în fața puștii. De fapt sunt niște masochiști. Le place să fie loviți. De aceea erau așa de fericiți cu Stalin la cârmă. Nu știu cum vor primi frânturile de bunătate pe care le aruncă Hrușciov și acoliții săi. Cât despre Anglia, problema e că astăzi îi primește pe toți cu brațele deschise. Pe cei de acasă și pe cei de peste hotare. Noi nu mai dăm cu pumnul în masă, doar în pernă.

Kerim râse grav, dar nu făcu niciun alt comentariu. Întrucât urcau aleea urât mirositoare, nu era timp de discuții. La capătul de sus al acesteia se opriră să-și tragă răsuflarea, apoi merseră încet până la Piața Hipodromului.

— Mă vei ierta pentru ceea ce s-a întâmplat azi? Era ciudat să îl audă cerându-și scuze, căutând o confirmare, pe tonul său furtunos.

— Să te iert? Pentru ce? Nu ai făcut nimic. Bond continuă să-i vorbească cu afecțiune în glas. Tu ți-ai făcut datoria, iar eu am rămas impresionat. Tu ești bine organizat. Eu sunt cel ce trebuie să-și ceară scuze. Nu ți-am adus decât probleme pe cap, iar tu

le-ai rezolvat în timp ce eu am stat pe margine și am privit. În plus, nu am reușit să-mi îndeplinesc misiunea principală. M va fi destul de nerăbdător. Poate că mi-a și trimis deja un mesaj la hotel.

Dar când Kerim îl duse pe Bond înapoi la hotel, nu era niciun mesaj la recepție pentru el. Kerim îl bătu pe umăr.

— Nu-ți face griji, prietene, zise el încurajator. Speranța moare ultima. Trăiește din plin. Eu voi trimite mașina mâine dimineață, iar dacă nu se va fi întâmplat nimic, vom mai merge în câteva aventuri, ca să treacă timpul. Curăță-ți arma și ține-o sub pernă. Trebuie să-ți împărți patul cu ea.

Bond urcă cele câteva trepte și deschise ușa, pe care o ferecă apoi, imediat ce intră. Luna strălucea printre draperii. Bond străbătu camera și se îndreptă spre luminile rozalii ale comodei. Se dezbrăcă și merse în baie, unde petrecu câteva minute la duș. Se gândi la cât de bogată în întâmplări fusese ziua de sâmbătă paisprezece în comparație cu ziua de vineri treisprezece. Se spălă pe dinți și făcu gargară cu apă de gură pentru a scăpa de gustul zilei, apoi stinse lumina la baie și se întoarse în dormitor.

Bond trase una dintre draperii, deschise larg geamul înalt și, ținând-o cu mâna, stătu privind la marea cea curbată sub clar de lună. Briza nopții era minunat de răcoritoare pentru trupul său dezgolit. Se uită la ceas. Arăta ora două.

Bond dădu să caște. Apoi lăsă cortina din mână și se aplecă să stingă lumina dată de lampa de pe comodă. Dintr-o dată, parcă îi stătu inima-n loc.

De undeva, din capătul întunecat al camerei, se auzi o chicoteală, urmată de o voce de fată.

— Sărmanul domn Bond. Trebuie să fiți obosit. Veniți în pat.

• Capitolul 20: Negru pe roz

Bond se învârti. Se uită pe la pat, dar ochii lui erau orbiți de la privitul lunii. Traversă camera și aprinse lumina rozalie de lângă pat. Sub pătura sa găsi un trup alungit. Părul castaniu era întins pe pernă. Vârfurile degetelor se vedeau ținând pătura peste

față. Mai jos, se găseau sânii ca niște dealuri acoperite sub zăpadă.

Bond râse, se aplecă și trase ușor de păr. Urmă un chițăit de protest de sub pătură. Bond se așeză pe marginea patului. După un moment de tăcere, ridică atent un colț al păturii, pentru a-i permite unui ochi mare și albastru să-l inspecteze.

— Ești foarte lejer îmbrăcat. Vocea era înăbușită de pătură.

— Ca să nu vorbim despre tine. Cum ai ajuns aici?

— Am coborât două etaje. Și eu locuiesc aici. Vocea era adâncă și provocatoare. Nu prea avea accent străin.

Pătura se trase până la bărbie, iar domnișoara se ridică pe pernă, roșie la față.

— O, nu. Te rog, nu.

— Dar e patul meu. Și apoi, tu mi-ai spus să fac asta.

Fața fetei era incredibil de frumoasă. Bond o examină atent, iar aceasta roși mai tare.

— Era doar un mod de a mă prezenta.

— Ei bine, eu mă bag în pat.

— Bine. Bucuros de cunoștință. Numele meu e James Bond.

— Pe mine mă cheamă Tatiana Romanova. Lungi al doilea „a” din Tatiana și primul „a” din Romanova. Prietenii îmi spun Tania.

Urmă o pauză, timp în care cei doi se uitau unul la celălalt, fata cu curiozitate și ceea ce părea a fi un sentiment de ușurare. Bond părea intrigat.

Fata rupse prima tăcerea.

— Arăți exact ca în fotografii, spuse Tatiana și roși din nou. Dar trebuie să pui ceva pe tine. Mă supără goliciunea.

— M-ai supărat la fel de mult. Asta se numește sex. Dacă intru în pat, lângă tine, nu mai contează. Oricum, tu ce ai pe tine?

Fata dădu pătura în lături pentru a-i arăta o panglică de catifea neagră lată de un centimetru, pusă în jurul gâtului.

— Această piesă.

Bond se uită acum în jos, în ochii albaștri care îl tachinau, ca și cum ar fi întrebat dacă panglica nu era inadecvată. Apoi simți cum pierde controlul asupra trupului său.

— La naiba, Tania. Unde sunt restul lucrurilor tale? Sau ai venit cu liftul așa?

— Oh, nu. Nu ar fi fost *kulturnîi*. Hainele sunt sub pat.

— Ei bine, dacă tu crezi că vei ieși din această cameră fără să…

Bond lăsă propoziția neterminată, se ridică din pat și se îndreptă să se îmbrace cu un halat de mătase, închis la culoare, pe care îl purta în loc de pijama..

— Ceea ce sugerezi nu e prea *kulturnîi*.

— Oh nu, nici nu este, răspunse Bond sarcastic. Apoi se întoarse lângă pat și se așeză pe un scaun, zâmbindu-i. Ei bine, să-ți spun ceva *kulturnîi*. Ești una dintre cele mai frumoase femei din lume.

Fata roși din nou și îl privi serioasă.

— Chiar spui adevărul? Cred că gura mea este prea mare. Sunt la fel de frumoasă ca fetele din Vest? Mi s-a spus o dată că arăt ca Greta Garbo. Așa este?

— Mai frumoasă, replică Bond. Fața ta e mai luminoasă. Și gura ta nu este prea mare. E doar potrivită. Pentru mine, cel puțin.

— Ce însemnă „față mai luminoasă”? Ce vrei să spui?

Bond înțelegea prin asta că nu arăta ca un spion rus. Ea nu părea să aibă reticențele unui spion. Nici răceala și nici mișcările calculate ale acestuia. Ea dădea impresia de căldură sufletească și veselie. Aceste lucruri străluceau în ochii săi. Bond se gândi un pic și îi replică:

— Există multă veselie și distracție în ochii tăi, spuse el încurcat.

Tatiana părea serioasă.

— Ce ciudat, spuse ea. În Rusia nu avem veselie și distracție. Nimeni nu vorbește despre aceste lucruri. Nu mi s-a mai spus niciodată până acum.

Veselie? Mai ales după câte se întâmplaseră în ultimele două luni? Cum ar putea fi ea veselă?

Și totuși, inima ei era liberă. Să fi fost o femeie libertină prin natura sa? Sau era ceva în legătură cu acest om pe care nu-l mai văzuse niciodată înainte? Era o eliberare prin el, după agonia de a gândi despre ceea ce ea a trebuit să facă? Cu siguranță fusese mai ușor decât crezuse. El făcuse ca totul să fie mult mai ușor, presărat cu puțin pericol. Era foarte frumos. Și arăta foarte curat. Ar ierta-o oare când vor ajunge la Londra, iar ea îi va spune? Când îi va spune că fusese trimisă să-l ispitească? Chiar și data exactă când ea trebuia să facă acest lucru și numărul camerei? Desigur, pe el nu l-ar deranja foarte tare. Nu-i făcea niciun rău. Era doar o modalitate de a ajunge în

Anglia și de a scrie acele rapoarte. „Veselie și distracție în ochii ei”. Ei bine, de ce nu? Era posibil. Avea un sentiment minunat de libertate când stătea singură cu un om ca acesta și știa că nu va fi pedepsită pentru aceasta. Era într-adevăr foarte captivant.

— Ești foarte frumos, spuse ea și căută o comparație care să-i facă plăcere lui Bond. Arăți ca un star de film american, mai spuse ea, dar rămase uimită de reacția lui.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Asta e cea mai mare insultă pe care poți să i-o spui cuiva!

Fata se grăbi să-și repare greșeala. Ce ciudat că nu-i plăcuse complimentul! Oare nu toată lumea din Vest vrea să arate ca un actor celebru?

— Am mințit, reluă ea. Am vrut să-ți fac un compliment. De fapt, arăți ca eroul meu preferat. El apare într-o carte scrisă de un rus pe nume Lermontov. Într-o bună zi îți voi povesti despre el.

Într-o zi? Bond se gândi că venise timpul faptelor.

— Ascultă aici, Tania, începu el încercând să nu privească fața frumoasă de pe pernă, fixându-și ochii pe un punct de pe bărbia ei. Să nu ne mai amăgim și să fim serioși. Despre ce e vorba aici? Este adevărat că vrei te întorci în Anglia cu mine? Se uită apoi în ochii ei. O greșeală fatală. Fata își deschise ochii ei nevinovați.

— Desigur!

— Oh! Bond o privi cu suspiciune, mirat fiind de sinceritatea răspunsului ei. Ești sigură?

— Da, replică fata oprindu-se din flirtat și privindu-l cu ochii ei sinceri.

— Nu ți-e frică?

Bond văzuse o umbră în ochii ei, dar nu era ceea ce credea că e. Fata își amintise că trebuia să-și joace rolul. Trebuia să-i fie frică de ce făcea, dar acum îi părea extrem de greu. Ce ciudat! Fata se hotărî să facă un compromis.

— Da. Îmi e teamă. Mă vei proteja tu. Credeam că asta vei face.

— Ei bine, da, desigur.

Bond se gândi la rudele fetei din Rusia, dar renunță repede la acest gând. Ce făcea? Încerca să o descurajeze să vină? Nu se mai gândi la consecințele pe care și le imaginase și continuă:

— Nu trebuie să-ți faci probleme. Voi avea eu grijă de tine. Apoi luă o scurtă pauză, simțind cum se rușinează. Trebuia să o întrebe cel mai important lucru. Nu se așteptase ca fata să fie așa, iar întrebarea pe care urma să o pună putea distruge totul. Dar trebuia să facă acest lucru. Cum stă treaba cu aparatul?

Fata arăta ca și cum ar fi fost lovită peste față și aproape începuse să plângă. Bond îi putea citi durerea din ochi. Tatiana își trase pătura peste gură și vorbi din spatele ei. Ochii ei îl priveau cu răceală pe James.

— Deci asta e ce vrei.

— Ascultă un pic, zise Bond cu vocea nonșalantă. Această mașinărie nu are nimic de-a face cu tine sau cu mine. Dar oamenii mei din Londra au nevoie de ea. Apoi își aminti de securitate. Nu e chiar atât de important. Ei știu totul despre aparat și cred ca este o invenție rusească nemaipomenită. Doar vor o copie. Așa cum oamenii tăi fac replici după aparate de fotografiat străine și alte lucruri. Dumnezeule, cât de prost sunase!

— Acum ai mințit, gemu fata și o lacrimă mare se rostogoli dintr-unul din ochii ei albaștri largi și, după ce străbătu obrazul moale, ateriză pe pernă. Apoi aceasta își trase pătura peste ochi.

James Bond se întinse și puse mâna pe brațul ei aflat sub pătură. Brațul se retrase repede și furios.

— Mașinărie blestemată, spuse el nerăbdător. Dar, dragă Tania, cred că știi că am o treabă de făcut. Doar dă-mi un răspuns și vom uita de asta. Există multe alte lucruri de discutat. Trebuie să organizăm călătoria și așa mai departe. Desigur că oamenii mei au nevoie de ea sau nu m-ar fi trimis pentru a te aduce acasă împreună cu ea.

Tatiana își șterse ochii cu pătura, apoi o trase brusc jos până la umeri, amintindu-și de misiunea ei. Doar că... Nu contează. Numai de-ar fi spus că mașinăria nu valorează nimic atât timp cât ea venea cu el. Dar în această privință nu era nicio speranță. Avea dreptate. El avea misiunea lui. Iar ea pe a ei.

Fata îl privi cu atenție.

— O voi aduce. Nu-ți fie frică. Dar nu ne putem permite să o menționăm din nou. Iar acum ascultă-mă, urmă ea ridicându-se un pic. Trebuie să mergem în seara asta, continuă ea amintindu-și ce fusese învățată. Este singura noastră șansă. Diseară voi

lucra în tura de noapte începând cu ora șase. Voi fi singură în birou și voi lua aparatul Spektor.

Ochii lui Bond se îngustară și agentul începu să se gândească la probleme cu care urmau să se confrunte. Unde să o ascundă. Cum să o îmbarce în primul avion după ce paguba va fi fost descoperită. Acțiunea părea să fie riscantă. Rușii nu s-ar opri de la nimic pentru a o recupera pe Tatiana cu aparat cu tot. Blocaje pe drumul spre aeroport. Bombă în avion. Orice.

— Asta e minunat, Tania, replică Bond pe un ton normal. Te vom ascunde, iar mâine dimineață vom lua primul avion.

— Nu te pripi, veni răspunsul fetei. Tatiana fusese avertizată că rolul ei va fi în anumite privințe dificil. Vom lua trenul Orient Express. Pleacă în seara aceasta la ora nouă. Crezi că nu m-am gândit la asta? Eu nu voi sta în Istanbul niciun minut mai mult decât trebuie. Vom trece frontiera în zori. Trebuie să faci rost de bilete și de pașapoarte. Voi călători cu tine ca soția ta, urmă Tatiana care se uită fericită la el. Cred că o să-mi placă acest lucru. Într-unul dintre acele compartimente pentru două persoane despre care am citit. Trebuie să fie foarte confortabile. Ca o casă mică pe roți. În timpul zilei vom vorbi și vom citi, iar noaptea vom sta pe coridor în fața casei noastre și o vom păzi.

— Nu prea cred, replică Bond. Uite cum stau lucrurile, Tania. Asta-i o nebunie. La un moment dat ne vor da de urmă. Călătoria cu trenul până la Londra durează patru zile și cinci nopți. Trebuie să ne gândim la altceva.

— Nu vreau, zise fata pe un ton categoric. Nu voi merge decât așa. Dacă ești deștept, cum pot afla?

O, Doamne, se gândi ea. De ce insistaseră să meargă cu acest tren? Dar indicațiile lor fuseseră clare. Îi spuseră că trenul era un spațiu perfect pentru iubirea lor. Ea ar fi avut patru zile la dispoziție pentru a-l ademeni în mrejele ei. Apoi, când vor fi ajuns la Londra, viața va fi ușoară pentru ea. El urma să o protejeze. Altminteri, în cazul în care ar zbura la Londra, ea ar fi băgată direct la închisoare. Cele patru zile erau absolut esențiale. Și o avertizaseră că vor avea oameni pe tren pentru a se asigura că nu coboară. Deci, trebuia să fie atentă și să asculte ordinele. O, Doamne! O, Doamne! Totuși, acum ea dorea să petreacă cele patru zile cu el în căsuța pe roți. Ce curios! Datoria ei fusese să-l oblige, dar acum devenise dorința ei pasională.

Fata se uită atentă la fața lui Bond. Ar fi dorit să-și întindă mâna spre el, să-l asigure că totul era în regulă. Acest lucru era o conspirație inofensivă, ca să o ducă în Anglia astfel încât să nu pățească niciunul dintre ei ceva rău, pentru că nu acesta era obiectivul conspirației.

— Ei bine, eu încă mai cred că este o nebunie, spuse Bond, întrebându-se cum ar fi reacționat M. Dar cred că ar putea să funcționeze. Am pașaport, dar am nevoie de viză iugoslavă, continuă el uitându-se la ea cu asprime. Nu te gândi că am de gând să te duc cu acea parte a trenului care trece prin Bulgaria, sau voi crede că vrei să mă răpești.

— Vreau, chicoti Tatiana. Asta e exact ceea ce vreau să fac.

— Tania, taci un pic. Trebuie să ne gândim cum să facem asta. Voi lua biletele și voi cere unuia din oamenii noștri să vină cu noi. Așa, pentru orice eventualitate. El e un om bun. Îți va plăcea de el. Numele tău va fi Caroline Somerset. Să-l ții minte. Cum ai de gând să ajungem la tren?

„Karolin Siomerset”, începu fata să prelucreze numele în mintea ei.

— Este un nume frumos. Iar tu ești domnul Siomerset, râse ea fericită. Chiar că e distractiv. Nu-ți face griji pentru mine. Mă voi întoarce la tren chiar înainte de plecare. Îl vom lua din Gara Sirkeci. Știu unde e. Așadar, asta este tot. Prin urmare, nu ne mai facem griji. Nu?

— Să presupunem că-ți pierzi cumpătul. Să presupunem că te prind. Dintr-o dată Bond se îngrijoră de încrederea fetei. Cum putea fi atât de sigură? O umbră de îndoială îi întunecă fața.

— Înainte de a te vedea, eram speriată, dar acum nu mai sunt, replică ea. Tatiana încerca să se convingă pe sine că acesta era adevărul. Într-un fel chiar așa fusese. Acum, nu-mi voi mai pierde cumpătul, cum ai zis tu. Iar ei nu mă pot prinde. Trebuie să-mi las lucrurile la un hotel și să-mi iau geanta cu care merg de obicei la birou. Nu pot lăsa haina de blană. Îmi place prea mult. Dar astăzi este duminică și haina va fi o scuză să vin la birou îmbrăcată cu ea. Diseară, la opt și jumătate, voi ieși și voi lua un taxi până la gară. Iar acum trebuie să nu mai fii atât de îngrijorat, urmă ea și pentru că trebuia, întinse mâna înspre el. Spune-mi că ești mulțumit.

Bond se mută la marginea patului. Îi luă mâna și se uită în ochii ei. Dumnezeule, gândi el. Sper că totul e în regulă. Sper că

acest plan nebunesc va funcționa. Este această fată minunată o amăgire? E de-adevăratelea? E real? Ochii ei nu-i spuneau nimic, cu excepția faptului că fata era fericită, că ea voia ca el să o iubească și că era surprinsă de ceea ce se întâmplă cu ea. Cealaltă mână a Tatianei se încolăci pe gâtul lui și îl trase cu înverșunare în jos, înspre ea. La început, gura ei tremură sub atingerea lui, pentru ca apoi, pe măsură ce înverșunarea creștea, să cedeze într-un sărut fără sfârșit.

Bond își ridică picioarele pe pat. În timp ce continua să o sărute, mâna lui își făcu loc la sânul ei stâng, pe care îl apucă, degetele sale simțind arzător vârful nou cucerit. Mâna lui se abătu mai jos, peste stomacul ei plat. Picioarele ei se mutară ușor. Ea gemu încet, iar gura ei alunecă departe de a lui. Peste ochii închiși, genele lungi tremurau ca aripile păsărilor colibri.

Bond se întinse, luă marginea păturii și o ridică pe toată, pentru a o arunca mai apoi peste capătul patului imens. Ea nu purta nimic altceva decât panglica neagră din jurul gâtului și ciorapii de mătase neagră peste genunchi. Fata îl cuprinse cu brațele.

Deasupra lor, și neștiuți de ei, în spatele oglinzii false cu ramă aurită, așezată pe peretele de deasupra patului, cei doi fotografi SMERȘ stăteau înghesuiți în cabinetul de voyeur, precum, înaintea lor, atât de mulți prieteni ai proprietarului șezuseră, în noaptea nunții, în apartamentul oficial de la Kristal Palas.

Acum, iscoadele priveau fix arabescurile pasionale ale celor două trupuri ce păreau să se unească și să se destrame la nesfârșit, iar mecanismul exact al camerei de luat vederi înregistra subtil și continuu cum respirația ieșea din gurile deschise ale celor doi, iar sudoarea excitării li se prelingea în jos pe fețele umflate în gulerele cămășilor ieftine.

• Capitolul 21: Orient Express

Marile trenuri circulă pe tot cuprinsul Europei, unul câte unul, în liniște, dar de trei ori pe săptămână Orient Express-ul vuiește peste cei aproape două mii de kilometri de cale ferată strălucitoare, străbătând distanța dintre Istanbul și Paris.

Pe sub felinare, locomotiva nemțească cu șasiu lung gâfâi încet ca respirația lentă a unui dragon ce se stinge, suferind de astm. Fiecare răsuflare greoaie părea să fie cu siguranță ultima, dar era urmată de alta. Șuvițe de abur se ridicară de la cuplajele dintre vagoane și se risipiră rapid în aerul cald al lunii august. Orient Express era singurul tren viu din văgăuna urâtă, ieftin construită, care era principala stație din Istanbul. Trenurile de pe celelalte linii erau lăsate fără locomotivă și nesupravegheate – așteptând ziua de mâine. Doar linia 3 clocotea de poezia tragică ce apare odată cu plecarea.

Literele de bronz greu așezate pe o parte a vagonului spuneau: COMPAGNIE INTERNATIONALE DES WAGON-LITS ET DES GRANDS EXPRESS EUROPEENS. Deasupra inscripției, montată în metal, se afla o plăcuță de fier ce anunța în litere mari, negru pe alb, ORIENT EXPRESS, iar dedesubt, pe trei rânduri:

ISTAMBUL – THESSALONIKI – BEOGRAD
VENEZIA – MILAN
LAUSANNE – PARIS

James Bond își întoarse privirea neatentă către unul dintre cele mai romantice semne din lume. Pentru a zecea oară se uită la ceas. 8:51. Ochii lui reveniră la semn. Toate orașele erau scrise în limba țării, în afară de MILAN. De ce nu MILANO? Bond își scoase batista și își șterse fața. Unde naiba era fata aia? Oare fusese capturată? Oare începuse să aibă dubii? Oare fusese prea dur cu ea noaptea trecută, sau mai bine zis, azi dimineață, în patul cel mare?

8:55. Gâfâitul liniștit al locomotivei se opri. Se auzi o biciuitură cu ecou când supapa automată de siguranță dădu drumul la abur. O sută de metri mai departe, prin grămada de oameni, Bond îl zări pe șeful de stație cum ridică o mână către conductor și fochist și cum începe să se plimbe încet de-a lungul vagoanelor, închizând ușile. Pasagerii, majoritatea țărani ce se întorceau în Grecia după un week-end cu rudele lor din Turcia, stăteau la geamuri și trăncăneau cu mulțimea de oameni care rânjeau.

Dincolo, unde felinarele palide se terminau și începea noaptea de un albastru închis și stelele se puteau observa prin gura încovoiată a gării, Bond văzu cum o lumină roșie devine verde.

Șeful de stație se apropie și mai mult. Controlorul în uniformă maronie îl bătu pe Bond pe braț. „*En voiture, s'il vous plaît*."[21] Cei doi turci ce păreau a fi bogați își sărutară amantele – erau prea frumoase ca să fie neveste –, păși râzând pe micul piedestal de fier și de acolo urcară pe cele două trepte ale vagonului. Pe platformă nu mai erau alți călători de la vagoanele de dormit. Conductorul, aruncându-i o privire nerăbdătoare englezului înalt, ridică piedestalul de fier și se urcă în tren. Șeful de gară începu să meargă plin de importanță de-a lungul trenului. Încă două compartimente, vagoanele de clasa întâi și clasa a doua, iar apoi, când ajunse la ghereta paznicului, își ridică steagul verde și murdar.

Nu se vedea nicio siluetă venind în grabă dinspre ghișeu. Deasupra ghișeului, aproape de tavanul gării, minutarul ceasului iluminat se mișcă un centimetru și arătă ora nouă.

O fereastră se trânti deasupra lui Bond și bărbatul își ridică privirea. Prima sa impresie fusese că vălul cel negru avea ochiurile prea dese. Intenția de a deghiza gura frumoasă și ochii albaștri plini de entuziasm era amatoricească.

— Repede.

Trenul începu să se miște. Bond se prinse de bara de mână și sări pe treaptă. Controlorul încă ținea ușa deschisă. Bond trecu fără grabă.

— Madam a întârziat, spuse controlorul. A venit de-a lungul coridorului. Cred că a intrat prin ultimul vagon.

Bond merse prin holul mochetat până la compartimentul din centru. Ușa era întredeschisă. Bond intră și închise ușa în urma sa. Fata își scoase vălul și pălăria neagră de paie. Stătea în colț, lângă fereastră. Purta o haină lungă de zibelină, deschisă ca să i se vadă rochia din shantung în culori naturale și cu fusta plisată, ciorapii de nylon de culoarea mierii, precum și pantofii și cureaua din piele de crocodil, ambele negre.

— Nu ai pic de încredere, James.

Bond se așează lângă ea.

---

[21] Urcați, vă rog în vagoane! (fr. – *n. trad.*).

— Tania, spuse el, dacă ar fi mai mult loc, te-aș pune pe genunchi și ți-aș trage niște palme la fund. Era să-mi provoci un atac de cord. Ce s-a întâmplat?

Părea foarte liniștită.

— Nimic, spuse Tatiana cu inocență. Ce s-ar fi putut întâmpla? Am spus că voi fi aici și sunt aici. Tu nu ai deloc încredere. Deoarece sunt sigură că ești mai interesat de zestrea mea decât de mine, să știi că este acolo, sus.

Bond privi cu nonșalanță în sus. Două lădițe mici erau așezate pe raft lângă valiza lui. El îi luă mâna într-a sa și spuse:

— Mulțumesc lui Dumnezeu că ești bine.

Ceva din ochii lui o liniști. Poate o licărire de vină ce apăru în momentul în care acesta recunoscu față de sine însuși că era mai interesat de fată decât de mașinărie. Ea îi strânse mâna și se cufundă mulțumită în colțul ei.

Trenul scârțâi domol în jurul capului Sarayburnu. Farul lumina acoperișurile cocioabelor amărâte de lângă calea ferată. Bond își scoase o țigară cu mâna dreaptă și o aprinse. Se gândi că în curând vor trece prin spatele panoului mare unde locuise Krilencu – până în urmă cu mai puțin de douăzeci și patru de ore. Bond revăzu întreaga scenă. Strada albă, cei doi bărbați din umbră, Krilencu care se strecura prin buzele violete.

Fata se uita cu drag la Bond. Oare la ce se gândea? Ce se petrecea în spatele ochilor ei gri albăstrui, care uneori erau plini de duioșie și alteori, la fel ca în noaptea trecută când se iubiseră cu foc, sclipeau ca niște diamante. Acum erau cufundați în gânduri. Era oare îngrijorat pentru siguranța lor? Dacă ar fi putut să-i spună cumva că nu avea de ce să se teamă, pentru că doar cu ajutorul său putea ajunge în Anglia – cu ajutorul său și al valizei pe care i-o dăduse în acea seară, în birou, directorul plenipotențiar. Directorul îi spusese același lucru.

— Uite pașaportul tău către Anglia, caporale. Uită-te, adăugă el și desfăcu valiza, în care fata văzu un aparat Spektor nou-nouț. Să nu deschizi valiza și să nu o scoți din compartiment până nu ajungi la destinație. În caz contrar, englezul o să ți-o fure și te va lăsa baltă. Pe ei îi interesează aparatul. Nu-i lăsa să pună mâna pe el, altfel vei eșua în misiune. Ai priceput?

Luminița unui post de manevră sclipi prin geamul compartimentului. Tatiana îl privi pe Bond care se ridică să deschidă fereastra și să-și scoată capul pe geam. Corpul lui era

aproape lipit de ea. Fata își mișcă genunchiul astfel încât să-l atingă. Cât de puternică fusese pasiunea pe care o simțise încă din seara trecută, când îl văzuse pe Bond stând dezbrăcat în fața geamului, cu brațele ridicate să țină draperiile, și cu fața sa de sub părul negru încâlcit, absorbită în gânduri și învăluită de lumina palidă a lunii. Iar apoi fantastica împreunare a trupurilor lor. Flacăra care se aprinse brusc între ei – între doi agenți secreți, din două tabere diferite, despărțiți de întreaga lume, fiecare fiind implicat în misiunea sa, luptând împotriva țării rivale, dar cu toate acestea, împotriva ordinelor guvernelor, deveniți iubiți.

Tatiana își întinse mâna, prinse marginea hainei lui Bond și îl trase ușor. Bond închise fereastra și se întoarse, zâmbindu-i. Se uită în ochii ei, se aplecă, o prinse de sâni și o sărută. Tatiana se lăsă pe spate, trăgându-l după ea.

Fix în acel moment se auziră două bătăi ușoare în ușă. Bond se ridică, își scoase batista și se șterse de rujul de buze.

— Sigur e prietenul meu, Kerim, spuse el. Trebuie să vorbesc cu el. Îi voi spune conductorului să facă paturile. Tu așteaptă-mă aici până termină. Nu voi sta mult și voi fi chiar în fața ușii. Bărbatul se aplecă ușor înspre ea, o atinse pe mână și îi privi ochii și buzele întredeschise. Vom avea toată noaptea doar pentru noi, dar în primul rând trebuie să mă asigur că ești în siguranță. Bond descuie ușa și păși afară.

Darko Kerim bloca întreg coridorul cu silueta sa masivă. Se sprijinea de balustrada de alamă, fuma și se uita înspre marea Marmara în timp ce trenul șerpuia dinspre coastă înspre nordul țării. Bond se sprijini de aceiași balustradă. Kerim se uită la reflecția feței lui Bond din geamul întunecat din fața lor și începu.

— Nu am vești bune. Trei dintre ei sunt în tren.

— Ah! făcu Bond surprins, simțind un fior rece pe șira spinării.

— Sunt cei trei străini pe care i-am văzut atunci în cameră. Evident că au aflat despre tine și despre fată. Kerim se uită cu atenție în lateralul coridorului. Asta înseamnă că fata e agent dublu. Nu?

Bond gândi lucid. Deci până la urmă fata fusese o momeală. Dar cu toate astea… Nu, la naiba. Sigur nu se prefăcea. Nu era posibil acest lucru. Și mașinăria? Poate că nici nu era în valiza ei.

— Stai o secundă, spuse el, se întoarse și bătu ușor în ușă. Auzi cum fata descuia ușa și scotea lanțul. Bond intră și încuie ușa la loc. Tatiana îl privi surprinsă, crezând că trebuia să fi fost conductorul.

— Ai terminat? întrebă ea cu un zâmbet larg pe față.

— Tatiana, stai jos. Trebuie să vorbesc cu tine.

Fata observă fața lui dură și zâmbetul îi pieri de pe buze. Se așeză ascultătoare, cu mâinile în poală. Bond o privea cu atenție. Oare expresia de pe fața ei era de vinovăție sau de frică? Nu, era doar surprinsă și încerca să pară cât mai dură pentru a contracara expresia lui.

— Tatiana, ascultă-mă, șuieră Bond. A intervenit ceva. Trebuie să mă uit în valiză, să văd dacă aparatul este acolo.

— Coboară valiza și uită-te, replică fata pe un ton neutru și își aținti privirea asupra mâinilor sale. Deci acum urma să se întâmple ce o avertizase directorul. Urmau să ia aparatul și să o arunce din tren. Dumnezeule, Bond urma să facă aceste lucruri!

Bond se înălță, coborî valiza grea și o puse pe scaun. Desfăcu fermoarul și se uită înăuntru. Din valiză îl privea o cutie de metal, acoperită cu lac negru și cu trei rânduri de litere, ca o mașină de scris. Întoarse valiza către fată.

— Acesta este Spektor-ul?

— Da, răspunse Tatiana uitându-se înspre valiză.

Bond trase fermoarul la loc și puse valiza înapoi sus. Se așeză lângă fată și începu să o întrebe.

— Trei oameni MGB sunt în acest tren. Știm că sunt cei care au fost la centrul vostru în ziua de luni. Tatiana, ce caută ei aici?

Vocea lui Bond era blândă și bărbatul o privea atent. Fata își ridică capul înspre el, cu lacrimi în ochi. Erau oare lacrimi de vinovăție? Dar fața ei nu arăta același lucru. Părea doar îngrozită de ceva. Tatiana întinse mâna către Bond, dar o trase înapoi imediat.

— Nu o să mă arunci din tren, acum că ai aparatul, nu?

— Evident că nu, răspunse nerăbdător Bond. Nu te prosti. Dar trebuie să știm ce caută oamenii aceștia aici. Despre ce e vorba? Știai că vor fi pe tren? Bond încercă să-i citească expresiile feței, dar observă doar ușurarea de pe chipul ei. Altceva? O privire gânditoare? Rezervată? Da, ascundea ceva, dar ce?

Tatiana încerca să-și adune gândurile și își șterse lacrimile brusc cu dosul palmei. Apoi își puse mâna pe genunchi, cu urmele de lacrimi în continuare vizibile. Se uită în ochii lui Bond, fata încercând să-l convingă că spune adevărul.

— James, spuse ea. Nu știam că acești oameni urmează să fie în tren. Mi s-a spus că astăzi ei urmează să plece înspre Germania. M-am gândit că vor lua avionul. Asta e tot ce pot să-ți spun. Până când ajungem în Anglia și oamenii mei nu mă mai pot prinde, nu trebuie să mă mai întrebi nimic. Am făcut ceea ce am spus că voi face. Sunt aici cu tot cu aparat. Ai încredere în mine. Nu-ți fie teamă pentru noi. Sunt sigură că acești oameni nu ne vor face rău. Sunt absolut sigură. Ai încredere. (Oare era chiar atât de sigură? se întrebă Tatiana. Oare Klebb îi spusese adevărul? Dar trebuia să aibă încredere în ordinele pe care le primise. Bărbații aceștia trebuiau să fie paznicii care o păzeau să nu coboare din tren. Nu aveau cum să-i facă vreun rău. Mai târziu, după ce vor fi ajuns la Londra, bărbatul acesta urma să o țină departe de SMERȘ și urma să-i spună atunci tot ce voia să afle. Deja se hotărâse că vrea să facă acest lucru. Dar dacă i-ar fi trădat pe *ai ei* acum, sigur urmau să pună mâna pe ea, dar și pe el. Era sigură de acest lucru. Nu aveai cum să ții secrete față de ei. Și *oamenii ei* nu aveau milă de nimic. Atâta timp cât își juca rolul, totul urma să fie bine.) Tatiana se uită atentă la fața lui Bond, căutând un semn că acesta o credea.

Bond ridică din umeri și se sculă de pe scaun.

— Nu știu ce să cred, Tatiana, începu el să vorbească. Sigur păstrezi secrete față de mine, dar cred că e vorba de ceva ce tu crezi că nu e important. Și cred că tu crezi că suntem în siguranță. Am putea să fim. Ar putea fi o coincidență că oamenii aceștia sunt în același tren cu noi. Trebuie să vorbesc cu Kerim și să hotărâm ce urmează să facem. Nu te îngrijora. Vom avea grijă de tine, dar pentru moment trebuie să fim foarte atenți.

Bond se uită prin compartiment și încercă să deschidă ușa care făcea legătura cu cealaltă cabină. Era încuiată. Se hotărî să o înțepenească cu ceva când conductorul nu mai era prin preajmă. Urma să facă la fel pentru ușa care dădea în culoar. Și trebuia să rămână treaz. S-a zis cu luna lor de miere din tren. Bond zâmbi înciudat și sună după conductor. Tatiana îl privea nerăbdătoare.

— Nu te îngrijora, continuă Bond să vorbească. Să te culci după ce pleacă conductorul. Nu deschide ușa dacă nu știi că eu sunt cel care bate. Voi sta treaz toată noaptea și te voi păzi. Poate că mâine va fi mai ușor. Voi planifica ceva cu Kerim. E un om bun și de încredere.

Conductorul bătu la ușă, Bond îl lăsă să intre și ieși pe culoar. Kerim stătea tot acolo, uitându-se pe fereastră. Trenul acceleră și goni prin noapte, șuieratul său melancolic reflectându-se înapoi din pereții aflați în lateral, pe lângă care vagoanele luminate treceau în mare viteză. Kerim nu se mișca, dar ochii lui erau ageri.

Bond îi spuse cele discutate cu fata. Nu era ușor să-i explice de ce avea încredere în ea și privi cum gura lui Kerim se schimonosea într-un zâmbet ironic la auzul spuselor lui Bond, care încerca acum să-i descrie ce văzuse în ochii ei și ce-i spusese intuiția.

— James, oftă Kerim, tu ești șeful acum. Aceasta este misiunea ta. Am discutat toată ziua despre pericolele de pe tren, despre cum putem duce aparatul înapoi, despre cum să o ținem pe fată în siguranță, pe cât posibil. Se pare că Tatiana ți-a cedat necondiționat. În același timp recunoaște că și tu i-ai cedat. Poate doar parțial, dar te-ai hotărât să ai încredere în ea. Dimineața aceasta când am vorbit cu M la telefon mi-a spus că te susține. Te-a lăsat pe tine să conduci misiunea și așa să fie. Dar el nu știa că pe tren urmau să urce trei agenți MGB. Nici noi nu știam acest lucru. Cred că asta ne-ar fi dat peste cap planurile, nu-i așa?

— Corect.

— Atunci tot ce putem face e să-i eliminăm pe acești trei indivizi. Să-i dăm jos din tren. Nu știu de ce au venit aici și nu cred în coincidențe. Dar un lucru e clar. Nu vom rămâne în tren cu ei, corect?

— Desigur.

— Atunci lasă-mă pe mine să mă ocup de problemă. Cel puțin în seara aceasta. Încă suntem la mine în țară și am destulă putere. Și mulți bani. Nu-mi permit să-i ucid, pentru că atunci trenul ar avea întârziere și tu și fata ați putea avea probleme. Dar voi face ceva. Doi dintre ei stau la cușetă. Bărbatul în vârstă cu mustață și pipă are cabina numărul 6, fix lângă tine. Călătorește cu un pașaport german, sub numele lui „Melchior

Benz, vânzător”. Cel tuciuriu, armeanul, stă în cabina numărul 2. Și el are tot un pașaport german – „Kurt Goldfarb, inginer constructor”. Au bilete până la Paris. Le-am văzut actele, pentru că am o insignă de polițist. Conductorul nu a obiectat deloc. Ține toate biletele și pașapoartele la el în cabină. Al treilea om, cel cu furunculul pe gât, se pare că are furunculi și pe față. E o matahală urâtă. Nu i-am văzut pașaportul. El călătorește la clasa întâi, în compartimentul de lângă mine. Dar i-am furat biletul! Kerim scoase din buzunarul jachetei un bilet galben de tren, pentru clasa întâi, apoi îl vârî la loc și rânji mulțumit către Bond.

— Cum naiba?

Kerim chicoti.

— Înainte să se ducă să doarmă, boul s-a dus la baie. Eu stăteam pe culoar și mi-am amintit brusc cum mergeam gratis cu trenul când eram mic. L-am lăsat un minut apoi am mers înspre ușă și am încercat să o deschid. Am lăsat mâna pe clanță. „Biletele la control” am spus apoi, atât în franceză, cât și în germană.

Omul a mormăit ceva și am simțit cum vrea să deschidă ușa, dar am ținut tare de mâner astfel încât să creadă că se blocase. „Nu vă deranjați, domnule”, i-am spus apoi foarte politicos. „Introduceți biletul pe sub ușă.” Individul tot încerca să deschidă ușa, dar până la urmă renunță și strecură biletul pe sub ușă. „*Merci, Monsieur*”, i-am mulțumit, am ridicat biletul și m-am dus în celălalt compartiment. Kerim gesticulă cu mâna prin aer.

— Boul ăla sigur doarme liniștit acum, crezând că la graniță își va primi biletul înapoi. Ce greșeală. Biletul va fi ars și cenușa va fi împrăștiată pe geam, gesticulă din nou Kerim, de data asta arătând înspre întunericul de afară. Voi face ca individual să fie dat sigur jos din tren, indiferent de suma cu care încearcă să mituiască. I se va spune că din pricina circumstanțelor trebuie să fie investigat, opinia lui urmând să fie verificată cu o declarație către agenția feroviară. I se va da voie să se urce într-un alt tren, mai târziu.

Bond zâmbi încântat de dibăcia lui Kerim.

— Bine jucat, Kerim. Cum rămâne cu ceilalți doi?

Darko Kerim ridică din umerii lui imenși.

— O să-mi vină vreo idee, spuse el încrezător. Dacă vrei să elimini un rus, trebuie să-l faci să pară prostănac. Să-l faci de râs și să-ți bați joc de el. Rușii nu suportă așa ceva. Cumva îi

vom forța pe acești agenți să-și iasă din pepeni, iar atunci vom aștepta ca MGB-ul să-i pedepsească pentru neîndeplinirea misiunii. Cu siguranță că vor fi împușcați chiar de oamenii lor.

Cât timp ei vorbeau, conductorul ieși din cabina cu numărul 7. Kerim se întoarse către Bond și îi puse palma pe umăr.

— Nu-ți fie teamă, James, spuse el vesel. Îi vom învinge pe tipii ăștia. Întoarce-te la fată. Ne vom revedea dimineață. Nu vom dormi mult în seara aceasta, dar nu avem de ales. Fiecare zi e diferită. Poate că o să dormim mâine.

Bond privi cum bărbatul masiv se îndreaptă spre ușă. Observă că în ciuda mișcării trenului, umerii lui Kerim nu atingeau pereții coridorului. Bond simți afecțiune pentru acest spion vesel dar profesionist.

Kerim dispăru în cabina conductorului, iar Bond se întoarse și bătu încet la ușa.

• Capitolul 22: Părăsind Turcia

Trenul gonea prin noapte, iar Bond încerca să rămână treaz uitându-se la lună. Absolut tot ce se petrecea în jurul lui îl îndemna să se culce – galopul rapid al firelor de telegraf care fugeau prin fața ochilor săi, încercând parcă să-l hipnotizeze, melancolia care din când în când punea stăpânire pe el, șuieratul trenului, clinchetele moleșite ale aparatelor de cuplare din capetele culoarului și scârțâitul lemnului din cabina lor. Până și licăritul violet al luminii de deasupra ușii părea să-i spună „O să veghez eu în locul tău. Nimic nu se poate întâmpla cât timp sunt aprinsă. Închide ochii și culcă-te, culcă-te.”

Fata își ținea capul ei greu în poala lui. Lângă ea rămase loc doar cât să încapă Bond acolo sub pătură și să se lipească de ea, cu coapsele rezemându-se de spatele ei și cu capul plasat pe părul ei care acoperea perna.

Bond își frecă ochii și apoi îi deschise la loc. Se uită cu grijă la ceas. Era ora patru. Mai era o oră până la frontiera Turciei. Poate că putea să doarmă în cursul zilei. Îi va da ei pistolul, va bloca ușile din nou și fata putea să vegheze.

Se uită apoi la fata frumoasă care dormea lângă el. Cât de inocentă putea să arate, această agentă a serviciilor secrete

sovietice – genele ei lungi și obrajii moi, buzele întredeschise și șuvița de păr rebelă care îi acoperea fruntea și pe care Bond dorea acum să o aranjeze cu atenție lângă celelalte șuvițe, gâtul ei subțire care pulsa încetișor. James simți un impuls să o ia în brațe și să o strângă tare la piept. Dorea să o trezească din visare ca să o poată săruta și să-i spună că totul e în regulă, ca să o poată vedea cum se culcă fericită la loc.

Fata insistase să doarmă așa.

— Nu pot adormi dacă nu mă ții în brațe, îi spusese Tatiana. Trebuie să știu că ești lângă mine tot timpul. Ar fi îngrozitor să mă trezesc și tu să nu fii aici. Te rog, James. Te rog, *dușka*[22].

Bond își dăduse jos haina și cravata și se ghemuise într-un colț cu picioarele sprijinite de valiză și cu pistolul sub pernă, aproape de el, pentru orice eventualitate. Fata nu comentase nimic în ceea ce privea arma. Se dezbrăcase complet, în afară de panglica neagră de la gât, se prefăcuse a nu fi deloc provocatoare când se vârâse în pat și se foise să găsească o poziție confortabilă. Își întinse mâinile către Bond, acesta o trase ușor de păr încât să o aducă cu capul la nivelul său și o sărutase lung.

Apoi îi spuse să se culce, se lăsase pe spate și așteptase ca trupul să i se calmeze. Fata mormăi în somn și se întinse cu o mână culcată pe coapsele lui Bond. La început îl ținuse strâns, dar pe măsură ce adormea, mâna ei se relaxa tot mai mult și în cele din urmă alunecă în visare.

Bond se hotărî brusc să nu se mai gândească la ea, ci la restul drumului. În curând urmau să iasă din Turcia. Oare urma să fie mai lejer în Grecia? Între Grecia și Anglia urma să fie la fel de greu. Dar Iugoslavia? De partea cui era oare Tito? Probabil de ambele părți. Indiferent de ordinele celor trei agenți MGB, cu siguranță că fie știau deja că Bond și cu fata sunt pe tren, fie urmau să afle în curând. Nu puteau să stea patru zile în compartiment, cu perdelele trase. Prezența lor urma să fie raportată la Istanbul, probabil cu un telefon, iar dimineața rușii urmau să descopere lipsa aparatului. Iar apoi ce ar fi urmat? Un demers în mare grabă către ambasada Rusiei din Atena sau din Belgrad. Oare fata urma să fie dată jos din tren pe motiv de furt? Sau dacă lucrurile erau mai complicate – dacă toată această poveste era un complot misterios, o conspirație

[22] Sufletel – în limba rusă. (*n. trad.*).

rusească – ar fi trebuit să stea deoparte? Ar trebui să coboare din tren, cu tot cu Tatiana, la o stație micuță, pe partea opusă peronului, să închirieze o mașină și să caute un avion spre Londra?

Afară începea încetișor să se lumineze și Bond se uită la ceas. Era ora cinci. În curând urmau să ajungă la Uzunkopru. Oare ce se întâmpla în celelalte vagoane? Ce reușise Kerim să facă?

Bond se lăsă pe spate, relaxat. Până la urmă, exista un răspuns simplu și logic referitor la problema sa. Dacă ar fi putut să scape de cei trei agenți MGB, urmau să rămână în tren și să-și păstreze planul inițial. Dacă nu, Bond urma să coboare din tren, cu tot cu fată și cu aparatul prețios, undeva în Grecia, și să caute o altă rută de întoarcere. Dar dacă norocul era de partea lor, continuau traseul stabilit. Bond și cu Kerim erau oameni descurcăreți. Kerim avea un agent în Belgrad care urma să le iasă în întâmpinare și să se urce în tren. Și, la o adică, puteau apela la ambasadă.

Bond continuă să se gândească la părțile pozitive și la cele negative. Pe lângă motivele logice, Bond recunoscu în sinea lui că dorea enorm să-și joace cărțile până la final și să vadă ce iese. Voia să se arunce în luptă cu toți acei oameni și să rezolve misterul, să-i învingă dacă era vorba de o capcană. M îl făcuse șeful misiunii. Avea atât fata cât și aparatul. De ce să intre în panică? Ar fi fost nesăbuit să încerce să fugă ca să scape de o capcană, doar pentru a cădea în alta.

Trenul șuieră prelung și începu să frâneze. Prima rundă era pe cale să înceapă. Dacă Kerim eșuase... Dacă cei trei rămâneau pe tren... Pe lângă ei trecură niște vagoane marfare trase de o locomotivă, iar apoi trenul depăși niște barăci. Se zdruncină o secundă, aparatele de cuplare scârțâiră și Orientul Express părăsi linia principală. Lângă ei apărură patru șine de tren, cu iarbă care crescuse printre ele și o platformă. Trenul încetini tot mai mult, până când se opri cu scrâșnetul frânelor hidraulice și cu zgomotul făcut de aburul eliberat de locomotivă. Fata se răsuci în somn, Bond îi lăsă cu grijă capul pe pernă, se ridică și ieși pe ușă.

Era o gară la marginea drumului, tipică Balcanilor – o fațadă din piatră a unor clădiri mohorâte, o expansiune prăfuită a platformei, la același nivel cu solul, astfel încât trebuia un pas mare la coborârea din tren, niște găini care cotcodăceau

împrejur și câțiva oficiali amărâți, care stăteau nepăsători și nebărbieriți, nici măcar neîncercând să-și dea importanță. Înspre jumătatea ieftină a trenului, o hoardă de țărani care trăncăneau non-stop, așteptau controlul pașapoartelor alături de baloturile și de coșurile lor împletite, ca să poată urca în tren alături de mulțimea din vagoane.

Pe peron, vizavi de Bond, era o ușă închisă deasupra căreia era scris POLIS. Lui Bond îi păru că distinge figura lui Kerim prin geamul murdar.

„*Passeports. Douanes*!”[23]

Un om îmbrăcat în civil și doi polițiști în uniforme verzi cu pistoalele agățate de curelele lor negre intrară pe culoar. Conductorul îi urmă, bătând la toate ușile.

Ajunși la ușa numărul 2, conductorul vorbi nervos în turcă, fluturând biletele și pașapoartele și răsfoindu-le de parcă ar fi fost un pachet de cărți de joc. Când termină cu ele, bărbatul în civil le făcu un semn celor doi polițiști care bătură la ușă. Omul intră de îndată ce aceasta se deschise, iar polițiștii rămaseră în spatele său.

Bond se îndreptă spre capătul coridorului și auzi câteva cuvinte într-o germană stricată. O voce părea calmă și rece, iar cealaltă părea înfricoșată. Domnul Kurt Goldfarb nu avea nici bilet, nici pașaport. Oare le scosese chiar el din cabina conductorului? Cu siguranță, nu. Oare domnul Goldfarb încredințase actele conductorului? Evident că da. Domnul Goldfarb avea ghinion. Cu siguranță că urma o anchetă. Delegația germană din Istanbul urma să se ocupe de această problemă (Bond zâmbi la auzul acestei sugestii). Între timp, era regretabil dar domnul Goldfarb nu putea să-și continue călătoria astăzi, ci doar în dimineața următoare. Domnul Goldfarb trebuia să se îmbrace, iar bagajele lui urmau să fie transportate în camera de așteptare.

Agentul MGB care năvăli în culoar era armeanul tuciuriu, cel mai mic în rang dintre cei trei. Fața lui bolnăvicioasă se înnegrise de frică. Părul lui era pieptănat anapoda și era îmbrăcat doar cu pantalonii de pijama. Dar disperarea lui nu era deloc comică. Bărbatul trecu în viteză pe lângă Bond, ajunse la ușa numărul 6 și se opri încercând să-și revină. Bătu la ușă, lanțul fu dat la o parte și omul intră. Bond putu să observe de

[23] Pașapoartele la control. Vama! – în franceză. (*n. trad.*).

cealaltă parte a ușii fața unui om cu nasul lat și cu mustață. Tăcerea se lăsă pe culoar, timp în care bărbatul îmbrăcat în civil se ocupă de actele a două franțuzoaice bătrâne din cabinele 9 și 10, apoi de actele lui Bond.

Ofițerul se uită rapid la pașaportul lui Bond, îl închise și îl înmână conductorului.

— Călătoriți cu Kerim Bey? întrebă el în franceză, cu o privire rezervată.

— Da.

— „*Merci, Monsieur. Bon voyage*”[24], îl salută acesta, se întoarse și începu să bată la ușa cabinei cu numărul 6. Ușa se deschise și acesta intră.

Cinci minute mai târziu, ușa se deschise din nou. Bărbatul în civil, cu o postură autoritară, le făcu semn din cap polițiștilor. Vorbi în turcă cu aceștia, iar apoi se întoarse în cabină.

— Domnule, sunteți arestat. Tentativa de mituire a oficialilor este o infracțiune gravă în Turcia.

Goldfarb protestă vehement în germana lui stricată, dar fu întrerupt de un ordin scurt în rusă. Un Goldfarb diferit, cu ochi de om nebun, ieși din cabină, orbecăi prin coridor și intră în cabina cu numărul 2. Un polițist se plasă în fața ușii și îl așteptă.

— Am nevoie de actele dumneavoastră domnule, rosti bărbatul în civil. Vă rog, pășiți în față. Trebuie să verific fotografia. Bărbatul ridică spre lumină pașaportul german cu copertă verde. Vă rog, înaintați.

Agentul MGB îmbrăcat cu o cămașă de noapte strălucitoare din mătase albastră, care circula sub numele unui oarecare Benz, ezită un pic și înaintă. Fața lui era palidă de furie. Ochii săi se opriră asupra lui Bond.

Bărbatul în civil închise pașaportul și îl înmână conductorului.

— Actele dumneavoastră sunt în regulă, domnule. Acum, vă rog, arătați-mi bagajele.

Intră în cabină, urmat de al doilea polițist Agentul MGB se întoarse cu spatele la Bond și îi privi cum cotrobăiau în valiza lui. Bond observă umflătura de sub mâneca stângă a cămășii de noapte și o încreștitură la cureaua pe care acesta o purta. Se întrebă dacă ar fi trebuit să-i spună acest lucru bărbatului în civil, dar se hotărî să rămână tăcut. Ar fi putut fi târât după ei în calitate de martor.

---

[24] Mulțumesc, domnule. Călătorie plăcută! (*n. trad.*).

Căutarea luă sfârșit. Bărbatul în civil salută cu răceală în glas și își continuă drumul pe culoar. Agentul MGB intră înapoi în cabina cu numărul 6 și trânti ușa după el.

Ce păcat, gândi Bond. Unul dintre ei a scăpat.

Bond se întoarse cu spatele la fereastră. Un bărbat solid cu un furuncul infectat pe gât, care purta o pălărie gri, Homburg, era escortat înspre ușa deasupra căreia scria POLIS. O ușă se trânti în fundul culoarului. Goldfarb, care la rândul lui era escortat de poliție, păși pe peronul gării. Bărbatul traversă platforma cu capul plecat și dispăru prin aceiași ușă.

Trenul șuieră, de data aceasta un șuierat nou al unei locomotive grecești. Ușa vagonului de dormit se închise, iar bărbatul în civil împreună cu cel de-al doilea polițist coborî din tren și începu să meargă înspre postul de poliție al gării. Șeful de gară se uită la ceas și ridică semnalul. Trenul urui, locomotiva începu să șuiere și jumătatea din față a trenului se puse în mișcare. Vagoanele care urmau să călătorească prin ruta nordică, traversând Cortina de Fier prin Dragoman, la frontiera bulgară, doar la 70 de kilometri depărtare, rămaseră în spate pe peronul plin de praf.

Bond deschise fereastra și se mai uită o dată înspre frontiera turcească, unde doi bărbați stăteau într-o cameră prăpădită, aproape condamnați la moarte. Scăpaseră de doi, gândi el. Doi din trei. Șansele lor păreau brusc mult mai mari. Bond privi platforma veche pe care stăteau găinile și șeful de gară, până când trenul schimbă macazul și trecu pe șinele principale. Bond își întoarse capul și privi regiunea rurală care se ivea în fața lui, scăldată de razele aurii ale soarelui care răsărea din spatele câmpurilor turcești. Urma să fie o zi frumoasă.

Bond își scoase capul de pe geam și închise fereastra zgomotos. Se hotărâse. Urma să rămână în tren și să vegheze ca totul să iasă bine.

• Capitolul 23: Ieșirea din Grecia

Cafea fierbinte din micuțul bar din Pithion (vagonul restaurant nu era deschis până la prânz), o vizită lejeră a vameșilor greci și apoi trenul se legănă mai departe înspre Golful Enez, la capul

mării Egee. Vremea de afară era superbă, aerul era mai uscat și oamenii mai frumoși. Câmpurile de floarea soarelui, porumb, viță de vie și tutun se coceau la soare. După cum spusese Darko, era o zi diferită.

Bond se spălă și se bărbieri sub privirile amuzate ale Tatianei. Fata aprecia faptul că Bond nu folosea ulei de păr.

— E un obicei prost, spuse ea. Am auzit că mulți europeni fac acest lucru. Noi, în Rusia, nici nu ne-am gândi la așa ceva. Murdărești pernele. Dar e ciudat că voi cei din vest nu folosiți parfum. Toți bărbații de la noi se dau cu parfum.

— Noi ne spălăm, replică Bond sec.

Fata începu să vocifereze, dar fu întreruptă de o bătaie în ușă. Era Kerim, care intră și se aplecă în fața Tatianei.

— Ce scenă casnică încântătoare, remarcă el voios, poziționându-se într-un colț lângă ușă. Rareori mi-a fost dat să văd un cuplu de spioni mai frumos ca voi.

Tatiana îl privi rece.

— Nu sunt obișnuită cu glumele vestice.

Kerim râse nonșalant.

— Draga mea, o să înveți în timp. Englezii sunt mari glumeți. Acolo e un obicei să faci o glumă din orice. Așa am învățat eu să glumesc. E bine să râzi. Descrețești frunțile. În dimineața asta am râs mult. Săracii băieți din Uzunkopru. Aș fi vrut să fiu de față când polițistul dădea telefonul la consulatul German din Istanbul. Asta e problema cu pașapoartele false. Nu e greu să le faci, dar e aproape imposibil să falsifici certificatul de naștere – documentele țărilor care teoretic le-au eliberat. Îmi pare rău să vă spun acest lucru, doamnă Somerset, dar carierele tovarășilor ruși au luat sfârșit.

— Cum ai reușit? întrebă Bond în timp ce-și făcea nodul la cravată.

— Cu bani și relații. Am mituit conductorul cu cinci sute de dolari și am tras niște sfori la poliție. Norocul nostru a fost că prietenul rus a încercat să mituiască un agent. Păcat că Benz de alături, zise el arătând cu mâna înspre perete, nu s-a implicat. Nu am putut să repet șmecheria cu pașaportul. Va trebui să-i venim de hac altcumva. În schimb, a fost ușor să-l eliminăm pe bărbatul cu furunculi. Nu știa germană și călătoria fără bilet e o infracțiune serioasă. În fine, ziua asta a început cum trebuie. Am câștigat prima rundă, dar prietenul nostru care a mai rămas o să

fie foarte precaut de-acum înainte. Știe cu cine are de-a face. Poate că e mai bine așa. Ar fi fost o bătaie de cap să vă țin ascunși toată ziua. Acum putem să ne mișcăm mai bine – chiar putem să mâncăm de prânz împreună, cât timp iei zestrea cu tine. Trebuie să-l urmărim, să vedem dacă dă vreun telefon dintr-o gară. Dar mă îndoiesc că s-ar putea descurca cu centralele telefonice din Grecia. Probabil o să aștepte până ajungem în Iugoslavia. Dar acolo am relații. Putem aduce întăriri, dacă avem nevoie. Ar trebui să fie o călătorie interesantă. Tot timpul drumurile cu Orient Express-ul sunt pline de peripeții. Kerim se ridică în picioare și deschise ușa.

— ... Și de iubire, adăugă el zâmbind către cei doi. Vă chem când e vremea prânzului. Mâncarea grecească e mai proastă ca cea turcească, dar până și stomacul meu e în slujba Maiestății sale.

Bond încuie ușa, iar Tatiana începu să se răstească.

— Prietenul tău nu e civilizat deloc! Nu poți să te referi la Regină într-un asemenea context.

Bond se așeză lângă Tatiana.

— Tania, începu el pe un ton răbdător, Kerim e un om minunat. Și e un bun prieten de-al meu. Din punctul meu de vedere, poate să spună orice dorește. E gelos și ar vrea să aibă o fată ca tine, așa că te tachinează. E un fel de flirt. Așa că ar trebui să iei asta ca pe un compliment.

Fata își întoarse ochii mari și albaștri înspre el.

— Așa crezi? Dar ce a spus el referitor la stomac și la Regină a fost extrem de nepoliticos. În Rusia acest lucru denotă o proastă creștere.

Cei doi continuau să se contrazică, când trenul se opri în gara Alexandropolis. Soarele bătea puternic și insectele zburătăceau peste tot. Bond deschise ușa, păși în culoar și se uită la soarele care se oglindea în marea liniștită care se unea cu cerul albastru deschis.

Cei trei mâncară, cu valiza la picioarele lui Bond, sub masă. Kerim se împrieteni repede cu Tatiana, iar agentul MGB, Benz, evită vagonul restaurant. Cei trei îl văzură pe peron, cumpărând sandwich-uri și bere de la un chioșc cu roți. Kerim sugeră în glumă să-l cheme la un joc de bridge. Bond simți brusc oboseala și gândi cum că traseul lor periculos se transformase într-un picnic. Tatiana remarcă tăcerea lui, se ridică și îi spuse lui Kerim

că trebuie să se odihnească. Ieșind din vagonul restaurant îl auziră pe Kerim comandând pe un ton jovial brandy și trabucuri.

— Acum tu vei dormi, spuse Tatiana pe un ton ferm odată ajunși în compartiment. Fata trase draperiile și opri lumina soarelui care prăjea în continuare câmpurile de porumb și plantațiile de floarea-soarelui și de tutun. Cabina lor se transformă într-o cavernă întunecată. Bond blocă ușile, îi dădu pistolul fetei, se întinse cu capul în poala ei și adormi instantaneu.

Trenul lung șerpui pe șinele care duceau înspre nordul Greciei, pe sub colinele munților Rodopi. Apoi depășiră Xanthi, Drama și Serrai, intrară în ținuturile muntoase ale Macedoniei, iar șinele își continuau drumul spre Salonic. Când Bond se trezi cu capul în poala Taniei, afară era deja se întuneca. Fata, de parcă ar fi așteptat momentul, îi luă fața în palme și îl privi în ochi.

— *Duṣka*, spuse ea îngrijorată, cât timp vom fi împreună?

— Mult timp, replică Bond somnoros.

— Dar cât de mult?

James o privi la rândul lui în ochi și încercă să se dezmeticească. Era imposibil să știe ce urma să se întâmple după cele trei zile pe care urmau să le mai petreacă pe tren și după ce vor fi ajuns în Londra. Trebuia să ia în calcul faptul că fata era un agent inamic. Sentimentele lui nu-i interesau pe oamenii care urmau să o interogheze și nici pe consiliul miniștrilor. Alte servicii de informații ar fi vrut să afle despre mașinăria pe care o aducea Tatiana. Probabil că din Dover ar fi fost dusă în „The Cage”, o casă privată bine păzită în apropiere de Guildford, unde ar fi fost plasată într-o cameră comodă, dar ascultată. Apoi urmau să vină rând pe rând oameni îmbrăcați în civil să vorbească cu ea, iar aparatele de înregistrat urmau să o ia razna, înregistrările urmau să fie transcrise și analizate la sânge – desigur pentru a observa declarațiile ei contradictorii, pe care cu siguranță le va fi dat până în acel moment. Poate că vor introduce un turnător nou – o tânără rusoaică care să simpatizeze cu Tatiana și să-i sugereze modalități de evadare, sau cum să devină agent dublu, să obțină informații „nevinovate” pentru a le transmite părinților ei. Aceste lucruri puteau să se întindă pe parcursul a săptămâni întregi, sau chiar luni de zile. În același timp, Bond urma să se distanțeze de ea,

în afară de cazul în care anchetatorii decideau că ar putea afla mai multe secrete folosindu-se de sentimentele sale și ale fetei. În continuare ar fi urmat schimbarea numelui, oferta unei vieți noi în Canada, o mie de lire pe an, bani care ar fi provenit din fondurile secrete. Și unde ar fi fost el când totul s-ar fi terminat? Poate de cealaltă parte a globului. Sau poate urma să fie tot în Londra, dar oare Tatiana ar mai fi simțit ceva pentru el după interogatoriile la sânge? Cât de mult ar fi urât poporul englez după așa ceva? Și oare ar mai fi reușit să-i stârnească aceleași sentimente?

— *Duśka*, repetă Tatiana nerăbdătoare, cât de mult?

— Cât de mult se poate. Totul depinde de noi. Multă lume o să intervină și vom fi despărțiți. Viața noastră nu va fi ca în această cămăruță. În câteva zile, va trebui să înfruntăm lumea. Nu va fi deloc ușor și ar fi o prostie din partea mea să-ți spun altceva.

Tatiana păru mai liniștită și îi zâmbi.

— Ai dreptate. Nu o să mai pun întrebări stupide. Dar nu trebuie să irosim aceste zile.

Fata îi mută cu grijă capul, se ridică doar ca să se întindă lângă el. O oră mai târziu, Bond stătea pe culoar, când apăru Darko Kerim.

— Nu ar fi trebuit să dormi atât de mult, spuse el cu șiretenie după ce-i examinase fața. Ai pierdut peisajele istorice din nordul Greciei. Și e timpul pentru masă.

— Doar la mâncare îți stă gândul, replică Bond. Ce se mai aude de prietenul nostru? întrebă el arătând cu mâna în direcția cabinei vecine.

— A fost liniștit. Conductorul l-a supravegheat pentru mine. Omul ăsta o să ajungă cel mai bogat conductor din întreaga companie. I-am dat cinci sute de dolari pentru actele lui Goldfarb, iar acum îl plătesc cu o sută pe zi până la finalul drumului. Kerim chicoti și continuă. I-am spus că poate o să primească o medalie pentru serviciile aduse Turciei. Omul crede că urmărim niște contrabandiști. Trenul e folosit tot timpul pentru traficul cu opiu turcesc, care trebuie să ajungă în Paris. Nu a fost surprins, ci doar încântat că îl plătesc atât de bine. Apropo, ai mai aflat ceva de la prințesa rusoaică pe care o ții în cabină? Încă sunt îngândurat. Atmosfera e prea liniștită. Bărbații pe care i-am lăsat în urmă chiar ar fi putut să se îndrepte spre Berlin, așa cum spunea fata. Acest Benz poate că stă în cabina

lui pentru că îi e frică de noi. Călătoria noastră merge prea bine. Și cu toate astea… Kerim dădu din cap. Rușii sunt niște jucători de șah fantastici. Când vor să pună la cale o conspirație, o fac la perfecție. Tot jocul lor e planificat minuțios, inclusiv mișcările pe care urmează să le facă inamicii. Am un sentiment, continuă el privind prin geam cu o expresie mohorâtă, cum că noi doi și fata suntem doar pioni pe o tablă de șah mult mai mare – și mișcările noastre sunt acceptate pentru că nu au legătură cu jocul principal al rușilor.

— Dar care este scopul acestei conspirații? întrebă Bond privind la rândul său întunericul de afară. Ce doresc să obțină? Tot timpul ajungem la întrebarea asta. Desigur, cu toții am bănuit că e vorba de o conspirație. Fata poate nici nu știe că e implicată. Știu că ascunde ceva, dar cred că e vorba de un mic secret despre care ea crede că nici nu e important. Spune că-mi va dezvălui tot, odată ce ajungem la Londra. Tot? La ce se referă? Îmi spune doar să am încredere în ea – că nu suntem în pericol. Darko, urmă Bond căutând confirmarea spuselor sale în ochii bărbatului de lângă el, trebuie să recunoști că până acum fata a avut dreptate.

Kerim îl privi înapoi apatic și nu răspunse nimic.

Bond ridică din umeri.

— Recunosc că m-am îndrăgostit de ea. Dar, Darko, nu sunt prost. Am urmărit toate indiciile până acum, tot ce ne-ar putea fi de folos. Știi că oamenii spun multe când se simt în siguranță. Ei bine, acum fata se simte în siguranță și știu sigur că îmi spune adevărul. Sau oricum, nouăzeci la sută din el. Și mai știu că ea crede că restul nu e important. Dacă mă minte, înseamnă că la rândul ei e mințită. După analogia ta cu meciul de șah, chiar există această posibilitate. Dar totul se rezumă la întrebarea care ne macină de la început. Care este scopul conspirației lor? Vocea lui Bond deveni brusc aspră. Și dacă vrei să știi, tot ce îți cer e să terminăm jocul până aflăm răspunsul.

Kerim zâmbi amuzat de încăpățânarea lui Bond și râse.

— Prietene, în locul tău aș coborî din tren la Salonic – cu tot cu aparat și, dacă vrei, cu fata, deși cred că acest aspect nu e atât de important. Aș închiria o mașină până în Atena și de acolo m-aș urca în primul avion spre Londra. Dar eu nu am fost crescut în spirit aventuros, spuse Kerim ușor ironic. Acesta nu este un joc pentru mine, ci o afacere. Pentru tine, lucrurile stau diferit.

Ești un jucător, și M la fel. Acest lucru îmi pare clar, altfel nu ți-ar fi acordat șansa să joci cărțile cum vrei tu. De asemenea, el vrea să afle răspunsul acestei ghicitori. Așa să fie. Dar mie îmi place să fiu sigur și să nu las lucrurile în voia sorții. Crezi că șansa e de partea ta? Darko se întoarse și îl privi în ochi pe Bond. Ascultă prietene, urmă el pisălogindu-l în continuare. Aceasta este o masă de biliard. O masă verde foarte ușoară. Tocmai ce ai lovit bila albă care se îndreaptă încet și sigur spre cea roșie. Buzunarul e fix lângă bila roșie. Inevitabil urmează să lovești bila roșie care va cădea în gaură. Aceasta e legea mesei de biliard, legea camerei în care se află masa de biliard. Dar în afara acestui spațiu, un pilot de avion a leșinat și avionul său se îndreaptă în picaj fix spre camera cu masa. Sau o conductă de gaz urmează să explodeze, sau un fulger urmează să lovească. Clădirea se prăbușește peste tine și peste masă. Și ce s-a întâmplat cu bila albă care nu avea cum să nu lovească bila roșie, care la rândul ei nu avea cum să nu intre în gaură? Bila albă nu avea cum să rateze, conform legilor mesei de biliard, dar acestea nu sunt singurele legi. La fel, legile care guvernează mersul acestui tren și mersul tău până la destinație nu sunt singurele legi ale jocului.

Kerim se opri și ridică din umeri ca și cum ar fi renunțat la discursul său moralizator.

— Prietene, știi deja aceste lucruri, se scuză el. Și mi s-a făcut sete. Grăbește fata și haide să mâncăm. Dar fii atent la surprize neplăcute, te implor! Bărbatul trasă o cruce cu degetul în dreptul stomacului, pe trenci. Nu jur cu mâna pe inimă. E un lucru prea important. Dar jur cu mâna pe stomac, care pentru mine e un jurământ important. Ne așteaptă surprize pe drum. Țiganul a spus să avem grijă, iar acum eu reiterez. Putem să jucăm o partidă de biliard, dar trebuie să fim atenți la ce se petrece în afara camerei. Nasul, își duse el mâna pe o nară, îmi spune asta.

Stomacul lui Kerim ghiorăi indignat.

— Vezi? Ce ți-am spus, rosti Kerim. Trebuie să mergem să mâncăm.

Cei trei terminară cina când trenul intră în încrucișarea modernă dar hidoasă din Salonic. Bond căra valiza mică și grea înapoi înspre cabina lor.

— Vom fi deranjați din nou, spuse Kerim înainte să se ducă la culcare. La o oră după miezul nopții urmează să ajungem la frontieră. Cu grecii nu vom avea probleme, dar iugoslavii vor fi altă mâncare de pește. Dacă te deranjează cineva, cheamă-mă. Chiar și în țara lor am câteva relații. Voi sta singur în al doilea compartiment din vagonul următor. Mâine mă voi muta în locul prietenului nostru Goldfarb, din cabina numărul 2. Pentru moment, sunt mulțumit de condițiile de la clasa întâi.

Bond moțăia în stare de veghe în timp ce trenul se chinuia să avanseze prin valea Vardar-ului, scăldată de lumina lunii, înspre centrul Iugoslaviei. Tatiana dormea cu capul în poala lui. Bond se gândi la spusele lui Darko și se întrebă dacă nu putea să-l trimită înapoi în Istanbul odată trecuți cu bine de Belgrad. Nu era corect să-l târască alături de ei prin toată Europa, într-o aventură în afara teritoriului său, cu care nici măcar nu prea era de acord. Evident că Darko bănuia faptul că Bond se îndrăgostise de fată și nu mai putea planifica misiunea așa cum trebuia. Ei bine, avea puțină dreptate. Cu siguranță că ar fi mai bine să se dea jos din tren și să găsească un alt drum către casă. Dar Bond recunoscu în sinea lui că nu putea suporta ideea de a fugi din calea acestei conspirații, dacă aceasta exista în primul rând. Dacă nu era vorba de așa ceva, tot nu suporta ideea de a sacrifica cele trei zile pe care le avea de petrecut doar cu Tatiana. Iar M lăsase decizia în seama lui. După cum spusese Darko, M era curios să vadă cum va decurge jocul și în ce constă toată această poveste. Bond își alungă aceste gânduri. Drumul era liniștit. De ce să intre în panică?

La zece minute după ce ajunseră la granița cu Grecia, în micuța stație Idomeni, cineva bătu la ușa compartimentului și o trezi pe Tatiana. Bond se ridică și își lipi urechea de ușă.

— Da?

— *Le conducteur, Monsieur.*[25] A avut loc un accident. E vorba de prietenul dumneavoastră, Kerim Bey.

— Așteaptă aici, murmură Bond, care își luă apoi pistolul, își trase pe el haina și deschise ușa.

— Ce s-a întâmplat?

Fața conductorului era galbenă sub luminile culoarului.

— Veniți cu mine.

---

[25] Conductorul, domnule (*n. trad.*).

Cei doi fugiră spre vagonul de clasa întâi, unde persoanele oficiale se adunaseră în jurul ușii deschise a compartimentului cu numărul 2. Toți se holbau în același punct.

Conductorul eliberă calea pentru Bond, care ajunse la ușă și se uită înăuntru. Simți cum i se ridică părul de pe cap. Două corpuri zăceau lângă scaunul din dreapta, încleștate într-o îmbrățișare a morții, ca și cum ar fi filmat o scenă dintr-un film.

Cadavrul de dedesubt era al lui Kerim, care rămăsese cu genunchii ridicați într-un ultim efort de a se scula. Avea înfipt în gât un pumnal, chiar lângă vena jugulară. Capul îi era dat pe spate, iar ochii însângerați erau ațintiți în sus. Gura îi era contorsionată într-o grimasă, iar un firicel de sânge i se scurgea pe bărbie.

Deasupra lui zăcea întins Benz, agentul MGB, cu mâna stângă a lui Kerim rămasă încolăcită în jurul gâtului său. Bond putea să-i vadă un pic din mustața groasă și fața sa întunecată. Brațul drept a lui Kerim zăcea neglijent pe spatele rusului, ținând în pumnul strâns un cuțit. O pată mare de sânge se formase pe haina lui Benz, fix sub pumnul lui Kerim.

Bond își imagină cele întâmplate ca și cum ar fi urmărit un film. Îl văzu pe Darko dormind și pe Benz strecurându-se atent în cabina lui. Doi pași în față și cuțitul înfipt rapid în jugulară. Apoi, cu un ultim spasm, muribundul apucase să-l strângă de gât pe Benz și să-l înjunghie.

Acest om minunat și plin de viață zăcea acum mort în fața sa.

Bond se întoarse brusc și se îndepărtă de cadavrul omului care murise pentru el, apoi începu să răspundă la întrebări, nelăsându-se afectat de emoție.

• Capitolul 24: În afara pericolului

Trenul intră încet în Belgrad la ora trei după-amiază, cu jumătate de oră întârziere. Urmau să mai stea încă opt ore până când garnitura cealaltă ajungea din Bulgaria.

Bond se uita pe peron, așteptând să ajungă omul trimis de Kerim. Tatiana stătea cuibărită lângă ușă, în blana ei de samur, uitându-se la Bond și întrebându-se dacă bărbatul urma să se întoarcă la ea.

Văzuse totul prin fereastră – coșurile din răchită transportate pe peron, blițurile aparatelor foto ale polițiștilor, șeful de tren care gesticula nervos încercând să grăbească formalitățile și figura înaltă a lui Bond, rece ca gheața, fugind dintr-un loc în altul.

Bond se întorsese în compartiment și o ațintise cu privirea. O întrebase multe lucruri pe un ton foarte dur. Fata rezistase cu greu tiradei bărbatului, păstrându-și aceleași răspunsuri, știind că dacă îi spunea totul, dacă îi spunea că SMERȘ erau implicați, urma să-l piardă pentru totdeauna.

Acum aștepta înfricoșată de substratul minciunilor pe care le auzise în Moscova și, în primul rând, înfricoșată că putea să-l piardă pe Bond, care brusc devenise cel mai important lucru din viața ei.

Se auzi o bătaie în ușă, iar Bond sări să deschidă. Un bărbat negricios cu ochii albaștri ca ai lui Kerim și cu părul încâlcit care îi acoperea fruntea intră grăbit în compartiment.

— Stefan Trempo, la dispoziția dumneavoastră, zâmbi acesta către Bond. Mi se spune „Tempo”. Unde e șeful?

— Așază-te, spuse Bond, care își dăduse seama că în fața lui se afla unul dintre băieții lui Darko.

Bărbatul îi privi cu asprime și se așeză între cei doi. Fața lui își pierduse culoarea și ochii săi îl ațintеau pe Bond cu frică și plini de bănuieli. Mâna lui dreaptă stătea în buzunarul hainei. După ce Bond termină ce avea de zis, Tempo se ridică în picioare fără să întrebe nimic.

— Mulțumesc. Puteți să mă urmați, vă rog? Vom merge la apartamentul meu. Avem multe lucruri de făcut.

Apoi ieși pe ușă și rămase cu spatele către cei doi, uitându-se înspre șinele de tren. Când fata ieși din compartiment începu să meargă fără să se mai uite în spate. Bond o urmă pe Tatiana ducând cele două valize în mâini.

Cei trei traversară platforma și apoi intrară în gară. Afară începuse o ploaie măruntă. Imaginea taxiurilor vechi pe lângă clădirile moderne, dar urâte era deprimantă. Tempo deschise ușa laterală a unei limuzine uzate marca Morris Oxford, se urcă la volan și răsuci cheia în contact. Automobilul goni peste dalele de piatră, coti pe un bulevard și continuă drumul preț de un sfert de oră prin străzile late și pustii. Bond nu văzu mulți pietoni și nici multe alte mașini. Limuzina opri la jumătatea unei străzi

asfaltate. Intrară pe o ușa largă, urcară două etaje pe niște trepte care purtau cu ele mirosul specific Balcanilor – transpirație, fum de țigară și varză. Tempo descuie o ușă și îi pofti într-un apartament cu două camere, cu mobilă banală și draperii din catifea roșie, trase în lături pentru a se putea observa ferestrele goale de vizavi. Pe un bufet era pregătită o tavă, pe care se aflau câteva sticle nedesfăcute, pahare și farfurii cu fructe și biscuiți – gustările pentru Darko și prietenii săi.

Tempo gesticulă înspre băuturi.

— Vă rog, simțiți-vă ca acasă. Doamna la fel. Aveți baia la dispoziție. Sunt convins că vreți să vă spălați. Acum scuzați-mă, vă rog. Trebuie să dau un telefon urgent.

Bărbatul era aproape de punctul în care urma să cedeze și intră rapid în dormitor, trântind ușa în urma sa. În următoarele două ore Bond stătu și privi pe fereastră. Din când în când se ridica de pe scaun și se plimba prin cameră, doar ca să se așeze din nou la loc. Tatiana se prefăcu interesată de niște reviste în prima oră, apoi intră la baie și Bond auzi apa curgând în vană.

La ora șase după-amiază Tempo ieși din dormitor și îi spuse lui Bond că urma să iasă un pic.

— Aveți mâncare în bucătărie. Mă voi întoarce la ora nouă și o să vă conduc la gară. Vă rog, simțiți-vă ca acasă.

Nemaiașteptând răspunsul lui Bond acesta ieși pe ușă. Bărbatul auzi bocănitul picioarelor pe trepte, scârțâitul ușii de la intrare și zgomotul făcut de motorul limuzinei.

Bond intră în dormitor, se așeză pe pat, ridică receptorul telefonului și vorbi în germană cu operatorul. Jumătate de oră mai târziu, la celălalt capăt se auzi vocea lui M.

Bond vorbi ca și cum ar fi fost un comis-voiajor care îi raporta directorului general de la Universal Export. Îi spuse că partenerul său se îmbolnăvise și întrebă de noi instrucțiuni.

— Foarte bolnav?

— Da, extrem de bolnav.

— Cum rămâne cu cealaltă firmă?

— Au fost trei oameni cu noi. Unul dintre ei s-a molipsit de aceeași boală. Ceilalți doi s-au simțit rău pe drum și au rămas în Uzunkopru – la graniță.

— Deci cealaltă firmă și-a făcut bagajele?

Bond vizualiza fața lui M în timp ce directorul analiza informațiile și se întreba dacă ventilatorul din tavan era pornit, dacă M avea o pipă în mână sau dacă șeful de cabinet asculta convorbirea lor.

— Ce idei ai tu? Ați dori, tu și nevasta ta, să schimbați traseul călătoriei?

— Aș dori ca dumneavoastră să decideți acest lucru. Nevasta mea e bine, iar mostra e în stare bună. Nu văd cum s-ar putea deteriora și doresc să-mi termin călătoria. Altfel va rămâne un teritoriu neexplorat. Nu putem cunoaște ce posibilități ne așteaptă.

— Ai dori să mai trimit un vânzător să te ajute?

— Nu ar trebui să fie nevoie. Faceți cum doriți.

— Mă voi gândi la asta. Deci chiar vrei să duci la bun sfârșit misiunea de vânzări?

Bond putea vedea ochii lui M licărind cu acea curiozitate perversă pe care o cunoștea atât de bine și pe care o simțea la rândul lui.

— Da. Acum, la jumătatea drumului, cred că ar fi păcat să nu acopăr întregul traseu.

— În regulă. Mă voi gândi dacă mai trimit un vânzător să te ajute. După o scurtă pauză, M urmă. Te mai macină vreo problemă?

— Nu.

— Atunci la revedere.

— La revedere.

Bond puse receptorul înapoi în furcă și se uită la el. Brusc își dori să fi fost de acord cu sugestia lui M de a-i trimite un ajutor, pentru orice eventualitate. Se ridică din pat. Măcar urmau să iasă din Balcani și să traverseze Italia. Apoi Elveția, Franța – oameni prietenoși, departe de teritoriile tainice de până atunci.

Dar cum rămânea cu fata? Putea să o învinovățească de moartea lui Kerim? Bond intră în cealaltă cameră și se plasă lângă fereastră uitându-se afară și recapitulând cum se comportase Tatiana de când o cunoscuse în seara aceea la hotelul Kristal Palas. Nu. Știa că nu are cum să arunce vina pe ea. Dacă era un agent, era unul inconștient. Nicio fată de vârsta ei nu ar fi putut să joace un asemenea rol, asta dacă juca un rol în primul rând, fără să se dea de gol. Îi plăcea de ea și avea încredere în instinctul său. În plus, odată cu moartea lui Kerim

oare nu se terminase totul? Poate că într-o zi urma să afle care fusese scopul acelei conspirații. Dar pentru moment era sigur că Tatiana nu avea nicio legătură cu întreg complotul. Cel puțin nu era conștientă de acest lucru.

Cu gândurile puse la punct, Bond păși înspre ușa de la baie și bătu. Fata ieși afară, bărbatul o strânse în brațe și o sărută. Tatiana se lipi de el. Cei doi rămaseră îmbrățișați, simțind cum îi cuprinde un val de căldură care îi ajuta să nu se mai gândească la moartea lui Kerim.

Tatiana se trase deoparte și îl privi pe Bond. Își întinse mâna și îi aranjă o șuviță rebelă de păr care îi căzuse pe frunte.

— Mă bucur că te-ai întors, James, spuse ea cu fața înseninată și continuă brusc. Acum trebuie să mâncăm și să ne reîncepem viețile.

După câteva pahare de *șliboviță*[26], șuncă afumată și piersici, apăru Tempo care îi conduse înspre trenul care îi aștepta în stație. Își luă la revedere pe un ton rece dar politicos și dispăru rapid din gară.

La ora nouă fix, noua locomotivă șuieră și trase după ea vagoanele, începându-și traseul care străbătea Valea Savei. Bond se duse la cabina conductorului ca să-l plătească și ca să arunce un ochi peste pașapoartele noi.

Bond știa cum să depisteze un pașaport fals – și la ce semne să fie atent. La scrisul neclar, la semnele prea clare lăsate de ștampilă, la urmele de lipici de pe marginile pozelor, la spațiile transparente de pe paginile unde fusese modificată o cifră sau o literă, dar cele cinci noi pașapoarte – trei americane și două elvețiene – păreau în regulă. Cele elvețiene, preferatele falsificatorilor sovietici, aparțineau unui cuplu în vârstă și Bond le întinse înapoi conductorului și se îndreptă spre compartimentul său pregătit să se culce cu capul Tatianei în poala sa.

Trecură de Vincovci, apoi de Brod și dimineața ajunseră în zona urbană hidoasă pe nume Zagreb. Trenul se opri flancat de rânduri întregi de locomotive capturate de la germani, care stăteau abandonate pe margini. Bond citi inscripția de pe una dintre ele – BERLINER M ASCHINENB AU GMBH – pe măsură ce trenul înainta încet prin cimitirul de fiare vechi. Corpul lung și negru al locomotivei fusese mitraliat. Bond auzi zgomotul făcut

[26] Rachiu de prune, specific Balcanilor. (*n. trad.*).

de avionul de bombardament și văzu mâinile ridicate ale șoferului. Pentru o secundă se gândi nostalgic, dar nejustificat la agitația și la freamătul războiului, în comparație cu ambuscadele la care luase el parte după ce războiul se terminase.

Trenul intră apoi în zona muntoasă a Sloveniei, unde merii și cabanele păreau a fi austriece. Drumul lor continuă prin Ljubljana, iar Tatiana se trezi. Dejunul lor constă din ouă prăjite, pâine neagră și tare plus cafea de cicoare. Vagonul restaurant era plin de turiști bine dispuși, americani și englezi care veniseră de pe coasta Adriatică, iar Bond se gândi cu ușurare că în acea după-masă urmau să treacă granița și să intre în Europa de Vest și a treia noapte periculoasă va fi trecut.

Bond dormi până la Sezana, când vameșii din Iugoslavia intrară să verifice pașapoartele. Apoi trecură de Iugoslavia și ajunseră în Poggioreale, locul în care simți prima oară mirosul după care tânjea, mirosul vieții bune, adus de oficialii vorbăreți din Italia și de fețele oamenilor de pe peron, lipsite de orice grijă. Noua locomotivă diesel șuieră fericită, lumea de pe peron flutură din mâini și deja goneau prin Veneția, îndreptându-se înspre Trieste și albastrul vesel al mării Adriatice.

Am reușit, gândi Bond. Chiar cred că am reușit! Își alungă toate gândurile care îi aminteau de ultimele trei zile și Tatiana văzu cum fața lui se relaxează. Se întinse înspre el și îl luă de mână. Bond se așeză mai aproape de ea și împreună se uitară la vilele vesele din vale, la bărcile cu vele și la oamenii care făceau ski nautic.

Trenul schimbă macazul și intră în gara din Trieste. Bond se ridică, deschise geamul iar Tatiana veni lângă el. Cei doi se uitară împreună pe peron, iar brusc Bond simți cum îl cuprinde fericirea. Își trecu brațul în jurul fetei și o strânse puternic lângă el. Se uitară înspre mulțimea care se întorcea din vacanță. Razele de aur ale soarelui se răsfrângeau prin ferestrele înalte ale gării. Decorul strălucitor scotea în evidență mizeria locurilor din care sosise trenul, iar Bond privea încântat fluxul de oamenii pestriț îmbrăcați îndreptându-se spre intrare, traversând peticele de lumină și fluxul de oameni arși de soare, cei care tocmai reveniseră, grăbindu-se să ajungă în tren.

O rază de soare lumină capul unui bărbat care se încadra perfect în imaginea de pe peron. Raza staționă o secundă pe

șuvițele sale blonde peste care purta o bască și pe mustața sa aurie. Avea suficient timp să prindă trenul și nu se grăbea deloc. Bond se gândi că ar fi putut fi un englez. Poate că binecunoscuta bască marca Kangol, impermeabilul bej, simbolul turistului englez, pantalonii gri din flanelă, sau pantofii uzați de culoare maro îl făceau să se gândească la acest lucru.

Bărbatul avea în mână o valiză veche marca Revelation și sub cealaltă mână avea o carte groasă și un teanc de ziare. Arată ca un atlet, gândi Bond. Are umerii lați și fața bronzată și frumoasă a unui jucător de tenis care se întoarce acasă după o serie de turnee în străinătate. Bărbatul se apropie mai mult și îl privi pe Bond. Oare îl recunoscuse de undeva? Bond se gândi un pic. Îl cunoștea pe acest om? Nu. Sigur și-ar fi amintit privirea lui rece. Ochii săi erau întunecați, aproape morți. Erau ochii unui om care murise înecat. Dar îi transmiteau un mesaj. Oare ce să fi fost? Îl recunoscuse? Îl avertiza? Sau pur și simplu era o reacție de apărare la privirea lui Bond.

Bărbatul ajunse în dreptul vagonului de dormit, ochii lui uitându-se la tren. Trecu prin fața lui Bond, pășind ușor fără să scoată vreun zgomot. Bond îl privi cum se întinse să se prindă de balustradă și apoi îl văzu cum sări fără niciun efort în vagonul de clasa întâi.

Brusc Bond își dădu seama ce însemna privirea bărbatului și cine era acesta. Desigur! Fusese trimis de Serviciile Secrete. Până la urmă, M se hotărâse să-i trimită un ajutor. Acesta fusese mesajul din spatele ochilor ciudați. Bond ar fi pariat orice că individul urma să vină în curând să-l întâlnească. Tipic lui M, să se asigure de tot.

• Capitolul 25: Cravata cu nod Windsor

Pentru a facilita contactul, Bond ieși pe coridor. Recapitulă detaliile codului zilei, câteva fraze nevinovate, care jucau rolul unui simplu semnal de recunoaștere între agenții englezi.

Trenul porni cu o smucitură și înaintă încet spre lumina soarelui. La sfârșitul coridorului, ușa dintre vagoane se trânti. Nu se auzeau zgomote de pași, însă deodată fața roșu-aurie se oglindi în fereastră.

— Îmi puteți da un chibrit, vă rog?

— Eu folosesc brichetă. Bond își scoase Ronson-ul uzat și i-l înmână.

— Sunt mai bune.

— Până când se strică.

Bond se uită la fața bărbatului, așteptând un zâmbet sau încheierea copilărescului ritual: „Cine e? Treci, prietene.”

Buzele groase se încrețiră preț de un moment. Ochii de un albastru-închis profund erau inexpresivi.

Bărbatul își scosese pardesiul. Purta un costum de tuid demodat, roșu-maroniu, cu pantaloni de flanel, o cămașă de vară Viyella de un galben fad și cravata în zigzag de un albastru închis a Inginerilor Regali, Era legată cu un nod Windsor. Bond îi suspecta pe toți cei care-și înnodau cravata cu un nod Windsor. Prea multă vanitate. De cele mai multe ori asta indica un începător. Bond decise să-și ignore prejudecata. Un inel de aur cu sigiliu, cu o stemă indescifrabilă, strălucea pe degetul mic al mâinii drepte care apucase bara. Colțul unei bandane roșii ieșea din buzunarul de la piept al costumului bărbatului. Pe încheietura stângă purta un ceas uzat de argint cu o curea veche de piele.

Bond știa tipologia – o școală publică anonimă la început, după care fusese prins în război. Poate fusese agent de pază pe teren. Nu știuse ce voia să facă pe urmă, așa că rămăsese în trupele de ocupație. La început probabil a fost în poliția militară; apoi, după ce soldații vechi plecaseră acasă, fusese promovat într-unul din Serviciile de Securitate. Se mutase la Trieste, unde îi mersese destul de bine. Își dorise să rămână acolo ca să evite rigorile Angliei. Probabil avea iubită, sau se căsătorise cu o italiancă. Serviciile Secrete avuseseră nevoie de cineva pentru avanpostul mărunt care ajunsese Trieste după retragere. Iar bărbatul acesta era disponibil. L-au preluat. Urma să se ocupe de treburi de rutină – să aibă câteva surse mărunte în poliția italiană și cea iugoslavă și în agențiile lor de spionaj. O mie pe an. O viață bună, fără să i se ceară cine știe ce. Apoi, din senin, apăruse asta. Probabil fusese un șoc să primească unul dintre semnalele „Foarte urgent”. Probabil era puțin speriat de Bond. Avea o față ciudată. Căutătura ochilor semăna vag cu cea a unui nebun. Dar așa era și cea a majorității spionilor din străinătate. Trebuia să fii puțin nebun ca să fii acceptat. Era un flăcău

puternic, probabil cam prost, dar folositor pentru tipul ăsta de muncă de pază. M îl alesese pe următorul disponibil și-i spusese să se urce în tren.

Toate aceste gânduri trecură prin mintea lui Bond în timp ce fotografia mental hainele bărbatului și înfățișarea acestuia. Spuse:

— Mă bucur să te văd. Cum s-a întâmplat?

— Am primit un semnal. Ieri noapte, târziu. Personal de la M. M-am cutremurat, bătrâne.

Curios accentul. Ce era? O notă de accent irlandez ieftin. Și încă ceva ce Bond nu putea defini. Probabil se datora faptului că trăise prea mult în străinătate și vorbise limbi străine mereu. Și acel groaznic „bătrâne” de la sfârșit. Stingher.

— Probabil, spuse Bond cu simpatie. Ce spunea?

— Să mă urc în Orient în dimineața asta și să mă-ntâlnesc c-un bărbat și-o fată în vagonul direct. Îmi descria cât de cât înfățișarea ta. Apoi spunea că trebuie să stau cu voi până la Gay Paree. Asta-i tot, bătrâne.

Se simțea apărare în vocea lui? Bond privi în lateral. Ochii palizi se răsuciră după ai lui. Simți o scurtă privire aprinsă. Era ca și cum ușa de siguranță a unui cuptor se deschisese. Flacăra dispăru.

Ușa către sufletul său se închisese cu zgomot. Acum ochii erau din nou opaci – ochii unui introvertit, un om care privește rar în exterior, dar își contemplă mereu priveliștea din interior.

Sănătos nu e, gândi Bond, surprins. Traume din război, sau poate schizofrenie. Săracul, cu un asemenea corp magnific. Într-o zi va ceda. Nebunia va prelua controlul. Bond trebuia să discute despre asta la Personal. Să-i verifice dosarul medical. Apropo, care-i era numele?

— Simt foarte bucuros că ești cu noi. Probabil n-o să prea ai ce face. Am început cu trei tipi de la Redland pe urmele noastre. Am scăpat de ei, dar s-ar putea să mai fie și alții în tren. Sau ar putea urca alții. Trebuie s-o duc pe fata asta la Londra fără probleme. Rămâi prin zonă. În noaptea asta e bine să stăm împreună și să stăm de veghe cu schimbul. E ultima noapte, și nu vreau să risc. Apropo, numele meu e James Bond. Călătoresc sub pseudonimul de David Somerset. Dânsa e Caroline Somerset.

Bărbatul băgă mâna în buzunarul interior și scoase un carnețel uzat care părea să conțină o grămadă de bani. Scoase o carte de vizită și i-o înmână lui Bond. Pe ea scria; „Căpitanul Norman Nash”, iar în colțul din stânga-jos: „Clubul Regal de Automobile.”

În timp ce își puse cartea în buzunar, Bond își trecu degetul peste ea Era gravată.

— Mulțumesc, spuse el. Nash, hai s-o cunoști pe doamna Somerset. Nu văd de ce n-am putea călători mai mult sau mai puțin împreună. Îi zâmbi încurajator.

Apoi privirea aprinsă se stinse iute. Buzele i se încrețiră sub tânăra mustață aurie.

— Sunt încântat, bătrâne.

Bond se întoarse spre ușă, ciocăni ușor și-și rosti numele.

Ușa se deschise. Bond îi făcu semn lui Nash să intre, apoi închise ușa după el.

Fata părea surprinsă.

— El e căpitanul Nash. Norman Nash. I s-a spus să fie cu ochii pe noi.

— Salut.

Îi întinse mâna cu reținere. Bărbatul abia i-o atinse. Privirea lui era fixă. Nu spuse nimic. Fata scoase un râset încurcat.

— Nu stai jos?

— Păi… Mulțumesc.

Nash se așează țeapăn pe marginea banchetei. Părea că-și amintește ceva, lucru pe care oamenii îl fac când n-au nimic de spus. Își duse mâna la buzunarul lateral al costumului și scoase un pachet de Players.

„Dorești… o țigară?”

Deschise capacul cu o unghie destul de curată, dădu jos staniolul și împinse în sus țigările. Fata luă una. Cealaltă mână a lui Nash făcu să apară o brichetă, cu viteza servilă a unui vânzător de mașini.

Nash ridică privirea. Bond stătea rezemat de ușă și se gândea cum să-l ajute pe acest bărbat neîndemânatic și rușinos. Nash întinse țigările și bricheta de parcă ar fi oferit mărgele de sticlă unui șef de trib.

— Nu vrei, bătrâne?

— Mulțumesc, spuse Bond.

Ura tutunul de Virginia, dar era gata să facă orice ca să-l liniștească pe om. Luă o țigară și o aprinse. În mod cert, în ziua de azi Serviciile Secrete aveau ciudați printre ei. Cum naiba reușise omul acesta să se descurce în societatea semi-diplomatică pe care trebuia s-o frecventeze în Trieste?

Bond începu să vorbească, pe un ton deloc convingător.

— Pari în formă, Nash. Joci tenis?

— Fac înot.

— Ai stat mult în Trieste?

Privirea i se aprinse iarăși.

— Cam trei ani.

— Era interesantă munca?

— Câteodată. Știi cum e, bătrâne.

Bond se întreba cum ar putea să-l determine pe Nash să nu-i mai spună „bătrâne”.

Nu-i venea nicio idee. Se lăsă tăcerea.

Nash simțea, evident, că e din nou rândul lui. Introduse mâna în buzunar și scoase o bucată decupată din ziar. Era prima pagină din „Corriere de la Sera”. I-o dădu lui Bond.

— Vezi, bătrâne? Ochii îi sclipiră preț de o secundă.

Era tușul de pe prima pagină. Literele negre și groase de pe hârtia ieftină era încă ude.

Titlul era:

TERRIBLE ESPLOSIONE ÎN INSTANBUL
UFFICIO SOVIETICO DISTRUTTO
TUTTI I PRESENTI UCCISI[27]

Bond nu înțelegea restul. Îndoi bucata și i-o înapoie. Cât de multe știa omul acesta? Mai bine să-l considere drept o „gorilă” și atât.

— Groaznic spectacol, spuse el. Conducta de gaz, bănuiesc.

Bond văzu iarăși rotundul obscen al bombei atârnând de acoperișul alcovei din tunel, firele care coborau pe peretele umed până la butonul din sertarul din biroul lui Kerim. Cine apăsase butonul în seara precedentă când Tempo ajunsese? Asistentul șef? Sau se adunaseră grămadă în cerc și priviseră cum mâna cobora, după care urmase groaznica detunătură din

[27] În limba italiană – „Explozie groaznică în Istanbul. Biroul sovietic distrus. Cei prezenți uciși.” (*n. trad.*).

Street of Books din dealurile învecinate. Ar fi fost cu toții acolo, în cameră, cu ochi în care strălucea ura. Lacrimile ar fi fost păstrate pentru acea noapte. Mai întâi ar fi sosit răzbunarea. Și șobolanii? Câte mii să fi explodat în tunel? La ce oră să se fi-ntâmplat? Pe la patru. Dacă ar fi fost în timpul ședinței zilnice, ar fi fost trei morți în cameră. Câți alții în restul clădirii? Poate chiar prieteni ai Tatianei. Ar fi trebuit să-i ascundă povestea asta. Oare s-ar fi uitat Darko? Dintr-o fereastră din Valhalla? Bond aproape că auzea ecourile râsetelor de triumf printre ziduri. În orice caz, Kerim râsese de multe ori așa.

Nash se uita la el.

— Da, cred și eu că a fost conducta de gaz, spuse el fără interes.

Un clopoțel se auzi pe coridor apropiindu-se.

— *Deuxième service. Deuxième Service. Prenez vos places, s'il vousplait*.

Bond se uită la Tatiana. Era palidă. Ochii ei implorau să fie salvată de acest om stingher, „ne-*kulturnîi*". Bond spuse:

— Ce-ai zice să luăm prânzul?

Ea se ridică imediat.

— Tu ce zici, Nash?

Căpitanul era deja în picioare.

— Am mâncat, bătrâne. Aș vrea să arunc o privire prin tren. Oare conductorul... știi? și făcu un gest ca și cum ar număra bani.

— Da, va coopera negreșit, spuse Bond.

Întinse mâna și coborî mica geantă grea. Deschise ușa pentru Nash.

— Ne vedem mai târziu.

Căpitanul Nash ieși pe coridor. Spuse:

— Da, așa cred, bătrâne.

O luă la stânga pe coridor, mișcându-se cu ușurință în ritmul zdruncinăturilor trenului, cu mâinile în buzunarele de la pantaloni și lumina lucindu-i pe strâmții cârlionții aurii de pe ceafă.

Bond o urmă pe Tatiana prin tren. Vagoanele erau îmbulzite cu oameni care se-ntorceau din vacanță. În coridoarele de clasa a treia oamenii stăteau de vorbă așezați pe bagaje, mușcând din portocale și din role cu bucățele de salam, ce păreau cam tari. Bărbații o examinau atenți pe Tatiana când se strecura pe

lângă ei. Femeile se uitau cu admirație la Bond, întrebându-se dacă o satisfăcea în pat.

În vagonul restaurant, Bond comandă cafea americano și o sticlă de Chianti Broglio. Minunatele antreuri europene fură servite. Tatiana începu să se înveselească.

— E un om ciudat, spuse Bond, observând-o cum își alegea mâncarea. Dar mă bucur că a venit. Așa am ocazia să dorm puțin. Când ne-ntoarcem acasă o să dorm o săptămână.

— Mie nu-mi place, spuse fata cu indiferență. Nu e *kulturnîi*. Nu-mi plac ochii lui.

Bond râse.

— Nimeni nu e destul de *kulturnîi* pentru tine.

— Îl cunoșteai dinainte?

— Nu, dar face parte din firma mea.

— Cum spuneai că-l cheamă?

— Nash. Norman Nash.

Ea pronunță fiecare literă în parte:

— N-A-S-H. Așa?

— Da.

În ochii fetei se citea încurcarea.

— Bănuiesc că știi ce înseamnă în rusă. *Nash* înseamnă „al nostru”. În Serviciile noastre, un om e „nash” când e unul dintre oamenii „noștri”. Când e unul „de-al lor” devine „svoi”, când aparține inamicului. Iar pe bărbatul ăsta îl cheamă Nash. Nu e plăcut.

Bond râse.

— Fii serioasă, Tania. Găsești tot felul de motive extraordinare ca să nu-ți placă oamenii. Nash e un nume englezesc destul de comun. E complet inofensiv. Oricum, tipul e destul de „dur” pentru scopul în care vrem noi să-l folosim.

Tatiana se strâmbă și își continuă prânzul.

Sosiră niște *tagliatelli verdi*, apoi vinul, și un escalop delicios.

— E atât de bun! exclamă ea. De când am venit din Rusia, ascult doar de stomac.

Ochii i se lărgiră.

— N-o să mă lași să mă îngraș, James. Așa-i că n-o să mă lași să mă îngraș într-atât de mult încât să nu mai fiu bună la făcut dragoste? Trebuie să ai grijă, altfel o să mănânc și o să dorm toată ziua. Ai să mă bați dacă mănânc prea mult?

— Sigur c-o să te bat.

Tatiana strâmbă din nas. El simți mângâierea moale a gleznelor ei. Ochii mari îl pironeau. Genele se închideau, sfioase.

— Plătește, te rog, spuse ea. Mi-e somn.

Trenul ajunsese la Maestre. Acolo începeau canalele. O gondolă de marfă, plină de legume, înainta încet de-a lungul unei porțiuni drepte de apă spre oraș.

— Dar ajungem imediat în Veneția, protestă Bond. Nu vrei s-o vezi?

— Va fi doar o altă stație și-atât. Pot vedea Veneția altcândva. Acum vreau să mă iubești. Te rog, James.

Tatiana se aplecă și-și așeză mâna peste a lui.

— Dă-mi ceea ce vreau. Avem atât de puțin timp…

Apoi se regăsiră din nou în micuța încăpere, cu mirosul mării ce venea prin fereastra pe jumătate deschisă și cu perdelele fluturând în vânt. Din nou apărură cele două grămezi de haine pe podea, cele două trupuri ce-și șopteau pe banchetă și mâinile care se căutau încet. Apoi nodul iubirii se formă, iar când trenul intră în stația din Veneția se auzi ultimul țipăt pierdut de disperare.

În afara vacuumului micuței camere răsunară ecouri, un zăngănit metalic și pași târșiți care se transformau încet în somn.

Ajunseră în Padua, apoi în Vicenza, și un apus fabulos deasupra Veronei se strecură în nuanțe de auriu și roșu prin crăpăturile obloanelor. Din nou, micuțul clopoțel începu să răsune pe coridor. Se treziră. Bond se îmbrăcă, ieși în coridor și se sprijini de balustradă. Se uită afară prin lumina roz care dispărea peste câmpiile din Lombardia și se gândi la Tatiana și la viitor.

Fața lui Nash apăru lângă a lui în reflexia geamului întunecat. Nash venise atât de aproape încât cotul său îl atingea pe cel al lui Bond.

— Cred c-am văzut un inamic, bătrâne, spuse el încet.

Bond nu era surprins. Presupusese că, dacă avea să se întâmple, se va întâmpla în noaptea asta. Aproape indiferent spuse:

— Cine?

— Nu-i știu numele adevărat, dar a trecut prin Trieste o dată sau de două ori. Are legătură cu Albania. Poate e directorul căminului de acolo. Acum are pașaport american. „Wilbur

Frank.” Zice că e bancher. E-n compartimentul 9, chiar lângă al tău. Nu cred că mă înșel în privința lui, bătrâne.

Bond se uită la ochii de pe fața mare și maronie. Din nou, ușa cuptorului era întredeschisă. Privirea aprinsă țâșni din nou și se stinse.

— Noroc că l-ai depistat. S-ar putea să fie o noapte grea. De acum înainte stai lângă noi. Nu trebuie s-o lăsăm pe fată singură.

— Așa mă gândeam și eu, bătrâne.

Luară cina. A fost o masă tăcută. Nash stătea lângă fată și avea privirea ațintită în farfurie. Își ținea cuțitul ca un stilou și îl ștergea des de furculiță. Avea mișcări neîndemânatice. Pe la mijlocul mesei vru să apuce sarea și răsturnă paharul de chianti al Tatianei. Dădu drumul unui potop de scuze. Făcu mare tam-tam din asta, comandă un nou pahar și-l umplu.

Apoi veni cafeaua. Acum era rândul Tatianei să fie neîndemânatică. Își răsturnă ceașca. Devenise palidă și respira foarte rapid.

— Tatiana! Bond se ridicase pe jumătate în picioare. Dar căpitanul Nash fu acela care sări și preluă controlul.

— Doamnei îi e rău, spuse el după câteva momente. Permite-mi.

Se aplecă, își puse un braț în jurul fetei și o ridică în picioare.

— O duc înapoi în compartimentul ei. Stai cu ochii pe geantă. Uite nota de plată. Am grijă de ea până când vii.

— E-n regulă, protestă Tatiana cu buzele încetinindu-i-se ca urmare a instalării inconștienței. Nu te-ngrijora, James, eu mă întind.

Capul ei se sprijini de umărul lui Nash. Nash își puse un braț gros în jurul taliei fetei, o purtă repede și eficient prin holul aglomerat și o scoase din vagonul restaurant.

Bond îi făcu nerăbdător semn din degete chelnerului să vină. Săraca de ea. Trebuie să fie terminată. De ce nu s-a gândit la stresul care o apăsa? Se blestemă pentru egoismul lui. Slavă cerului că fusese Nash. Eficient flăcăul, chiar dacă era mai din topor.

Bond plăti nota. Ridică mica geantă grea și o luă cât de repede putea prin trenul aglomerat.

Ciocăni ușor în ușa compartimentului 7. Nash deschise ușa. Ieși cu degetul pe buze. Închise ușa în urma lui.

— A leșinat puțin, spuse el. Acum e bine. Paturile erau făcute. S-a pus să doarmă în cel de deasupra. A fost cam mult pentru fată, bătrâne.

Bond aprobă scurt. Intră în compartiment. O mână atârna palidă de sub haina de samur. Bond se ridică în picioare pe patul de jos și îi vârî mâna cu blândețe sub colțul hainei. Mâna ei era foarte rece. Fata nu scoase niciun sunet.

Bond coborî ușor. Era mai bine s-o lase să doarmă. Ieși pe coridor.

Nash se uita la el cu ochi goi.

— Cred că ar trebui să ne pregătim pentru noapte. Eu am cartea mea.

O ridică.

— „Război și pace”. Tot sap prin ea de ani buni. Dormi tu primul, bătrâne. Pari destul de obosit. Te trezesc când nu-mi mai pot ține ochii deschiși.

Făcu semn cu capul spre ușa compartimentului 9.

— N-a apărut încă. Nici nu cred c-o va face, dacă plănuiește vreo șmecherie.

Tăcu.

— Apropo, ai pistol, bătrâne?

— Da. De ce, tu n-ai?

Nash se uită rușinat la el.

— Mi-e teamă că nu. Am un Luger acasă, dar e mult prea voluminos pentru tipul ăsta de muncă.

— Atunci… spuse Bond șovăind, mai bine îl iei pe-al meu. Intră.

Intrară amândoi, iar Bond închise ușa. Scoase pistolul Beretta și i-l înmână.

— Opt gloanțe, spuse el încet. Semiautomat. Are siguranța pusă.

Nash luă arma și o cântări ca un profesionist în mână. Deblocă, apoi blocă iar siguranța.

Lui Bond nu-i plăcea deloc ca altcineva să-i atingă pistolul. Se simțea gol fără el. Spuse pe un ton grosolan:

— E cam ușurel, dar ucide dacă știi unde să tragi.

Nash încuviință. Se așeză lângă fereastra de la capătul patului de jos.

— Eu iau capătul ăsta, șopti el. E un loc bun de tras.

Își lăsă cartea în poală și se făcu confortabil.

Bond își scoase haina și cravata și le așeză pe patul de lângă el. Se sprijini de perne și își propti picioarele de geanta cu aparatul așezată pe podea lângă diplomatul lui de atașat. Își ridică Ambler-ul, își găsi locul și încercă să citească. După câteva pagini, descoperi că nu se putea concentra. Era prea obosit. Își putea permite să doarmă? Puteau lua vreo măsură de precauție?

Trebuia să blocheze ușa! Bond căută penele în buzunarul hainei. Se dădu jos din pat, îngenunche și le vârî cu putere sub cele două uși. Apoi se așeză din nou în pat și stinse lampa pentru citit de deasupra capului.

Lumina violetă a nopții strălucea lin în jos.

— Mulțumesc, bătrâne, spuse încet căpitanul Nash.

Trenul gemu și intră într-un tunel.

• Capitolul 26: Sticla morții

Ghiontul ușor în gleznă îl trezi pe Bond. Nu se mișcă. Simțurile lui se treziră la viață ca acelea ale unui animal.

Nimic nu se schimbase. Se auzeau zgomotele trenului – pasul moale al fierului, răsunând de-a lungul kilometrilor, scârțâitul liniștit al lemnului, un dăngănit al dulăpiorului de deasupra chiuvetei unde un pahar nu era prins bine în suport.

Ce-l trezise? Lumina spectrală a nopții își întinsese luciul mătăsos prin camera micuță. Din patul de deasupra nu se auzea nimic. Lângă fereastră, căpitanul Nash stătea la locul lui, cu cartea desfăcută în poală, o rază de lună de la marginea obloanelor strecurându-i-se pe cele două pagini din mijloc.

Se uita fix la Bond. Acesta luă notă de intensitatea ochilor violeți. Buzele negre se întredeschiseră. Dinții sclipiră ușor.

— Scuze că te deranjez, bătrâne. Simt nevoia să discut.

Ce era cu noutatea din glasul lui? Bond își lăsă încet picioarele pe podea. Se așeză mai drept. Pericolul era prezent în cameră de parcă ar fi fost o a treia persoană.

— Bine, spuse Bond cu ușurință. Ce anume se ascundea în spatele acelor câteva cuvinte care îi dăduseră fiori pe șira spinării?

Era nota de autoritate din vocea lui Nash? Lui Bond îi trecu prin cap că s-ar putea ca Nash să fi înnebunit. Poate în cameră pândea nebunia, și nu pericolul, pe care Bond îl putea simți. Presimțirea sa cu privire la acest bărbat se adeverise. Acum se punea problema cum să scape de el la următoarea stație. Unde ajunseseră? Cât de departe era frontiera?

Bond își ridică încheietura pentru a se uita la ceas. Lumina violetă învingea numerele de fosfor. Bond își ridică fața spre fâșia de lumină a lunii din fereastră.

Din direcția lui Nash se auzi un clic ascuțit. Bond simți o lovitură violentă în încheietură. Cioburi de sticlă îl loviră în față. Mâna îi fu izbită de ușă. Se întrebă dacă încheietura i se rupsese. Își lăsă brațul să atârne și-și mișcă degetele. Se mișcau toate.

Cartea era încă deschisă în poala lui Nash, dar un firicel subțire de fum ieșea din gaura din vârful cotorului, și se simțea un miros vag de artificii în cameră.

Saliva se uscă în gura lui Bond de parcă ar fi înghițit aluminiu.

Deci fusese o capcană de la început. Acum capcana se închisese. Căpitanul Nash fusese trimis după el de către Moscova. Nu de M. Iar agentul MGB din compartimentul nouă, bărbatul cu pașaport american, fusese doar o invenție. Iar Bond îi dăduse lui Nash pistolul său. Pusese până și obstacole sub uși ca Nash să se simtă mai în siguranță.

Bond se cutremură. Nu de frică, ci din cauza dezgustului.

Nash vorbi. Vocea lui nu mai era șoptită, nu mai era mieroasă. Era puternică și încrezătoare.

— Asta ne va scuti de multă ceartă, bătrâne. Doar o mică demonstrație. Ei consideră că mă descurc destul de bine cu punga asta de trucuri. Sunt zece gloanțe de calibrul 25 înăuntru, declanșate de o baterie electrică. Trebuie să recunoști că rușii sunt niște băieți minunați din moment ce-au inventat așa ceva. Păcat doar de cartea ta, care e numai pentru citit, bătrâne.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi mai spune „bătrâne”.

Când erau atât de multe de aflat, atât de multe lucruri la care să se gândească, asta fusese prima reacție a lui Bond în fața unei catastrofe totale. Era reacția cuiva într-o casă în flăcări care se pune să salveze cel mai neînsemnat obiect.

— Scuze, bătrâne. Așa m-am obișnuit. Face parte din încercarea de a mă preface gentleman. Ca aceste haine. Toate

din departamentul de garderobă. Mi-au spus că astfel o să trec neobservat. Și am trecut, nu-i așa, bătrâne? Acum să ne ocupăm de afaceri. Bănuiesc că vrei să știi care-i faza. Îți spun cu plăcere. Mai ai o jumătate de oră de trăit. Mă simt bine spunându-i în față celebrului domn Bond de la Serviciile Secrete cât de mare prost e. Vezi, bătrâne, nu ești atât de bun precum te crezi. Ești doar un manechin umplut, și misiunea mea e să scot rumegușul din tine.

Vocea îi era inexpresivă și egală, iar propozițiile seci, de parcă însuși vorbitul îl plictisea pe Nash.

— Da, spuse Bond. Mi-ar plăcea să știu care-i faza. Te pot suporta jumătate de oră.

Disperat, se întrebă dacă exista vreun mod de a-l prinde pe picior greșit. Să-l dezechilibreze?

— Nu te amăgi, bătrâne.

Vocea nu era interesată de Bond sau de amenințarea reprezentată de el. Bond nu exista decât ca țintă.

— Vei muri în jumătate de oră. Nu-ți face iluzii. N-am greșit niciodată, de asta sunt încă în funcție.

— Care-i funcția ta?

— Executor-șef al ȘMERȘ. Era o notă de viață, de mândrie în vocea lui însă vocea se aplatiză din nou.

— Presupun că ți-e cunoscut numele, bătrâne.

SMERȘ. Deci ăsta era răspunsul – cel mai rău răspuns dintre toate. Iar el era ucigașul lor șef. Bond își reaminti de licărul aprins din ochii lui opaci. Un ucigaș. Un psihopat – maniac depresiv, probabil. Un om căruia chiar îi făcea plăcere asta. Ce om folositor găsiseră SMERȘ! Bond își aminti brusc ce spusese Vavra. Încercă să-l ia prin învăluire.

— Luna are vreun efect asupra ta, Nash?

Buzele negre se strânseră.

— Te crezi deștept, domnule Servicii Secrete. Crezi că sunt sărit de pe fix. Nu-ți face griji. N-aș fi aici dacă aș fi fost țicnit.

Batjocura supărată din vocea omului îl făcut pe Bond să înțeleagă că atinsese un punct sensibil. Dar ce putea să facă pentru a-l face pe bărbat să-și iasă din fire? Mai bine să-l amuze și să câștige puțin timp. Poate că Tatiana…

— Și care e rolul fetei în povestea asta?

— E o parte din momeală.

Vocea era din nou plictisită.

— Nu-ți face griji. Nu ne va întrerupe conversația. I-am pus niște hidrat de clor în paharul de vin. În noaptea asta e dusă. Și așa va fi și-n nopțile ce vor urma. Va avea soarta ta.

— Serios?

Bond își ridică ușor mâna rănită în poală, mișcându-și degetele pentru a face sângele să circule.

— Ia să auzim povestea.

— Ai grijă, bătrâne. Fără șmecherii. Din situația asta nu te va scoate nici Bulldog Drummond[28]. Dacă o mișcare de-a ta nu-mi place, te trezești cu un glonț în inimă. Nimic mai mult. Asta vei primi în final. Unul exact în centrul inimii. Dacă te miști, va veni mai repede. Nu uita cine sunt. Ții minte ceasul? Eu nu ratez. Niciodată.

— Ai jucat bine, spuse Bond neglijent. Dar nu-ți fie frică. Ai pistolul meu, mai știi? Acum continuă-ți povestea.

— Bine, bătrâne, dar nici măcar să nu te scarpini la ureche cât timp vorbesc, sau ți-o retez c-un glonț. Vezi? Ei bine, SMERȘ a decis să te ucidă – mi-am dat seama că a fost decizia cuiva într-o poziție mai înaltă, din vârf. Se pare că vor să dea o lovitură puternică Serviciului Secret, să-i mai reducă din efectiv. Ești atent?

— De ce m-au ales pe mine?

— Nu mă-ntreba, bătrâne. Ei spun că ai o reputație destul de bună. Felul în care vei fi ucis va strica tot spectacolul. S-a lucrat trei luni la planul ăsta, și e o frumusețe. Trebuie să fie. SMERȘ a greșit doar o dată sau de două ori în ultima vreme. Prima dată, afacerea Khoklov. Mai ții minte tabachera explozivă? I-au dat slujba unui om greșit. Ar fi trebuit să mi-o fi dat mie. N-aș fi dezertat la yankei. În fine, să ne întoarcem. Vezi tu, bătrâne, în SMERȘ avem un strateg de minune. Un tip pe nume Kronstin. Un jucător bun de șah. A spus că vanitatea, lăcomia și puțină nebunie te vor atrage în jocul ăsta. A spus că vei mușca faza cu nebunia din Londra. Și-ai mușcat-o, nu-i așa, bătrâne?

Reușiseră? Bond își aduse aminte cât de mult îi atâțaseră curiozitatea elementele excentrice ale poveștii. Cât despre vanitate? Da, era nevoit să recunoască faptul că ideea că rusoaica era îndrăgostită de el îl ajutase. Și mai fusese și

[28] Detectiv aventurier din foiletoanele britanice apărute în prima jumătate a secolului XX.

Spektor. Faptul că plănuiseră totul – din pură lăcomie. Răspunse sec:

— Eram interesați.

— Apoi a venit operațiunea. Directorul de operațiuni e o figură. Cred că a ucis mai mulți oameni ca oricine altcineva din lume – sau a aranjat să fie uciși. E femeie. O cheamă Klebb – Rosa Klebb. E o adevărată scroafă. Dar cunoaște toate vicleșugurile.

Rosa Klebb. Deci șefa SMERȘ era o femeie! Dacă ar scăpa cumva din asta și-ar vâna-o! Degetele mâinii drepte a lui Bond se strânseră încet.

Vocea inexpresivă din colț continuă:

— Păi a găsit-o pe fata asta, Romanova. A pregătit-o pentru misiune. Apropo, cum ți s-a părut în pat? Destul de bună?

Nu! Lui Bond nu-i venea să creadă. În prima noapte fusese o înscenare. Dar pe urmă? Nu. Pe urmă fusese ceva adevărat. Profită de ocazie ca să dea din umeri. Era un gest exagerat, ca să-l determine pe bărbat să se obișnuiască cu mișcarea.

— Mă rog. Nu mă interesează chestiile astea personal. Dar v-au făcut niște poze destul de bune împreună.

Nash arătă spre buzunarul costumului.

— O întreagă rolă de 16 milimetri. Va ajunge în poșeta ei. Va da bine la ziar.

Nash scoase un râset aspru, metalic.

— Va trebui să cenzureze cele mai picante bucățele, desigur.

Schimbul de camere de la hotel. Apartamentul din luna de miere. Oglinda cea mare din spatele patului. Cât de bine se potriveau toate! Bond își simțea mâinile ude de transpirație. Le șterse de pantaloni.

— Încet, bătrâne. Era s-o pățești. Ți-am spus să nu te miști, îți amintești?

Bond își puse din nou mâinile pe cartea din poală. Cât de mult se putea întinde cu aceste mici mișcări? Cât de departe putea să meargă?

— Continuă povestea, spuse el. Fata știa că era fotografiată? Știa că SMERȘ era în implicat în asta?

Nash răsuflă cu zgomot.

— Sigur că nu știa de poze. Rosa n-avea deloc încredere în ea. E prea emotivă. Dar nu știu multe despre latura asta. Lucram cu toții în grupuri diferite. Azi am văzut-o pentru prima dată. Știu

doar ce am reușit să aflu. Da, sigur că fata știa că lucrează pentru SMERȘ. I s-a spus că trebuie să ajungă în Londra și să facă un pic de spionaj acolo.

Ce proastă fusese fata, gândi Bond. De ce dracu' nu-i spusese ea că era implicat și SMERȘ? Probabil era atât de speriată, încât nu îndrăznea nici să rostească numele. S-o fi gândit că ar fi închis-o, sau cine știe ce. Mereu insistase că îi va spune totul odată ce va ajunge în Anglia. Că trebuie să aibă încredere și să nu se teamă. Încredere! Când ea n-avea nici cea mai vagă idee despre ce se petrecea. În fine. Săraca de ea. Fusese dusă de nas la fel ca el. Dar orice aluzie ar fi fost suficientă – i-ar fi salvat viața lui Kerim, de pildă. Ce să mai vorbim de viața ei și a lui însuși?

— Apoi turcul tău a trebuit să fie eliminat. Cred că n-a fost atât de ușor. Era dur. Probabil banda lui a distrus Centrul nostru din Istanbul ieri după-amiază. Asta va crea ceva panică.

— Ce păcat!

— Pe mine nu mă-ngrijorează, bătrâne. Partea mea în afacere merge destul de bine.

Nash aruncă o privire rapidă la ceas.

— În 20 de minute ajungem la tunelul Simplon. Acolo vor să se întâmple. Să fie mai dramatică povestea din ziare. Un glonț pentru tine. Când intrăm în tunel. Doar unul în inimă. Zgomotul tunelului va ajuta în caz că faci gălăgie când mori – dacă te agiți. Apoi unul în ceafa ei – cu pistolul tău – și o arunc din tren. Apoi încă unul cu pistolul tău. Cu degetele tale încleștate pe pistol, desigur. Praf de pușcă din belșug pe cămașa ta.

— Suicid. Așa va părea la prima vedere. Dar vor fi două gloanțe în inima ta, pe care le vor descoperi mai târziu. Mai mult mister! Caută în Simplon din nou. Cine era bărbatul blond? Vor găsi rola de film în geanta ei, iar în buzunarul tău va fi o scrisoare lungă de dragoste de la ea, destinată ție – puțin amenințătoare. E una bună. SMERȘ a scris-o. Zice că va da filmul la ziare dacă nu te însori cu ea. I-ai promis să te însori cu ea dacă fură Spektor-ul…

Nash luă o pauză și adăugă între paranteze.

— De fapt, bătrâne, Spektor-ul e o capcană. Când experții tăi vor umbla la el, îi va arunca în aer în toată gloria lor. Un bonus destul de substanțial. Nash chicoti sec și continuă. Și apoi scrisoarea spune că tot ce poate să-ți ofere este mașinăria și

corpul ei – și totul despre corpul ei, și ce ai făcut cu el. Pasională rău partea aia! Nu? Deci asta e povestea din ziare – cele de stânga care vor fi informate să întâmpine trenul? Bătrâne, povestea are de toate. Trenul Orient Express. Frumoasa spioană rusoaică asasinată în tunelul Simplon. Poze indecente, mașină secretă pentru cifru, spion britanic arătos cu cariera ruinată o ucide și apoi se sinucide. Sex, spioni, tren de lux, domnul și doamna Somerset...! Bătrâne, va fi știre luni la rând! Cât despre cazul Khoklov! Asta îl va băga în ceață. Și ce lovitură sub centură va primi Serviciul de Informații! Cel mai bun om al lor, faimosul James Bond. Ce haos! Apoi mașinăria cu cifru face bum! Ce va crede șeful tău despre tine? Ce va crede publicul? Și guvernul? Și americanii? Vorbim despre securitate! Gata cu secretele atomului de la yanchei.

Nash luă o pauză, să se liniștească toate. Cu o mică doză de mândrie urmă.

— Bătrâne, asta va fi știrea secolului!

Da, se gândi Bond. Da. Avea cu siguranță dreptate în privința asta. Ziarele franceze vor crea un val de neoprit. Nu le-ar păsa cât de departe merg cu pozele sau cu orice altceva. Nu există ziar în lume care să nu publice știrea. Și Spektor-ul! Oare oamenii lui M sau Deuxième vor ghici că e o capcană explozivă? Câți din cei mai buni criptografi ai Vestului vor sări în aer odată cu el? Dumnezeule, trebuie să iasă din această încurcătură! Dar cum?

Coperta cărții *Război și Pace* se deschise spre el. Să vedem. Va fi un vuiet când trenul va trece prin tunel. Apoi deodată zgomotul înăbușit și glonțul. Ochii lui Bond se holbau la întunecimea violetă, măsurând din colțul său, de sub patul de la adâncimea umbrei, ținând minte locul exact unde era poziționată servieta, încercând să ghicească ce va face Nash după ce va trage.

— Ai riscat puțin când te-am lăsat să faci echipă cu mine în Trieste, spuse Bond. Și cum ai știut codul lunii?

Nash răspunse, răbdător.

— Nu pari să te prinzi bătrâne. SMERȘ sunt buni – foarte buni. Nu există nimic mai bun ca ei în toată lumea asta. Îți cunoaștem codul lunii pentru fiecare an în parte. Dacă cineva din echipa ta ar fi observat lucrurile acestea, dacă le-ar fi observat tiparul, cum face echipa mea, ți-ai fi dat seama că în fiecare an, în luna

ianuarie vă pierdeți pe undeva câte un om neimportant – poate în Tokyo, poate în Timbuctoo. SMERȘ doar alege unul și-l ia. Apoi scot de la el codul pentru tot anul. Și orice altceva ce mai știe, bineînțeles. Dar ei urmăresc codul. Apoi e răspândit pe la Centre. Foarte ușor, bătrâne.

Bond își înfipse unghiile în palme.

— Și faptul că te-am luat de la Trieste, bătrâne, e fals. Am călătorit cu tine – în partea din față a trenului. Am ieșit când ne-am oprit și apoi am urcat înapoi pe platformă. Vezi tu, bătrâne, te-am așteptat în Belgrad. Știam că-ți vei suna Șeful – sau Ambasada, sau pe cineva. Tot ascultam telefonul iugoslavului de câteva săptămâni. Păcat că nu am înțeles sensul cuvântului codat pe care l-a transmis la Istanbul. Ar fi putut să oprească jocul de artificii, sau cel puțin să-i salveze pe băieții noștri. Dar tu erai ținta principală, bătrâne, și e clar că te-am cusut bine. Erai în sticlă din momentul în care ai coborât în Turcia. Așteptam doar momentul în care să punem dopul.

Nash se uită din nou repede la ceas. Privi în sus. Dinții de sub rânjetul său străluciră violet.

— În curând bătrâne. E ora două fără un sfert.

Gândurile lui Bond o luară razna. „Știam că SMERȘ erau buni, dar nu știam că sunt chiar atât de buni.” Informația era vitală. Cumva trebuie să o transmită. TREBUIE.

Mintea lui Bond zbură la detaliile planului său jalnic și disperat, apoi își deschise gura:

— Se pare că SMERȘ a gândit lucrurile destul de bine. Probabil că v-a creat multe probleme. Doar că mai e un singur lucru… începu Bond fără să termine.

— Ce-anume, bătrâne? spuse Nash atent, dar cu gândul la raportul său care va urma.

Trenul începu să încetinească. Domodossola. Frontiera cu Italia.

— Cum rămâne cu vama?

Dar Bond își aminti. Nu existau formalități pentru vagoanele directe până nu ajungeau în Franța la frontieră, la Vallorbes. Și chiar și atunci nu pentru vagoanele de dormit. Aceste trenuri rapide tăiau drept prin Elveția. Doar cei care coborau la Brigue sau Lausanne trebuiau sa treacă vama în gări.

— Deci hai, bătrâne!

Nash părea captivat.

— Nu fără o țigară.

— Bine. Fumează. Dar dacă faci vreo manevră care nu-mi place, ești mort.

Bond își băgă mâna în buzunarul de la șold. Își scoase tabachera din bronz. O deschise. Scoase țigară. Apoi scoase bricheta din buzunarul de la pantaloni. Aprinse țigara și puse bricheta la loc.

Lăsă tabachera în poală, lângă carte. Așeza mâna stângă lejer peste carte și tabacheră astfel ca acestea să nu cadă. Pufăi țigara. Doar de o era capcană – cu magneziu, sau orice altceva ce ar fi putut fi aruncat în fața bărbatului! Dacă Serviciile sale ar fi făcut jucăriile alea explozive! Dar mișcarea își atinsese obiectivul și nu fusese încă împușcat. Era un început.

— Vezi tu.

Bond descrise un cerc de fum cu țigara ca să-i distragă atenția lui Nash. Cu mâna stângă ascunse tabachera între paginile cărții și continuă.

— Vezi tu, pare în regulă, dar cum rămâne cu tine? Ce vei face când ieșim din Simplon? Conductorul știe că ești implicat cu noi. Te vor urmări imediat.

— Eh, asta, replică plictisit Nash. Nu pari să fi înțeles că rușii planifică lucrurile astea. Cobor la Dijon și iau o mașină până la Paris. Acolo mă fac pierdut. „Un al treilea om” nu ar strica poveștii. Oricum va ieși la iveală ulterior când vor săpa al doilea glonț din tine și nu vor găsi a doua armă. Nu-mi vor prinde urma. De fapt, chiar am o întâlnire mâine la prânz – camera 204 la Hotel Ritz, dau raportul lui Rosa. Voi primi laude pentru această misiune. Apoi devin șoferul ei și mergem la Berlin. Dacă mă gândesc mai bine bătrâne... Vocea sa trăda emoții, devenise lacomă și bărbatul continuă. Cred că are pregătit pentru mine Ordinul lui Lenin în poșetă. Frumoasă treabă, cum se zice.

Trenul începu să se miște. Bond deveni tot mai agitat. În câteva minute va sosi momentul fatal; ce mod de a muri, dacă avea să moară. Din propria-i prostie – prostie oarbă și letală. Și letală pentru Tatiana, Cristoase! În atâtea momente ar fi putut face ceva ca să evite acest impas. Nu dusese lipsă de oportunități. Dar trufia și curiozitatea și cele patru zile de iubire l-au tras cu sine în jos pe traseul pe care i-a fost plănuit să alunece. Aceasta era partea condamnabilă din toată afacerea – triumful celor din SMERȘ, singurul inamic pe care a jurat

dintotdeauna să-l înfrângă de fiecare dată când avea să-l întâlnească. Vom face asta, vom face aia.

„Camarazi, este ușor cu un naiv zadarnic ca Bond ăsta. Să-l vedeți cum mușcă momeala. Veți vedea. Vă spun eu că e un naiv. Toți englezii sunt naivi.”

Și Tatiana, ispita – ispita dulce. Bond se gândi la prima lor noapte. Ciorapii negrii și funda de catifea. Și în tot acest timp SMERȘ se uita; se uita cum urmează pașii, așa cum a fost plănuit că va face, ca să poată fi defăimat – el; M, care îl trimisese la Istanbul. Serviciile, care trăiau pe seama mitului numelui pe care și l-au creat. Doamne, ce încurcătură! Măcar dacă… măcar dacă micul său plan va funcționa!

Înainte, huruitul trenului deveni un bubuit adânc. Peste câteva secunde, peste câțiva metri. Gura ovală dintre paginile albe părea să se mărească. Într-o secundă tunelul întunecat va închide lumina lunii de pe pagini și o limbă albastră îl va atinge.

— Vise plăcute, englez împuțit.

Huruitul deveni un hohot zăngănitor. Un licăr țâșni din coperta cărții.

Glonțul, țintit spre inima lui Bond, străluci în timpul scurt al zborului.

Bond căzu cu fața în jos și se întinse sub lumina violetă ca de mormânt.

• Capitolul 27: Cinci litri de sânge

Totul depindea de precizia lui Nash. Acesta spusese că Bond va fi împușcat în inimă. Bond luase în calcul faptul că tirul lui Nash putea fi la fel de bun pe cât spunea el. Și așa și fusese.

Bond se întinsese ca un mort. Înainte de glonț, își amintise de cadavrele pe care le văzuse – cum arătau trupurile lor neînsuflețite. Acum stătea complet prăbușit, ca o păpușă stricată, cu brațele și picioarele despărțite.

Își explora simțurile. Coastele îl ardeau unde glonțul lovise cartea. Probabil că glonțul trecuse prin tabacheră și prin cealaltă jumătate a cărții. Simțea plumbul încins deasupra inimii. Părea că-l ardea între coaste. Doar o durere intensă în creștet, în locul

unde se lovise de tâmplărie, și sclipirea violetă a călcâielor care-i atingeau nasul, îi spuneau ca nu e mort.

Ca un arheolog, Bond își exploră ruinele trupului său poziționat cu atenție. Poziția picioarelor întinse, unghiul genunchiului semi-îndoit de care se va folosi la nevoie. Mâna dreaptă care părea că prinde ca o gheară inima sa găurită, era la câțiva centimetri de mica servietă – la câțiva centimetri de cusătura laterală care ascundea cuțitele plate pentru aruncat, cu două tăișuri și ascuțite ca lamele de ras, de care se amuzase atunci când Divizia Q îi demonstrase cum sunt ascunse. Și mâna sa stângă, cu degetele rășchirate și moarte, se odihnea pe podea. O va folosi drept pârghie la momentul potrivit.

Deasupra sa se auzi un căscat lung. Vârful pantofului maro se mișcă. Bond privi cum se întindea pielea de pe pantofii lui Nash în timp ce acesta se ridica. Într-un minut, cu arma lui Bond în mâna dreaptă, Nash se va urca pe patul de jos, va întinde mâna și va simți, prin perdeaua de păr, baza gâtului fetei. Apoi vârful Berettei va urma degetele lui Nash și acesta va apăsa trăgaciul. Huruitul trenului va acoperi bubuitura înfundată.

Va avea loc în curând. Bond, disperat, încercă să-și amintească noțiuni de bază de anatomie. Unde se aflau zonele mortale din partea inferioară a corpului uman? Pe unde circula artera principală? Femurul. În jos în interiorul coapsei, în femur? Transversal, între picioare. Dacă le rata pe amândouă, era de rău. Bond nu-și făcea iluzii că ar fi putut să doboare acest om îngrozitor în luptă corp la corp. Prima sa lovitură de cuțit trebuia să fie decisivă.

Vârfurile maro ale pantofilor se mișcară. Erau îndreptate înspre pat. Ce făcea bărbatul?

Nu se auzea niciun sunet în afară de zăngănitul gol și metalic al trenului care trecea prin Simplon – prin inima Wasenhorn-ului și prin Monte Leone. Paharul cu proteza dentară zornăia. Tâmplăria scârțâia plăcut. Pe o distanță de o sută de metri de o parte și de alta a celulei mici în care era condamnatul la moarte, rânduri de oameni dormeau sau stăteau treji, cu gândul la viețile și la iubirile lor, făcând mici planuri, gândindu-se cine îi va aștepta în gară la Lyon. Și în tot acest timp, de-a lungul coridorului, moartea călătorea cu ei prin aceeași gaură întunecată, în spatele aceluiași măreț motor Diesel, pe aceleași șine fierbinți.

Un pantof maro părăsi podeaua. Păși pe deasupra lui Bond. Arcada vulnerabilă se deschise deasupra capului lui Bond.

Mușchii lui Bond se încordară ca cei ai unui șarpe. Mâna sa dreaptă pipăi cusătura groasă de pe marginea servietei. Apăsă într-o parte. Simți canalul îngust al cuțitului. Îl scoase cu grijă pe jumătate afară fără să-și miște mâna…

Călcâiul maro se ridică de pe pământ. Degetele se îndoiră și preluară greutatea.

Acum al doilea picior dispăruse.

Mișcă ușor greutatea acolo, ține acolo, strânge bine cuțitul ca să nu alunece pe vreun os, și apoi…

Într-o singură mișcare violentă, corpul lui Bond se răsuci în sus de pe podea. Cuțitul sclipi.

Pumnul cu degetul lung de oțel, cu toată mâna și brațul lui Bond după el, fandă în sus.

Pumnii lui Bond simțiră materialul pantalonilor din flanel. Ținu cuțitul în interior, forțându-l mai adânc.

Un urlet groaznic de jale se auzi de sub el. Apoi, cuțitul fu smuls din mâna lui Bond în timp ce omul se roti în convulsii și se prăbuși la podea.

Bond plănuise căderea, dar, în timp ce făcu un pas lateral către fereastră, o mână îl prinse și-l aruncă pe patul de jos. Înainte să-și revină, de la podea se ridică fața teribilă, cu ochii strălucind violet, cu dinții la vedere. Încet, în agonie, cele două mâini uriașe bâjbâiră după el.

Bond, pe jumătate pe spate, dădu orbește cu piciorul. Pantoful său făcu contact, dar piciorul îi fu prins și răsucit, și simți cum alunecă în jos.

Degetele lui Bond căutară un loc unde să se poată prindă. Acum, cealaltă mână îl ținea de coapsă și unghiile lui Red Grant săpau în pielea lui.

Corpul lui Bond fu rotit și tras în jos. În curând dinții vor fi pe el. Bond lovi cu piciorul liber ca un ciocan. Dar degeaba. Se ducea în jos…

Deodată, degetele lui Bond simțiră ceva dur. Era cartea! Cum se acționa chestia aia? Cu ce parte era în sus? Se va împușca pe el sau pe Nash? Disperat, Bond ținti spre imensa față transpirată. Apăsă la baza de pânză a cărții.

Clic! Bond simți reculul. Clic-clic-clic-clic. Acum Bond simți căldura de sub degete.

Mâinile de pe picioarele sale se înmuiară. Fața sclipitoare se retrase. Un sunet ieși din gât, un zgomot teribil gutural. Apoi, cu o alunecare și o trosnitură, corpul căzu pe jos și capul acestuia se lovi de tâmplărie.

Bond stătea și răsufla din greu printre dinții încleștați. Se uită în sus la lumina violetă de deasupra ușii. Observă că bucla filamentului licărea, îi trecu prin minte că dinamul de sub vagon trebuia să fie defect. Clipi pentru a putea vedea lumina mai bine. Transpirația îi curgea în ochi și îl înțepa. Stătu nemișcat, încercând să-și recapete suflarea.

•

Bubuitul galopant al trenului începu să se schimbe. Suna mai a gol. Cu un ultim duduit în ecou, Orient Express-ul goni în lumina lunii încetinind viteza.

Bond se ridică cu greu și trase de marginea jaluzelelor. Văzu depozite și linii de încărcare și descărcare. Luminile străluceau puternic și limpede pe șine. Lumini puternice. Luminile Elveției.

Trenul alunecă în liniște până se opri.

În liniște ca de mormânt se auzi un zgomot dinspre podea. Bond se înjură în gând că nu se asigurase în prealabil. Se aplecă repede în jos și ascultă cu atenție. Ținea cartea înainte, pregătită, în caz de ceva. Nicio mișcare. Bond întinse mâna și simți vena jugulară. Niciun puls. Bărbatul era mort. Cadavrul se așeza. Bond se lăsă pe spate și așteptă cu nerăbdare să pornească din nou trenul. Erau multe de făcut. Încă dinainte să vadă ce e cu Tatiana, trebuia să facă curat.

Cu o smucitură, lungul tren expres începu încet să meargă. În curând urma să șerpuiască rapid printre dealurile Alpilor, în Canton Valais. Deja se auzea un nou sunet de la roți – de parcă erau bucuroase că depășiseră tunelul.

Bond se ridică în picioare și păși peste picioarele răsfirate ale mortului și aprinse lumina de deasupra.

Ce nebunie! Locul arăta ca un abator. Cât sânge e în corpul unui om? Își aminti. Echivalentul a cinci litri. În curând urma să se reverse tot. Atât timp cât nu se răspândea în hol! Bond dezveli patul de jos și se apucă de treabă.

Un pic mai târziu era gata – iar valizele pregătite pentru Dijon.

Bond bău o carafă întreagă de apă. Apoi se ridică și zgâlțâi încet umărul fetei acoperit de blană.

Niciun răspuns. Minținse omul? O otrăvise?

Bond puse mâna pe gâtul ei. Era cald. Bond întinse mâna spre lobul urechii și o ciupi puternic. Fata se mișcă necoordonat și gemu. Bond o ciupi iar de ureche, apoi încă o dată. În sfârșit se auzi o voce înfundată.

— Stai!

Bond zâmbi și o scutură până când Tatiana se întoarse încet pe o parte. Doi ochi albaștri și dopați se uitară lung în ochii lui, apoi se închiseră din nou.

— Ce?

Vocea era adormită și nervoasă.

Bond vorbi cu ea, o bruscă și o înjură. O zgudui mai intens. În sfârșit se ridicase. Se uită în gol la el. Bond îi trase picioarele astfel încât să-i atârne în jos peste marginea patului. Cumva reuși să o mute pe patul de jos.

Tatiana arăta jalnic cu gura întredeschisă, ochii beți de somn și părul încâlcit și umed. Bond se puse pe treabă cu un prosop ud și cu pieptenul ei.

Trecuseră de Lausanne și o oră mai târziu depășiră granița franceză de la Vallorbes. Bond o lăsă pe Tatiana și ieși afară pe coridor, în caz de ceva. Dar vameșii trecură pe lângă el spre cabina conductorului, și apoi după cinci minute interminabile coborâseră din tren.

Bond intră înapoi în compartiment. Tatiana dormea iar. Bond se uită la ceasul lui Nash, care era acum pe încheietura sa. 4:30. Încă o oră până la Dijon. Bond se puse pe treabă.

În sfârșit ochii Tatianei se deschiseseră. Pupilele ei erau mai mult sau mai puțin centrate.

— Oprește-te acum, James.

Își închise din nou ochii. Bond își șterse transpirația de pe față. Luă gențile, una câte una, le duse la capătul coridorului și le îngrămădi lângă ieșire. Apoi se duse la conductor și-i spuse că Madame nu se simțea bine și că vor coborî din tren la Dijon.

Bond îi dădu conductorului un ultim sfat.

— Nu te deranja, am scos bagajele afară ca să nu o deranjez pe Madame. Prietenul meu, cel cu părul frumos, e doctor. A stat treaz cu noi toată noaptea. L-am lăsat să doarmă la mine în pat. Era extenuat. Ar fi bine să nu-l treziți decât cu zece minute înainte de Paris.

— *Certainement, Monsieur*.[29]

[29] Cu siguranță, domnule. (*n. trad.*).

Conductorul nu fusese plătit atât de bine din vremurile bune când milionarii mai călătoreau cu trenul. Îi înmână lui Bond pașaportul și biletele. Trenul începuse să încetinească.

— *Voila que nous y sommes.*[30]

Bond se întoarse în compartiment. O târî pe Tatiana pe coridor și închise ușa, lăsând în urmă un morman alb lângă pat.

În sfârșit coborâră scările și ajunseră pe platforma dură, minunată și nemișcată. Un hamal cu bluză albastră le luă bagajele.

Soarele se înălța. La acea oră a dimineții erau foarte puțini pasageri treji. Doar câțiva la clasa a treia, care călătoriseră „greu” prin noapte, văzură un domn tânăr ajutând o tânără domnișoară să se îndepărteze de vagonul prăfuit, cu numele romantic „SORTIE” scris pe ușa cenușie.

• Capitolul 28: *La tricoteuse*

Taxiul opri la intrarea Rue Cambon a Hotelului Ritz.

Bond se uită la ceasul lui Nash. 11:45. Trebuie să fie punctual. Știa că dacă un spion rus era cu câteva minute în plus sau în minus, întâlnirea se anula automat. Plăti cursa taximetristului și intră pe ușa din stânga care ducea în barul Ritz.

Bond comandă o votcă martini dublă și bău jumătate din ea. Se simțea minunat. Deodată ultimele patru zile, și în mod special noaptea precedentă, dispărură din agenda lui. Acum era pe cont propriu, având aventura lui privată. Toate îndatoririle sale fuseseră îndeplinite. Fata dormea într-un pat la ambasadă. Spektor-ul, încă plin cu explozibil, fusese luat de către o echipă de genișți de la Biroul Deuxième. Vorbise cu vechiul său prieten René Mathis, acum șef în Deuxième, și cu administratorul intrării Cambon de la Ritz și îi dăduse o cartelă cu cod fără să pună întrebări.

René era încântat să se regăsească din nou implicat cu Bond *dans une affaire noire.*[31]

---

[30] Iată că am ajuns. (*n. trad.*).

[31] Într-o afacere secretă. (*n. trad.*).

— Ai încredere, *cher James*. Îți voi rezolva eu misterele. Poți să-mi spui povestea ulterior.

Doi infirmieri cu un coș mare de rufe vor veni la camera 204 la 12:15. Îi voi acompania deghizat în șofer. Trebuie să umplem coșul de rufe și să-l ducem la Orly și să așteptăm un RAF Camberra, care va ajunge la ora două. Le dăm coșul. Câteva rufe murdare care au fost în Franța vor fi în Anglia. Da?

Șeful Secției F. vorbise cu M la Scrambler și îi trimise un raport scurt de la Bond, apoi ceruse o legătură cu Camberra. Nu, nu știa pentru ce era necesară. Bond sosise doar să livreze fata și Spektor-ul. Se înfruptase cu un mic dejun copios și plecase din ambasadă spunând că se întoarce după prânz.

Bond se uitase din nou la ceas. Își terminase martiniul. Îl plăti și ieși din bar, apoi începu să urce scările înspre camera administratorului.

Administratorul se uitase tăios la el și îi dăduse o cheie. Bond se îndreptase spre lift, intrase și urcase la etajul al treilea.

Ușa liftului se închise în urma sa. Bond umblă încet de-a lungul coridorului, uitându-se la numere. 204. Bond își pusese mâna dreaptă în haină pe Beretta. Era vârât în cureaua de la pantaloni. Simțea pe stomac metalul cald al amortizorului.

Bătu la ușă o singură dată cu mâna stângă.

— Intră.

Era o voce tremurândă. O voce de femeie în vârstă.

Bond încercă mânerul ușii. Era descuiată. Introduse cheia în buzunarul de la haină, împinse ușa cu o mișcare rapidă, intră în cameră și închise ușa la loc.

Era o cameră tipică Ritz, foarte elegantă, cu mobilă Empire de calitate. Pereții erau albi și draperiile și husele scaunelor aveau un model cu trandafiri pe un fundal alb, iar mocheta era roșie de culoarea vinului.

Într-o baie de lumină, într-un scaun jos cu mânere, lângă un birou Directoire, o femeie în vârstă stătea și tricota.

Zornăitul acelor de oțel continuă, iar ochii din spatele ochelarilor cu sticlă albastră îl examinară pe Bond cu o curiozitate politicoasă.

— *Oui, Monsieur*?

Vocea era adâncă și răgușită. Fața bine pudrată, de sub părul alb nu arăta altceva decât curiozitate.

Mâna lui Bond de pe pistolul din haină era încordată ca un arc de oțel. Ochii pe jumătate închiși dădură târcoale prin cameră și apoi reveniră la bătrânica din scaun.

Făcuse o greșeală? Greșise camera? Să-și ceară scuze și să plece? Putea această femeie să facă parte din SMERȘ? Semăna perfect cu genul de văduvă bogată și respectabilă pe care te aștepți să o găsești stând singură într-o cameră la Ritz, tricotând și așteptând să treacă timpul. Genul de femeie care ar avea propria masă și chelnerul favorit, într-un colț al restaurantului de la parter – nu, bineînțeles, în camera cu grătarul. Genul de femeie care ar moțăi după prânz și apoi ar fi ridicată de o limuzină neagră și elegantă cu cauciucuri albe pe margini și condusă până la rue de Berri să se întâlnească cu altă babă bogată. Rochia neagră de modă veche, cu puțină dantelă la guler și mâneci, lanțul subțire de aur care atârna pe pieptul ei fără formă și care se termina cu o lornietă rabatabilă, picioarele mici și îngrijit încălțate cu cizme sensibile și negre, care abia atingeau podeaua. Nu putea fi Klebb! Bond greșise numărul camerei. Simțea transpirația sub brațe. Dar acum trebuia să-și joace rolul până la capăt.

— Mă numesc Bond, James Bond.

— Iar eu, Monsieur, sunt Contesa Metterstein. Cu ce vă pot ajuta?

Franceza îi era cam greoaie. Ar putea fi o elvețiancă din Germania. Acele tricotau de zor.

— Mă tem că Nash, căpitanul, a suferit un accident. Nu va veni astăzi. Așa că am venit eu în locul lui.

Oare ochii albaștri și palizi ascunși de lentilele ochelarilor se micșoraseră pentru o secundă?

— Nu am avut plăcerea să-l cunosc pe acest căpitan, Monsieur. Nici pe dumneavoastră. Vă rog luați loc și spuneți ce doriți să discutați cu mine.

Femeia își înclină capul înspre scaunul cu spătar înalt de lângă birou.

Nimeni nu putea să nege faptul că bătrâna era incredibil de grațioasă. Bond traversă camera și se așeză. Acum era cam la doi metri de ea. Pe birou nu era decât un telefon de modă veche cu receptorul pus în furcă, și la îndemâna ei o sonerie cu fildeș. Gura neagră a telefonului căsca la Bond cu politețe.

Bond se holbase cu nerușinare la fața femeii, examinând-o. Era o față urâtă, ca de broscoi, acoperită cu pudră iar capul îi era acoperit de o chică de păr alb. Ochii erau atât de deschiși la culoare încât păreau galbeni în loc de maro. Buzele palide erau umede și pătate de nicotină. Nicotină? Unde îi erau țigările? Nu avea scrumieră – nu mirosea a fum în cameră.

Bond strânse din nou pistolul în mână. Se uită apoi în jos la punga plină de împletituri și la lungimea fără formă a ghemului de lână bej. Acele de oțel. Ce era ciudat la ele? Capetele erau decolorate ca și când ar fi fost ținute în foc. Oare acele de tricotat chiar arată așa?

— *Eh bien, Monsieur*?

Era ceva în vocea ei? Citise ceva pe fața lui?

Bond îi zâmbi. Mușchii îi erau tensionați, așteptând orice mișcare, orice truc.

— Nu are rost, a spus el vesel, riscând. Tu ești Rosa Klebb. Și ești directorul de la Otdyel II al SMERȘ. Ești o torționară și o ucigașă. Ai vrut să mă ucizi pe mine și pe Tatiana Romanov. Mă bucur să te cunosc în sfârșit.

Ochii nu se schimbaseră. Vocea dură era răbdătoare și politicoasă. Femeia întinse mâna dreaptă către sonerie.

— *Monsieur*, mă tem că sunteți dement. Trebuie să chem un *valet de chambre* care să vă arate ușa…

Bond nu aflase niciodată ce-i salvase viața. Poate fusese realizarea subită că niciun fir nu ducea de la sonerie înspre perete sau înspre covor. Poate fusese amintirea bruscă a modului în care femeia pronunțase cuvântul „intră” când el bătuse la ușă. Dar când degetul ei atinse butonul de fildeș, Bond se aruncase deja pe podea.

Când agentul căzu la pământ se auzi un zgomot asurzitor. Așchii țâșniră din spătarul scaunului și căzură pe lângă el, iar apoi scaunul se prăbuși pe podea.

Bond se răsuci și își scoase pistolul, observând cu coada ochiului fumul albastru care ieșea din gura „telefonului”. Apoi femeia sări pe el cu acele de tricotat strânse în pumni.

Klebb împunse înspre picioarele lui, dar Bond o lovi și femeia se rostogoli într-o parte. Bond se ridică într-un genunchi, dându-și seama că vârful colorat al acelor era otrăvit. Probabil o otravă germană care atacă nervii. Nu trebuia decât să-l zgârie, chiar și prin materialul hainelor.

Bond se ridică în picioare. Femeia îl atacă din nou. Scoase rapid pistolul dar i se agăță amortizorul. Se întrezări o străfulgerare iar Bond se feri. Un ac se lovi de peretele din spatele său, iar femeia aceea înfiorătoare, cu peruca albă din cap, cu buzele scârboase ridicate astfel încât să i se vadă dinții, era deasupra lui.

Bond sări în lateral peste birou, neîndrăznind să-și folosească doar pumnii împotriva acelor otrăvite. Gâfâind și vorbind de una singură în rusă, Rosa Klebb ocoli biroul cu singurul ei ac, pe care îl flutura ca pe o spadă. Agentul se feri încercând să-și deblocheze arma dar se izbi de un scaun. Bond lăsă pistolul din mână și ridică scaunul. Ținându-l de spătar, cu picioarele îndreptate în afară ca niște coarne, veni în întâmpinarea femeii. Dar aceasta era deja lângă telefonul fals. Îl ridică și ținti. Mâna ei se îndreptă către buton, iar Bond se aruncă în față, lovind-o cu scaunul. Gloanțele pătrunseră în tavan, din care se desprinse ghipsul. Bond se aruncă din nou, picioarele scaunului prinzând-o pe Klebb la talie și între umeri. Dumnezeule, era puternică! Femeia își menținu poziția scuipându-l pe Bond deasupra scaunului în timp ce încerca să-l împungă cu acul, asemenea unui scorpion. Bond se retrase un pas, ținând scaunul astfel încât Klebb să nu poată ajunge la el. Apoi examină situația. Nu avea cum să evadeze din poziția în care o ținea. Doar prin forță ar fi reușit acest lucru. Brațele, picioarele și capul îi erau libere, dar corpul era pironit de perete.

Femeia mârâi ceva în rusă și se smuci înspre el pe deasupra scaunului. Bond își îndoi gâtul și își șterse fața cu mâneca apoi se uită la figura pestriță din fața sa.

— Asta a fost tot, Rosa spuse Bond. Deuxième vor ajunge aici într-un minut. În aproximativ o oră vei fi la Londra. Nimeni nu te va vedea părăsind hotelul. Nu vei fi văzută nici când vei intra în Anglia. De fapt, foarte puțini oameni te vor mai vedea de acum înainte. Începând de acum, ești doar un număr pe un dosar secret. Până ce terminăm cu tine vei fi pregătită să întri în azilul de nebuni.

Fața ei, la doar un metru distanță de el, se schimbă. Acum era palidă și galbenă. Nu, nu, gândi Bond înfricoșat. Ochii ei palizi îl priveau cu atenție. Nu păreau înfrânți.

Gura ei umedă, fără nicio formă, se schimonosi într-un rânjet.

— Iar dumneata domnule Bond, unde vei fi cât timp eu voi sta în azil?

— Oh, îmi voi vedea de viața mea

— Nu prea cred, *Angliski spion*.

Bond nici nu remarcă spusele ei pentru că atenția lui se concentrase pe zgomotul făcut de ușa care se deschidea. Un hohot de râs se auzi din spatele său.

— *Eh bien*, începu vocea încântătoare pe care Bond o știa prea bine. Poziția a 70-a! Acum, în sfârșit le-am văzut pe toate. Și inventată de un englez! James, asta chiar e o insultă adusă compatrioților mei.

— Nu o recomand, zise Bond peste umăr. E prea obositoare. Oricum, poți să preiei tu controlul acum. Îți voi face cunoștință. O cheamă Rosa. Îți va plăcea de ea. Face vâlvă mare la SMERȘ – are grijă de asasinate, ca să fiu mai precis.

Mathis veni înspre el, însoțit de doi infirmieri. Cei trei se uitară cu respect la fața înfricoșătoare a femeii.

— Rosa, spuse Mathis gânditor. Un trandafir nefericit de această dată. Măi să fie! Dar nu cred că stă prea comod în poziția acea. Voi doi, aduceți acel *panier de fleurs*[32] – va sta mult mai comod întinsă.

Cei doi bărbați se îndreptară către ușă iar Bond auzi scârțâitul coșului de rufe. Ochii femeii încă erau ațintiți asupra lui. Klebb se mișcă un pic, schimbându-și centrul de greutate. Afară din raza vizuală a lui Bond și neobservată de Mathis, care încă îi examina fața, degetul mare de la picior apăsă în adâncitura de pe cealaltă cizmă. Din vârful acesteia ieși o lamă subțire de cuțit, lată de un centimetru. Avea o tentă albăstruie, la fel ca și acele pentru tricotat. Cei doi oameni se ridicară și lăsară coșul mare pătrat lângă Mathis.

— Luați-o, spuse acesta și se aplecă ușor înspre femeie. A fost o onoare pentru mine.

— *Au revoir*, Rosa, spuse Bond.

Ochii gălbui licăriră scurt.

— La revedere, Domnule Bond.

Micul vârfului de oțel al cizmei fulgeră înspre el.

Bond simți o durere ascuțită în gamba dreaptă. Era genul de durere pe care o simți când primești un șut. Se dădu în spate, timp în care cei doi asistenți o prinseră de brațe pe Rosa Klebb.

---

[32] Coșul cu flori, glumă la adresa numelui Rosei Klebb. (*n. trad.*).

— Bietul meu James, râse Mathis. Așteaptă-te tot timpul ca SMERȘ să aibă ultimul cuvânt.

Lama din oțel murdar se retrase în pielea cizmei. Acum femeia redevenise inofensivă în timp ce era ridicată să fie pusă în coș.

Mathis urmări cum cei doi puneau capacul peste coș și se întoarse către Bond.

— Ai lucrat bine, prietene. Dar arăți obosit. Du-te înapoi la ambasadă și odihnește-te pentru că în seara aceasta trebuie să luăm cina împreună. Ce mai bună cină din tot Parisul. Și voi găsi cea mai drăguță fată din lume să mă însoțească.

Corpul lui Bond amorțea încetișor și simțea cum îl cuprinde frigul. Își ridică mâna să dea pe spate șuvița rebelă de păr care îi căzuse peste sprânceana dreaptă. Nu simțea nimic cu degetele care acum îi păreau a fi umflate ca niște castraveți. Mâna îi căzu greoaie într-o parte.

Respirația i se îngreună și Bond oftă din adâncul plămânilor. Își încleștă fălcile și își întredeschise ochii la fel ca oamenii care vor să ascundă faptul că sunt beți.

Observă printre gene cum este cărat coșul afară din cameră, iar apoi deschise ochii țintindu-l cu privirea sa disperată pe Mathis.

— Eu nu am nevoie de o fată care să mă însoțească, René.

Respira tot mai greu și își duse mâna înspre fața rece. I se păru că Mathis se îndreaptă înspre el.

Bond simți cum i se înmoaie genunchii.

— Deja am cea mai drăguță… spuse el, sau cel puțin crezu că spune.

Bond se roti încet într-un călcâi și căzu pe mocheta roșie cu fața în jos.

Sfârșit

virtual-project.eu

mastică